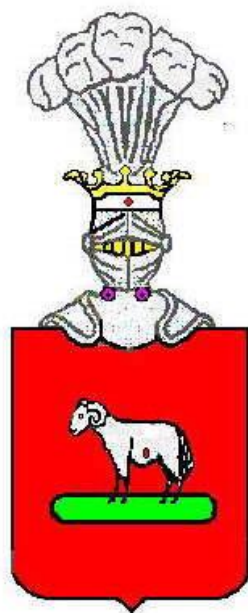

HISTORIA RODU KARNKOWSKICH

Tom III POSZCZEGÓLNE LINIE RODU

Część druga.

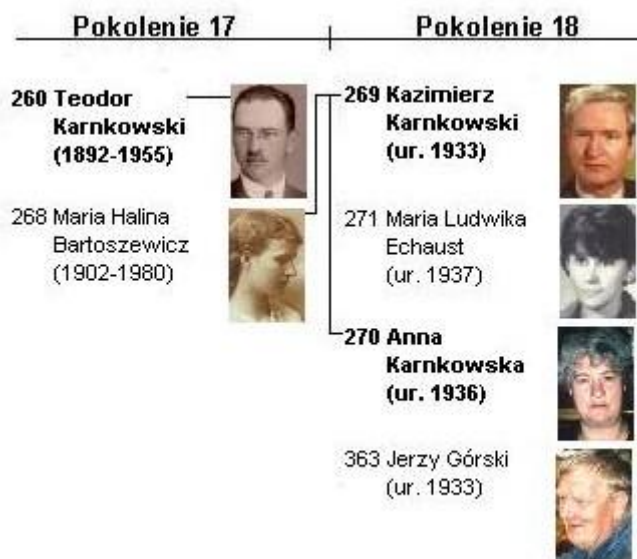
**Opracował
Kazimierz Karnkowski**

*Pamięci mojego Ojca
Teodora Karnkowskiego z Paniewa
pracę tę poświęcam.*

**CH 5400 Baden
sierpień 2012**

2.10. Linia z Paniewa.

358.

Drzewo genealogiczne rodziny Karnkowskich Paniewa.

Pokolenie 17.

Poz. 260 Teodor Karnkowski ur. 20.12.1892 r. w Bochlewie, zm. 22.01.1955 w Malborku i pochowany w grobie rodzinnym na cmentarzu na Junikowie w Poznaniu. Pierwszy syn Kazimierza (212) Karnkowskiego i protoplasta linii z Paniewa.

Teodor Karnkowski został osierocony przez matkę w wieku 6 lat. W młodym wieku został oddany do znanego zakładu Jezuitów w Chyrowie, skąd nie wyniósł dobrych wspomnień. Maturę zdał w Szkole Realnej Wróblewskiego²⁷ w Warszawie. W latach 1911 -1914 był zapisany na wydziale mechanicznym uniwersytetu w Nancy (Instytut Elektrotechniki i Mechaniki Stosowanej). W czasie pobytu w Nancy należał do oddziału miejscowego Strzelca (kompania belgijska, pluton 5), oraz do Stowarzyszenia Młodzieży Postępowo Niepodległościowej. (O pobycie T. Karnkowskiego w Nancy wspominają Julian S. Kulski²⁸ w latach 1935-1939 wice burmistrz m. st. Warszawy, a w latach 1939-1944 komisaryczny burmistrz Warszawy [w swych wspomnieniach z czasów międzywojennych], oraz gen. Kmicic Skrzyński, znany w okresie międzywojennym generał [w swej opinii do wniosku o odznaczenie T. Karnkowskiego Medalem Niepodległości]).

W dniu 18 listopada 1918 r. T. Karnkowski wstępuje jako ochotnik do 2 p. ułanów Grochowskich im. gen. Józefa Dwernickiego w Siedlcach (ze względu na wadę serca był zwolniony ze służby wojskowej). W 2 p. ułanów T. Karnkowski przebywa całą kampanię 1920 r. Służąc jako ułan w szwadronie technicznym tego pułku w trakcie „**wypadu na Korosteń pod wsią Chołynówka dnia 10. 09.20 pomimo silnego ognia nieprzyjacielskiego z kar. ręcznych i K.M. podkradł się do toru kolejowego, założył miny i tor wysadził**”. Za ten czyn zostaje odznaczony Krzyżem Walecznych (rozkaz 2 dyw. jazdy nr 10 z dn. 30.4.1921, nr ser. krzyża 18749 rok 1920). Przed 1939 r., 2 p. ułanów stacjonował w Suwałkach.

Po wojnie 1920 r. kończy SGGW w Warszawie. W dalszych latach kupuje od ojca Kazimierza (212) Karnkowskiego majątek Paniewo koło Skulska, którego wartość splanca dostawami torfu wydobywanego w Paniewie.

W 1932 r. Teodor poślubia Marię Halinę Bartoszewicz z Wiecinina. Grunty majątku Paniewo są słabe, a sam majątek jest znacznie zadłużony. Oboje małżeństwo zabierają się do intensywnej pracy w celu oddłużenia, podniesienia dochodowości i kultury rolnej majątku. Teodor przejmuje „**rządy na polu**”, a żona „**w ogrodzie**” (szczegóły podano w opisie majątku Paniewo, oraz we Wspomnieniach Marii z Bartoszewiczów Karnkowskiej). Wysiłki Marii i Teodora Karnkowskich zostały „**uznane**” przez Niemców, którzy w 1939 r. przy rekwizycji majątku na rzecz skarbu Rzeszy w uznaniu dobrej gospodarki przyznali im dodatkowe „**przywileje**”.

²⁷Załączony odpis świadectwa maturalnego T. Karnkowskiego został potwierdzony przez rejenta Józefa Żabińskiego, krewnego Karnkowskich i ojca dr Jana Żabińskiego twórcy i wieloletniego dyr. ZOO w W-wie.

²⁸ Julian Kulski – Z MINIONYCH LAT ŻYCIA 1892-1945. PIW 1982. Str. 96.

12.12.1939 r. rodzina Karnkowskich zostaje wysiedlona przez Niemców i po 6 dniowej „jeździe w nieznane” wylądowana z pociągu w Tarnowie. W ramach pomocy wysiedlonym rodzina Karnkowskich zostaje przyjęta przez pp. Jordanów w ich majątku Więckowice. Początkowo T. Karnkowski zostaje rządcą w majątku Więckowice, a Maria Karnkowska przejmuje nadzór majątkowej mleczarni.

359. Teodor (260) Karnkowski.

360. Maria Halina (268) z Bartoszewiczów Karnkowska.

Po wylewie krwi do mózgu T. Karnkowski nie może już pełnić funkcji rządcy i zaczyna pracować jako nauczyciel w Szkole Rolniczej w pobliskim Wojniczu.

Po powrocie z wysiedlenia w 1945 r. rodzina Karnkowskich zostaje wyrzucona na bruk w ramach tzw. reformy rolnej. Przy pomocy zaprzyjaźnionych osób, a szczególnie p. Antoniego Grochulskiego²⁹ dawnego sekretarza Kółka Rolniczego rodzina znajduje tymczasowe locum i możliwość utrzymania we wsi Goplana (w sąsiednim powiecie), gdzie, Teodor (260) Karnkowski uczył dzieci wiejskie za mieszkanie i jedzenie. Późnym latem 1945 r. przy pomocy szwagra, Janusza Bartoszewicza rodzina przenosi się do majątku Komasyce pod Inowrocławiem, gdzie Teodor (260) Karnkowski organizuje gminną szkołę rolniczą, którą kieruje i w której uczy. Na wiosnę 1946 r. rodzina przenosi się do Malborka, gdzie ojciec Teodor Karnkowski organizuje gminne szkoły rolnicze w Jegłowniku i w Gronowie pow. Elbląg, którymi kieruje i w których uczy. Rodzina mieszka początkowo w Malborku, a później w Gronowie. Po drugim wylewie krwi do mózgu na Boże Narodzenie w roku 1947 Teodor Karnkowski przechodzi na rentę inwalidzką, a rodzina przenosi się ostatecznie do Malborka. Teodor Karnkowski w swych cierpieniach do końca życia zachowywał optymizm, pogodę ducha i godność osobistą, oraz cieszył się powszechnym szacunkiem. O uznaniu tym świadczą załączone listy kondolencyjne pracowników majątku Paniewo pp. Kowalskich z Czartowa i samodzielnych gospodarzy 3 braci Wojtkiewiczów z Buszkowa, pisane po śmierci Teodora Karnkowskiego w 1955 r. tj. 16 lat od wybuchu wojny i 10 lat po rozparcelowaniu majątku Paniewo.

²⁹Postać p. Antoniego Grochulskiego wymaga specjalnego komentarza. W najcięższej chwili wyciągnął rękę do pp. Karnkowskich, oraz udzielił istotnej pomocy swej szwagierce Annie z Karnkowskich Grochulskiej wdowie po Bolesławie (367), zamordowanym przez Niemców, obarczanej dwiema małymi córeczkami i matką Czesławą (172) z Karnkowskich Karnkowską z Oleszna.

zastosowaniem — Tadeusz Czacki. [...] Posiew, rzucony przez Czackiego na niwę naukowości i oświaty polskiej, wydał niepożyty owoc. Na polu nauki dzieła Czackiego, między innymi badania jego nad duchem praw polskiego i litewskich, nad wpływem praw rzymskich i późniejszych na ustawodawstwo dawnej Rzeczypospolitej, nad ewaluacją monet, nad epiką Zygmunta Augusta, rozprawa jego o Żydach, zdumiewające ogromem erudycji, do klasycznych w literaturze swojej zaliczyć się dadzą.”²

Wybór osoby Tadeusza Czackiego na patrona szkoły był bardzo trafny. Była to jedna z najświetniejszych umysłów na przełomie XVIII i XIX wieku, a działalność jej stała się źródłem naszych dzisiejszych osiągnięć.

KRONIKA WAŻNIEJSZYCH WYDARZEŃ SZKOŁY IM. TADEUSZA CZACKIEGO

- 1876 — 30/VIII. Otwarcie przez Zgromadzenie Kupców 6-klasowej Szkoły Realnej pod dyktando Jana Pankiewicza przy ulicy Złotej 30 z językiem wykładowym rosyjskim.
- 1884 — Ustępuje Jan Pankiewicz a dyrekcję obejmuje b. profesor Uniwersytetu Warszawskiego, biolog, Jan Trejdosiewicz. Szkołę przekazano Urzędowi Starzych Zgromadzenia Kupców m. Warszawy.
- 1901 — 4/VII. Po śmierci Jana Trejdosiewicza kierownikiem i firmowym właścicielem szkoły zostaje geograf Witold Wróblewski.
- 1905 — XII. Wybucha strajk szkolny.
- 1906 — IX. Język polski staje się w szkole językiem wykładowym.
- 1907 — Szkoła przenosi się do gmachu przy ulicy Złotej 58. Otwarto klasę siódmą, a w maju odbyły się pierwsze egzaminy dojrzałości w języku polskim.
- 1908 — Dyrektor Wróblewski uzyskał dla abiturientów

szkoły prawo wstępu na wyższe uczelnie w Austrii i Galicji (Kraków, Lwów), jak również Francji, Belgii, Szwajcarii i w innych krajach z wyjątkiem Cesarstwa Rosyjskiego i Niemiec.

1910 — Zorganizowanie w b. Kongresówce pierwszej druzyny harcerskiej przez Edmunda Nebła.

1912 — Powstaje Stowarzyszenie im. Jana Pankiewicza powołane przez wychowanków szkoły.

1912 — Zgromadzenie Kupców przekazuje szkołę Stowarzyszeniu im. Pankiewicza, które postanowiło prowadzić ją nadal pod kierunkiem Witolda Wróblewskiego; jednocześnie przeniesiono szkołę do gmachu, będącego własnością Muzeum Przemysłu i Rolnictwa przy ulicy Składowej 3.

1914 — 1915. W czasie I wojny w pełni funkcjonuje, odchodzą nauczyciele Rosjanie, a liczba uczniów zwiększa się o młodzież polską uczącą się dotąd w gimnazjach rządowych rosyjskich.

1915 — Maturzyści 7-klasowej Szkoły Realnej Witolda Wróblewskiego uzyskują prawo wstępu na politechniki państwowe.

1917 — Powstaje 8-klasowa Szkoła Realna Witolda Wróblewskiego.

1918 — 14/VIII. Stowarzyszenie im. Jana Pankiewicza przekazuje szkołę na własność państwa. W tym dniu szkoła ma nadaną nazwę: Królewsko-Polskie Gimnazjum im. Tadeusza Czackiego.

1918 — XI. Ustala się nazwa szkoły: Państwowe Gimnazjum im. Tadeusza Czackiego.

1922 — V. Zostaje poświęcony sztandar szkoły, przekazywany od tego roku przez abiturientów kolejnej klasie maturalnej, jako klasie pocztu sztandarowego.

1924/1925 — Gimnazjum przenosi się do własnego gmachu przy ulicy Kapucyńskiej 21 i staje się jednym z najlepiej wyposażonych zakładów szkolnych — z pięknymi pracowniami i licznymi pomocami szkolnymi. I Zjazd Wychowanków szkół Pankiewicza, Wróblewskiego i im. Czackiego.

XXXIV rok szkolny 1909—1910

Bartoszewski Piotr Liedtke Edward
Białowiejski Maksymilian Lukowski Kazimierz
Dzierżbiński Stefan Maryański Zygmunt
Frankowski Antoni Muszyński Wiktor
Garbowski Romuald Niegelsporn Alfred
Głowacki Jan Opala Władysław
Gromulski Zdzisław Papendyk Julian
Henneberg Wilhelm Piwnicki Kazimierz
Higersberger Stefan Podolszyński Edward
Jachimowicz Jerzy Rychliński Jerzy
Jaczewski Stefan Rutkowski Artur
Jeleniewski Stanisław Słowik Tadeusz
Kalinowski Jerzy Stuzewski Tadeusz
Kozierkiewicz Ryszard Suchodolski Gustaw
Kozłowski Leon Swinarski Wojciech
Krzeczkowski Stanisław Terpitowski Feliks
Lesiewski Władysław Valanciennes Ludwik
Lewandowski Hieronim Wajcht Wojciech

XXXV rok szkolny 1910—1911

Bernstein Artur Landau Mieczysław
Boski Zygmunt Leśniewski Władysław
Ciechanowski Jerzy Lipiński Aleksander
Dziembowski Józef Liszewski Bolesław
Ejerveis Mieczysław Niewiarowski Wacław
Foltański Gustaw Nowicki Marian
Goebel Włodzimierz Ostrowski Jan
Heilpern Bolesław Pietkowski Jerzy
Jaczynowski Jan Polński Władysław
Janczewski Henryk Przedpeński Czesław
Jaroszewski Stefan Przyjemski Stanisław
Karnkowski Teodor Przylibski Stefan
Klaskowski Edward Przyłuski Władysław
Kobyliński Aleksander Radziszewski Feliks
Korkozowicz Jan Siedlanowski Marcei
Kosiński Stanisław Smoleński Eugeniusz
Kozłowski Władysław Sztukowski Józef

Uczeń z kopji

Sierpiec

Duplikat. Franciszka klasowa męska szkoła prywatna z kursami szkół realnych Monasterium Cieroty Pał. H. W. Wróblewskiego w Warszawie. Świadectwo Teodor Karakowski urodzony 24 grudnia 1892 roku, wyznania rzymsko-katolickiego, przyjęty w Warszawie 1908 roku na zasadzie ustawy szkoły grodzkiego do klasy V. Franciszka klasowy męskiej szkoły prywatnej z kursami szkół realnych Monasterium Cieroty Wiktora Wróblewskiego w Warszawie, uczęszczał do niej 3 lat, w roku 1914 ukończył całkowicie kurs nauki i został egzaminem dostateczny. Teodor Karakowski sprawował się uczciwie i wykazał postępy:

- w nauce religii - (5) celując
- w języku polskim i literaturze - (3) dostatecznie
- w języku niemieckim i literaturze - (3) dostatecznie
- w jęz. francuskim - (3) dostatecznie
- w matematyce: w arytmetyce - (3) dostatecznie
- w algebrze i analizie matematycznej - (3) dostatecznie
- w geometrii element - (3) dostatecznie
- w geometrii wykreślonej - (3) dostatecznie
- w geometrii analitycznej - (3) dostatecznie
- w trygonometrii - (3) dostatecznie
- w fizyce - (3) dostatecznie
- w chemii - (4) dobrze
- w historiografii - (3) dostatecznie
- w przyrodznictwie - (3) dostatecznie
- w geografii - (3) dostatecznie
- w historii - (3) dostatecznie
- w prawoznawstwie - (4) dobrze
- w kroszeniu - (3) dostatecznie
- w rysunkach - (3) dostatecznie

Wiktora tego 22 czerwca 1914 roku postanowiono wydać Teodorowi Karakowskiemu mniejsze świadectwo, w Warszawie dnia 22 czerwca 1914. A. 94

Instrukcja szkoły Pał. Stanu (-) Wiktora Wróblewskiego (pisarz).
Instrukcja N° 544. Dnia 29 września 1916 roku. Ja mój podpisany Józef Zabinski rejent w gmachu Hofstadta w Warszawie N° 493 uwzględnij, świadectwo mniejszym zgodzić ty kopji z oryginałem, obcasnym mi przez Teodora Karakowskiego przy ulicy Brachy N° 23 w Warszawie samostanowienie. Przy pozostawieniu ty kopji z oryginałem, w lakowym i innych poprawek, zastrzeżeń ani innych uwzględnienie zwalczaniem podpisano, Józef Zabinski Rejent. --- Wiktora pisarz. Józef Zabinski Rejent Warszawa.

Szp. N° 22149.

Dnia 22 czerwca 1914 roku. Ja, Edwin Müller, Notariusz w Komonie w domu pod N° 324 uwzględnij, świadectwo mniejszym zgodzić powyższego odpisu i kopji świadectwa szkolnego, obcasnym mi przez Teodora Karakowskiego w Warszawie powiecie Siedleckim samostanowienie. Opłaty stemplowej po banku 20 groszy
Edwin Müller

362. Świadectwo ukończenia przez T. Karnkowskiego gimnazjum Wróblewskiego w W-wie, str. 1.

363. Świadectwo ukończenia przez T. Karnkowskiego gimnazjum Wróblewskiego w W-wie, str. 2.

Wniosek o nadanie Krzyża Walecznych
Wniosek
KN-48
Wniosek o nadanie Krzyża Walecznych
w myśl rozporządzenia P.R.P. z dnia 11/11/20.

784	
1	Opis i opis
2	Imię i nazwisko
3	Podkreślenie, uwaga
4	Data wystąpienia do P.R.P.
5	Podkreślenie obywatelstwa

Dnia 7 grudnia 1920

Teodor Karakowski
Teodor Karakowski

Wniosek N°
Wniosek o nadanie Krzyża Walecznych
N° 20 z dnia 20/11/20

KARNKOWSKI
Teodor
KN 48-796

364. Wniosek o nadanie Krzyża Walecznych, str. 1.

Szczegółowy opis czynów	
W dniu Karakowski w wypadku na Kordecki pod miastem Chotyńskiem dnia 10.9.20 pomimo silnego ognia niepozycielskiego i kar. 2 granatów i R.M. podkrośił się do domu Koleszowskiego, zabrał miny i był myśladzi.	
6	
7	Opis czynu lub czyny powagi
8	Opis czynu powagi
9	Opis czynu powagi

365. Wniosek o nadanie Krzyża Walecznych, str. 2.

10		11	
Dzielnica, obywateli, wyroczni, przeciwnych + ocena spełnienia czynu i kary		Kamień przelanych (m) Karków, wstawi.	
kon. Polk	pelon. Kodaw	kon. komp.	zami. dzieł i maszyn Karków 20 Zacharuid.
kon. Komp. Str.	por. Gierulowicz	kon. kompan.	szabla
kon. kompan.	X	kon. Polk	szabla Kamień papierów szabla szabla szabla szabla
kon. Polk	major Jasiemir	kon. Polk	szabla
kon. Polk	ppłk. Skórnicki	kon. Polk	szabla
kon. Polk	ptk. Grover	kon. Polk	szabla
kon. Polk		kon. Polk	szabla

366. Wniosek o nadanie Krzyża Walecznych, str. 3. 367.

Sztandar 2 pułku ułanów

Sztandar 2 pułku ułanów.

368. Odznaka pułkowa 2 pułku Ułanów.

Żurawiejka 2 Pułku Ułanów Grochowskich

Przy kieliszku kość troski
Zwykły ułanów Pułk Grochowski
Lance do boju szabla w dłoń
Bolszewika goń, goń, goń

Lampas z gaci, płaszcz z gałganów
To jest drugi pułk ułanów
Lance do boju szabla w dłoń
Bolszewika goń, goń, goń

KOROSTEŃ

Teodor Karnkowski został za udział w ZAGONIE, NA KOROSTEŃ w 1920 r. odznaczony Krzyżem Walecznych. Korosteń jest miastem historycznym, dlatego też uważałem za właściwe umieścić tu krótkie opisanie jego historii z internetu.

Po rozbiściu dzielnicowym Rusi i najazdach mongolskich na początku XV wieku miasto znalazło się w Wielkim Księstwie Litewskim. W drugiej połowie XIV wieku wielki książę Olgierd podarował Iskorosteń swojemu wodzowi Terechowi z Brańska.

Wraz z całą Litwą Iskorosteń wszedł w skład Rzeczypospolitej

Na prośbę (1586) właściciela Iskorostenia - potomka Terecha - Prokopa Merszewickiego, 22 maja 1589 roku król Zygmunt III Waza zniszczonej przez najazdy tatarskie miejscowości lokację na prawie magdeburskim.

Po zajęciu przez Kozaków pod wodzą Hieraški Iskorosteń był całkowicie zrujnowany. Przebywali tu później współtwórcy unii hadziackiej (1558) Iwan Wyhowski i Jerzy Niemirydz.

W 1793 roku w II rozbiórce Polski Iskorosteń zagarnęła Rosja i miasto do Rzeczypospolitej już nie wróciło.

Pod koniec I wojny światowej miasto wielokrotnie zajmowały obce wojska. W listopadzie 1917 władzę przejęła zrewoltowana przez bolszewików dawna armia carska. W końcu Sutego 1918 wkroczyły tu wojska niemieckie, które wycofując się przekazały miasto oddziałom Ukraińskiej Republiki Ludowej.

12 lutego 1918 roku na odbytym tu posiedzeniu Ukraińskiej Rady Ludowej w Iskorosteniu zatwierdzono: tryzub, jako godło państwowe, wprowadzenie na terenie Ukraińskiej Republiki Ludowej kalendarza gregoriańskiego i przejście na czas środkowoeuropejski.

18 lutego 1918 roku miasto zajęta znów dywizja bolszewicka. 15 września 1919 roku ponownie Iskorosteń zdobyli Ukraińcy, z 17 kwietnia 1919 roku pułk Armii Czerwonej.

Podczas wojny polsko-bolszewickiej i ofensywy na Kijów, od 22-27 kwietnia 1920 roku Korosteń stał się celem manewru wojsk polskich walczących z bolszewicką Armią Czerwoną, Rozbito wówczas sowieckie 7 i 47 dywizję, zajęto Korosteń, zdobywając znaczne zapasy uzbrojenia, co utrudniło odwrót głównym siłom XII Armii sowieckiej.

10 czerwca przybyły do miasta polskie oddziały wycofujące się z Kijowa. Do 18 czerwca oddziały 3 Armii gen. Edwarda Rydza-Śmigłego stoczyły szereg walk w rejonie miasteczka z sowieckiej XII Armii, grupą Jony Jakira I **"Konarmią"** Siemiona Budionnego, które dążyły do odciążenia Polakom drogi odwrotu. 3 Armia zdołała jednak uniknąć okrążenia, a 20 czerwca sowiecka Konna Armia Budionnego zajęła Iskorosteń.

Od 8 do 12 października 1920 roku Polski Korpus Jazdy generała Juliusza Rómmla (8000 szabel, 24 działa i 220 karabinów maszynowych) przeprowadził zagon na Iskorosteń, mający na celu poprzez wdarcie się na głębokie; zaplecze przeciwnika rozpoznanie i demoralizację jego wojsk, a w efekcie uzyskanie dalej posuniętych ustępstw w rozpoczętych w Rydze rokowaniach pokojowych.

Akcja zakończyła się pełnym powodzeniem - zniszczono ważny węzeł kolejowy, jakim był Iskorosteń, rozbito sowieckie 7 i 44 dywizję wzięto 8000 jeńców, zdobyto 22 działa i 100 karabinów maszynowych. Po zawieszeniu broni wycofano się na zachodni brzeg Słuczy. Była to ostatnia wielka akcja bojowa wojny polsko-bolszewickiej.

12 października 1920 roku tuż przed podpisaniem preliminariów pokojowych po całonocnej walce z Polakami bolszewicy odbili miasto, które pozostało po podpisaniu traktatu pokojowego w państwie sowieckim. Sowietci zmienili nazwę (formalnie w 1923 roku) miasta na Korosteń, obowiązującą do dzisiaj.

7 listopada 1921 pod Iskorosteniem zostały ostatecznie rozbite przez bolszewików ostatnie oddziały Ukraińskiej Powstańczej Armii gen. 3. Tiutiunyka.

Również podczas II wojny światowej miasto przechodziło z rąk do rąk. Od 7 sierpnia 1941 kupowali Iskorosteń Niemcy, którzy w kontrataku odbili miasto zdobyte 17 listopada 1943 przez armię sowiecką. Ostatecznie Sowietci opanowali miasto ostatecznie 28 grudnia 1943 roku.

W 1986 roku po katastrofie elektrowni atomowej w Czernobylu liczące wówczas 72 tys. mieszkańców miasto i okolice, znalazły się w strefie przymusowych wysiedleń ludności z terenów skażonych radioaktywnie.

Od 1991 roku miasto rejonowe obwodu żytomierskiego na Ukrainie, 87 kilometrów na północ od Żytomierza, 60 kilometrów od obecnej granicy z Białorusią. Liczy 65 tys. mieszkańców.

W literaturze dotyczącej wojny z 1920 r. znajdujemy następującą wzmiankę o udziale 3 szwadronu 2 pułku ułanów w zagonie na Korosteń³⁰, w którym służył T Karnkowski, oraz wspomina zniszczenie toru kolejowego pod Chotyńówką, którego właśnie T. Karnkowski dokonał.

„W ślad za nim doszły do Fedorówki sztab 8-ej brygady wraz z 1-szym i 3-szwadronem (szwadronem, którym służył, T. Karnkowski) 2-go pułku ułanów. ...

W Żłobiczu dołącza do pułku szwadron techniczny, przydzielony na czas działania na Korosteń do 108-go pułku ułanów. Szwadron ten chlubnie odznaczył się w akcji, wysadzając most kolejowy na linii Korosteń Żytomierz pod Krosnosiółką, a następnie w nocy, niszcząc dwukrotnie tor kolejowy pod Chotyńówką na linii Korosteń/Kijów.”

³⁰ Zarys historii wojennej 2-go pułku Ułanów Grochowskich im. Gen. J. Dwernickiego. Opr. rtm. Wł. S. Herkner. Warszawa 1929 r. Str. 36.

369.

Krzyż Walecznych awers, nr 18749 i rewers 1920.

370.

371.

Medal Niepodległości awers i rewers.

372.

POLITECHNIKA WARSZAWSKA

Pan *Karnkowski Teodor*

otrzymał obywatelstwo akademickie, złożwszy w ręce Rektora uroczyste przyrzeczenie, że będzie wytrwale dążył do zdobycia wiedzy, że nie przyniesie ujemy dobremu imieniu Politechniki i że będzie posłuszny przepisom i władzom akademickim.

REKTOR POLITECHNIKI
Z. Staszewicz

WARSZAWA, d. 17 stycznia 1916 r.

373.

Teodor Karnkowski, który w latach 1911 – 1914 był zapisany na wydz. Mech. Uniwersytetu w Nancy, po powrocie do Polski, jak widać z dokumentu znalezionej w jego teczce na SGGW, jeszcze przed wstąpieniem do wojska zapisał się na Politechnikę Warszawską.

A

KR.-POL. SZKOŁA GŁÓWNA
GOSPODARSTWA WIEJSKIEGO
W WARSZAWIE.

Wydział *rolniczy*

INDEKS STUDJÓW

Student *Karnkowski*

Teodor urodzony

w *Przekładowie & Ławitnie*

w 1892 r.

inmatrykulowan 7 dn. „24” października 1914 r.

pod L *310*

Rektor
J. B. Staszewicz

Dziękuję
Jan Karnowski

Fotografia

Własnoręczny podpis:

Stud. _____

Warszawa, dn. _____ 1914 r.

374.

Jak pokazuje strona tytułowa indeksu przeniósł się wkrótce na SGGW.

375. Wkrótce też zaczął zdawać egzaminy.

376. I w 1925 r. obronił pracę dyplomową.

377. Teodor Karnkowski, wśród swych koleżanek i kolegów absolwentów SGGW 1925 r.

378.

Wycinek z tableau.

NR - 327

KOMITET
KRZYŻA I MEDALU NIEPODLEGŁOŚCI

Nr. IX KOMISJA *Stoniewo*

g 1285		Decyzja Komitetu: <i>31/1</i>	
1. NAZWISKO I IMIE: <i>Karnkowski, Ferdynand</i>			
Pseudonim: <i>Brzo</i>		<i>Karnkowska</i>	
2. Zawód: <i>rolnik</i>			
Stanowisko: <i>działacz</i>			
3. Dokładny adres zamieszkania:		wieś: <i>Dziwów</i>	
Miasto: _____		gmina: <i>Stoniewo - wś</i>	
Ulica: _____ Nr. _____		powiat: <i>Koniński</i>	
Powiat: _____		poczta: <i>Stoniewo</i>	
Wejwództwo: _____		województwo: <i>Łódzkie</i>	
4. Posiadane odznaczenia: <i>Krzyż Niepodległości nr 18749 Wzrostłowy Krzyż nr 20 z dnia 20/5 1921 r.</i>			
5. Proponowane odznaczenie: Medal Niepodległości <i>Janina</i>			

379.

Wniosek o przyznanie Med. Npdl., s. 1.

6. Dokładny życiorys i przebieg pracy ideowo-niepodległościowej:

*Wzrostłowy Krzyż nr 20/5 1898 w Bolesławcu, now. Koniński
gm. Staniawka Biskupia. Szkołę otrzymał w 1898 w szkole w
Wzrostłowskiej w Konińsku. W latach 1911-1914 był
kapitanem na wydziale macierzystym uniwersytetu w Łodzi
W czasie wojny był w Łodzi należał do oddziału
niepodległościowego, oraz do "Konińskiego Oddziału
podziemnego (Przedkolegium woj.)".
W dniu 18 listopada 1918 roku wstąpił jako ochotnik
do 4 p. strzelców (w brzo).*

Karnkowski

*Wzrostłowy Krzyż nr 20/5 1898 w Bolesławcu, now. Koniński
gm. Staniawka Biskupia. Szkołę otrzymał w 1898 w szkole w
Wzrostłowskiej w Konińsku. W latach 1911-1914 był
kapitanem na wydziale macierzystym uniwersytetu w Łodzi
W czasie wojny był w Łodzi należał do oddziału
niepodległościowego, oraz do "Konińskiego Oddziału
podziemnego (Przedkolegium woj.)".
W dniu 18 listopada 1918 roku wstąpił jako ochotnik
do 4 p. strzelców (w brzo).*

Karnkowski

*Wzrostłowy Krzyż nr 20/5 1898 w Bolesławcu, now. Koniński
gm. Staniawka Biskupia. Szkołę otrzymał w 1898 w szkole w
Wzrostłowskiej w Konińsku. W latach 1911-1914 był
kapitanem na wydziale macierzystym uniwersytetu w Łodzi
W czasie wojny był w Łodzi należał do oddziału
niepodległościowego, oraz do "Konińskiego Oddziału
podziemnego (Przedkolegium woj.)".
W dniu 18 listopada 1918 roku wstąpił jako ochotnik
do 4 p. strzelców (w brzo).*

Karnkowski

*Wzrostłowy Krzyż nr 20/5 1898 w Bolesławcu, now. Koniński
gm. Staniawka Biskupia. Szkołę otrzymał w 1898 w szkole w
Wzrostłowskiej w Konińsku. W latach 1911-1914 był
kapitanem na wydziale macierzystym uniwersytetu w Łodzi
W czasie wojny był w Łodzi należał do oddziału
niepodległościowego, oraz do "Konińskiego Oddziału
podziemnego (Przedkolegium woj.)".
W dniu 18 listopada 1918 roku wstąpił jako ochotnik
do 4 p. strzelców (w brzo).*

Karnkowski

*Wzrostłowy Krzyż nr 20/5 1898 w Bolesławcu, now. Koniński
gm. Staniawka Biskupia. Szkołę otrzymał w 1898 w szkole w
Wzrostłowskiej w Konińsku. W latach 1911-1914 był
kapitanem na wydziale macierzystym uniwersytetu w Łodzi
W czasie wojny był w Łodzi należał do oddziału
niepodległościowego, oraz do "Konińskiego Oddziału
podziemnego (Przedkolegium woj.)".
W dniu 18 listopada 1918 roku wstąpił jako ochotnik
do 4 p. strzelców (w brzo).*

Karnkowski

*Wzrostłowy Krzyż nr 20/5 1898 w Bolesławcu, now. Koniński
gm. Staniawka Biskupia. Szkołę otrzymał w 1898 w szkole w
Wzrostłowskiej w Konińsku. W latach 1911-1914 był
kapitanem na wydziale macierzystym uniwersytetu w Łodzi
W czasie wojny był w Łodzi należał do oddziału
niepodległościowego, oraz do "Konińskiego Oddziału
podziemnego (Przedkolegium woj.)".
W dniu 18 listopada 1918 roku wstąpił jako ochotnik
do 4 p. strzelców (w brzo).*

Karnkowski

plk. Ludwik Kmicic - Skrzyński, później general.
gen. bryg Janusz Gluchowski, jeden z 7 członków
patroli ulanów Beliny Prazmowskiego, patrolu, który
jako pierwszy oddział legionowy przekroczył 2
sierpnia 1914 r. granicę rosyjską.

380.

Wniosek o przyznanie Med. Npdl., s. 2.

7. Nazwiska i dokładne adresy świadków, którzy mogą stwierdzić prawdziwość pracy niepodległościowej:

plk dypl. Amiera - Starycki - dowódca brygady kawalerii
ppłk. inż. Karol - Krawczyński - dowódca pułku kawalerii w Warszawie
p. dyplom. Jankowski - p. inspektor do spraw Powstańców 96
Wartman ul. Powstańców 1111
p. Julian Kubiś - dyr. apł. w sądownictwie i sądownictwie
Konarska ul. 1.04.1937
Apł. Stanisław Grogan - ul. Sobieskiego 11

8. Uwagi i podpisy Komisji

Stawiam szczerą za odznaczenia Medalem Niepodległości.

Karnkowski
 KARNKOWSKI
 Gen. Armii

381.

Wniosek o przyznanie Medalu Niepodległości., s. 3.

Biuro Komitetu Krzyża i Medalu Niepodległości
 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1

KWESTIONARIUSZ
 dla otrzymania dyplomu i legitymacji.

Biuro Komitetu uzyskało dyplom wraz z odznaczeniem i legitymacją po otrzymaniu od odznaczanego wypełnionego własnoręcznie i czytelnie kwestionariusza.

20195
 Leg. Nr. 1111 V

Nazwisko *Karnkowski* pseud. *Pam*

O ile zajęcie - nazwisko rodzinne
 Imię *Włodzisław*

Zarządzenie P. R.
 z dn. *22 sierpnia* 1937 r.

Zawód *rolnik*

Data urodzenia (dzień, miesiąc, rok) *10 grudnia 1892 r.*

Imiona rodziców *Stanisław i Anna*

Nazwisko rodzinne matki *Szorka*

Miejsce urodzenia:

Miasto *Bolesław*

Wiel. *Bolesław*

Gmina *Stawiska Polne*

Powiat *Stawiski*

Województwo *Łódzkie*

Data upłaćenia za odznaczenie i l. dnia 1937 r.
 za legitymację i l. dnia 1937 r.

Podane polskie odznaczenia *Krzyż Waleczności* w dn. *1937*

Jako oryginalne odznaczenie Niepodległościowe:
 Krzyż Niepodległości - "mieciami"
 Krzyż Niepodległości
 Medal Niepodległości

Data Zarządzenia Prezydenta R. P. umieszczenia na zamówienie

Dobądź adres obywat. (miasto, ulica, nr, gmina, powiat, województwo, poczta) *Stawiska*
ul. Sobieskiego, pow. Stawiski, woj. Łódzkie - poczta Stawiska

il. *110* - odznaczenie upłaćono do kasj. P. R. O.
 por. dnia *4 CZER 1937* 1937 r.

Dnia *11* lipca 1937 r. legitym. upłaćono do kasj. P. R. O.
 por. dnia *6 CZER 1937* 1937 r.

Odznaczenie wysłano dn. *22 LIP 1937* r.
 Legitymację wysłano dn. *22 CZER 1937* r.

Podpis wypełniającego kwestionariusz
Karnkowski

382.

Kwestionariusz dla otrzymania dyplomu i legitymacji Medalu Niepodległości.

Pracownia pani,
W smutnej wiadomości o śmierci pana
pośle parę słów barbrogest
to smutne, ale lepiej że pan, bóg
ratował nie będzie się męczył
w tak ciężkiej chorobie i tak
samo panu będzie lepiej,
poobielamy się smutkiem
z panie,
lekarz co do wiadomości to
naprawdę Paniewo zostało niedzielnym
w sto procentach ludynki inwentarne
i stodoła ten wicher który
taki przyszedł ruzerem
warze w każdym majątku
rabudowania i uszereone w nie
lekarz co do zdrowia myślenie dzięki
bogu przez i pracowni pani w war
obiciemni ruzerem,

383.

List kondolencyjny z okazji śmierci T. Karnkowskiego od rodziny Kowalskich z Czartowa.

Nawazie porobawiamy miłe
i serdeczne oświadczenia
rostanie z bogiem
proszę o rychły odpis.
Trzy
warze miem i obiciemni
barbro nam przykro że pani nie
warzyła dość wiadomości o śmierci
pana
proszę barbro odpis czy parobaje
pani na miejscu
czy wujacibior
prosimy o adres,

Kowalski

Burszawa dnia 9. 2. 55
Księżka Burszawy J. Karłowicza
Otrzymałem telegram dnia 2.2. 55, który zawierał
z treści Twoją że pani idzie do domu rodzinnego
za Szymanowem że chciałby nas odwiedzić nam
nasz rodzina i wyjechała pani J. Karłowicz
Pozostał do przejęcia zamieszkała domu J.
Złoty, proszę o to, aby za pani Karłowicz
Lagu ja proszę o to, żeby się odroczyła
a żeby proszę o to, żeby pomodła się
za moją pani, która była chorą i cierpiącą
J. Karłowicz znowu się odroczyła do
Kolonii, by to rozważona z pani
Kolonii, to chyba nie zostało należebie
i to spytano, czy było Karłowicz
Ponieważ pani Karłowicz to opanowała i
pani Karłowicz to dobra kobieta i bardzo sympatyczna
Bo proszę o to, żeby pani Karłowicz
miała pogrzeb i pochowanie
niech J. Karłowicz pochowanie
Burszawa dnia 9. 2. 55

384. List kondolencyjny z okazji śmierci T. Karnkowskiego od braci Wojtkiewiczów z Buszkowa, którzy pisząc w 10 lat po tyw. ref. Rol., o byłym prezisie Kółek Rolniczych, jako swym „najlepszym nauczycielu“. Oba powyższe proste listy są uważane przez rodzinę, jako najcenniejszy dowód pracy społecznej i szczerzy komplement pod adresem podstawy życiowej T. Karnkowskiego.

Poz. 268 Maria Halina (268) z Bartoszewiczów Karnkowska, ur. 26. 08. 1902 r. w Wiecininie, zm. 06.11.1980 r. w Poznaniu, pochowana w grobie rodzinnym na cmentarzu na Junikowie w Poznaniu.

Maria z Bartoszewiczów Karnkowska ukończyła 8 klas (maturę) w zakładzie Niepokalanek w Szymanowie. Dodatkowo ukończyła kursy pszczelarskie i ogrodnicze, oraz kurs higieny. Edukacja taka była niezbędna dla córek ziemiańskich, bo w owych czasach najbliższy lekarz rezydował w miasteczku odległym o kilka kilometrów zleń drogi, a samochody były wtedy rzadkością. Córki względnie żony właścicieli majątków musiały udzielać pomocy w nagłych i mniej skomplikowanych wypadkach (robiły to w stosunku do ludności polskiej także żony Niemców, którzy przejęli majątki w czasie okupacji). Nawet gdyby zapewnić transport wszystkich chorych do miasteczek miejscowi lekarze nie byłiby w stanie przyjąć wszystkich pacjentów.

Po śmierci matki (23.12.1923 r.) i utracie wzroku przez ojca, na barkach Marii Bartoszewiczówny znalazło się wychowanie młodszego rodzeństwa, prowadzenie domu i ogrodnictwa, które to dziedziny w majątkach należały tradycyjnie do zakresu działalności pani domu. Maria miała, więc dobry trening w zarządzaniu majątku, przy tym była pracowita i miała olbrzymią energię.

Wszystkie te cechy przydały się jej znakomicie, kiedy w 1932 r. wyszła za mąż za Teodora Karnkowskiego. Powstała wtedy legenda „idealnej Marychny“, która była w znacznym zakresie usprawiedliwiona. Maria z Bartoszewiczów Karnkowska była przez całe życie wierną i ofiarą towarzyszką życia swego męża. Pierwszym etapem było utrwalenie gospodarce stabilizacji majątku Paniewo. Dalszym w miarę wieku i utraty sił przez męża, przejmowanie odpowiedzialności za utrzymanie dzieci i rodziny. W chwili przejścia męża na rentę inwalidzką w 1947 r. ciężar utrzymania rodziny spadł całkowicie na Marię Karnkowską. Wymienić tu należy przynajmniej kilka z jej rozlicznych obowiązków. Nisko zaseregowana praca zawodowo-zarobkowa, jako higienistki szkolnej na terenie pow. Malbork. W tym celu w wieku około 40 lat, musiała się nauczyć jeździć na rowerze, na którym pokonywała po wiejskich drogach odległości do ponad 20 km dziennie. Utrzymywanie domu, łącznie z praniem bez pralki. Karmienie i oporządzanie z początku krowy i królików, a następnie już tylko królików i uprawa ogródka. A na koniec pełna poświęcenia i samozaparcia się pielęgnacja męża łącznie z karmieniem ręcznie. Wszystko to Maria robiła bez pomocy dzieci, ponieważ syn studiował na politechnice w Pradze, a córka uczyła się w szkole hotelarskiej z internatem w Sopocie.

Po śmierci męża w 1955 r. Maria Karnkowska przeprowadziła się do Poznania, gdzie żyli jej krewni i gdzie pracowała już na nakazie pracy jej córka Anna. Po pewnym okresie pracy w gospodarstwie nasienniczym w pobliżu Poznania podejmując pracę w szklarniach kaktusów w Ogrodzie Botanicznym Uniwersytetu Poznańskiego, gdzie pozostaje aż do przejścia na emeryturę. W tym celu musi zaznajomić się z nowymi zupełnie nieznanymi jej zasadami upraw i pielęgnacji roślin. Działała w Towarzystwie Hodowców Kaktusów, pisze na ten temat popularne artykuły, a nawet występuje z pogadankami w lokalnej telewizji.

Za własne oszczędności kupuje jednopokojowe mieszkanie, organizuje budowę grobu rodzinnego i organizuje ekshumację prochów męża do Poznania. Wiele czasu poświęca pomocy w gospodarstwie domowym córki i w wychowaniu 4 wnuków. Zbiera pamiątki i fotografie rodzinne, które opisane i wlepione systematycznie do albumów stanowią w chwili obecnej istotne źródło informacji o historii Paniewa, Wiecinina, oraz historii Karnkowskich z Paniewa i Bartoszewiczów z Wiecinina. Pod koniec życia, w wyniku fałszywej diagnozy lekarskiej, zmiany w kręgosłupie doprowadzają do przerwania nerwu i unieruchomienia jej poniżej pasa. W ostatniej chwili będąc już częściowo na wózku odwiedza syna w Szwajcarii gdzie udaje się jej, zawsze zapalonej podróżniczce zrobić kilka interesujących wycieczek.

Unieruchomiona w łóżku wzgl. na wózku inwalidzkim nie pozostaje beczynna i pisze bez żadnego przygotowania, źródeł i notatek swe wspomnienia, które są właściwie historią rodziny Bartoszewiczów z Wiecinina i Karnkowskich z Paniewa i które zostały wydane, jako odrębne opracowanie w objętości 300 stron druku w tym 145 ilustracji.

Szanowny Panie,

Bardzo dziękuję za Pana list. Jest mi ogromnie miło, że znalazł Pan chwilę na odpowiedź i to tak szybko; moja pierwsza wiadomość napisana była pod wpływem chwili i nie miałam pewności jak Pan odbierze mojego e-maila.

Tym bardziej dziękuję. W imieniu swoim i mamy, której powiedziałam o naszej korespondencji, co bardzo ją wzruszyło. Dla nas obu to bardzo miłe i niezwykle, że po tylu latach Państwo pamiętają babcię. Cóż, nie myślałam.

Dla mnie Paniewo to o tyle niezwykle miejsce, że babcia zawsze tak pięknie o nim opowiadała, cóż - tam spędziła swoją młodość. W domu Państwa Rodziców poznała swojego późniejszego męża (dziadek był ogrodnikiem Pana Rodziców). Ale Paniewo to przede wszystkim wspomnienia mojej babci, której nie trzeba było szczególnie namawiać na wspomnienia swojej młodości, zawsze z niezwykłą estymą mówiła przy tym o Pana Mamie. Sądzę, że w dużej mierze dlatego, że Mama Pana była dla niej wzorem; nauczyła babcię, wówczas młodą dziewczynę, wielu rzeczy.

Pańskiej Mamy nie miałam niestety okazji poznać. Kiedy pojawiła się po raz ostatni w Skulsku, zdaje się że przy okazji pogrzebu dawnej kucharki Państwa, odwiedziła moją babcię, ja byłam zaledwie kilkuletnim dzieckiem i nie pamiętam tej wizyty, jedynie opowieści o niej babci i moich rodziców.

Paniewo to dla mnie też wielka TAJEMNICA. Taka rodzinna. Bo w Paniewie właśnie mieszkali moi pradziadkowie Radziszewscy (teściowie babci), i o ile o prababci wiele wiedzieliśmy - była miejscowa, to o pradiadku Radziszewskim zupełnie nic, a jego samego nie wolno było go pytać skąd przybył do Paniewa. Z opowiadań rodzinnych wiem tylko, że kiedy ktoś ośmielił się zapytać pradiadka o to jak trafił do Paniewa i gdzie ma rodzinę, ten denerwował się bardzo i gniewał. Nigdy nie zdradził tego nawet swojej żonie. Podobno Pana rodzice mogli coś wiedzieć na ten temat, ale tej zagadki pewnie już nigdy nie rozwiłam.

Tak więc jak Pan widzi Paniewo to dla mnie podróż sentymentalna, ale bardziej przez pryzmat wspomnień babci niż moich. Babcia była co prawda prostą, ale niezwykłą i mądrą kobietą. Niezwykle ważną postacią w moim życiu. Tak więc Pana propozycja udostępnienia mi Wspomnień Pana Mamy i fotografii, na której jest moja babcia, bardzo mnie ucieszyła i przyjmuję ją z ogromną wdzięcznością. Jeśli zechce Pan podzielić się tymi wspomnieniami będę niezmiernie wdzięczna, to duże wyróżnienie tym bardziej, że jak sądzę to osobista i bardzo intymna pamiątka.

Ja ze swej strony niewiele mogę wzbogacić Pana pamiątki. Załączam oczywiście fotografię akwareli, o którą Pan prosił. Wizytę jej autorki w Paniewie babcia dobrze zapamiętała, wspominała o niej kiedy ktoś ze znajomych pytał o akwarelkę, która przez wszystkie te lata wisiła w domu Babci. To była jej ukochana pamiątka.

Mam jeszcze jedno zdjęcie dawnego Paniewa - zeskanowałam je dla Pana i dołączyłam moje ulubione zdjęcie babci z tamtych lat. Niestety więcej się nie zachowało. Babcia zmarła 6 lat temu, w ostatnich latach cierpiała na chorobę Alzheimera, która niezwykle okrutnie obchodzi się z chorym. Ulubione zdjęcia, w tym te z młodości, babcia w tych ostatnich latach życia, kiedy już chorowała, wyjęła z albumu i nosiła przy sobie, a pewnego razu zniszczyła je wszystkie. Było wśród nich co najmniej jedno z Dworku w Paniewie.

Dworek, jak zapewne Pan wie, nie przetrwał, ani ogród, park... I to niestety nie przez upływ czasu, ale przez ludzi, którzy wszystko zniszczyli. Tamto Paniewo mogłam sobie tylko wyobrażać na podstawie opowiadań babci i mamy, która dworek pamięta, choć z czasów powojennych. Ja zaś dzięki Pana materiałowi z internetu mam od wczoraj o nim bardziej realne wyobrażenie.

Dziś w miejscu gdzie znajdował się dom Pana rodziców stoi inny, nowy, z dawnych zabudowań pozostały tylko filary dawnej bramy wjazdowej. Mieszkają tam Laskowscy. Tak sobie pomyślałam, że jeśli Pan chce, to przy okazji wizyty u mamy mogę pojechać do Paniewa i zrobić trochę zdjęć jak to obecnie wygląda.

Pytał Pan o mnie. Nie mieszkam w Skulsku od 20 lat, ale nadal mieszka tam moja mama. Ja mieszkam z mężem i synem w Koninie, a właściwie od 2 lat w maleńkiej wsi pod Koninem, gdzie zbudowaliśmy dom. Skończyłam Akademię Ekonomiczną w Poznaniu, później kolejne studia podyplomowe z zakresu logistyki, zrobiłam specjalizację z zarządzania jakością i od kilkunastu już lat pracuję w międzynarodowym koncernie logistycznym DB Schenker, w Biurze Zarządu w Polsce jako specjalista do spraw jakości i doskonalenia procesów. Co prawda w teorii pracuję w Warszawie, ale przy dzisiejszej technologii i możliwości pracy zdalnej, większość czasu pracuję w Koninie, w Warszawie tylko bywam. To duży komfort. Nie ciągnie mnie do Stolicy. Wszystko tam dzieje się za szybko, nie ma czasu pochylić się nad rzeczami małymi, ale jakże ważnymi.

I tym sposobem napisałam jeden z najdłuższych listów w życiu, mam nadzieję, że Pana nie zanudziłam.

Raz jeszcze bardzo dziękuję za list, wdzięczna będę za Wspomnienia Pana Mamy.

Pozdrawiam serdecznie, życzę dużo zdrowia dla Pana i Pana Rodziny.

Jeśli dobrze pamiętam opowieści, to Pan ma siostrę Annę, proszę jej także przekazać wyrazy szacunku i pozdrowienia.

Z poważaniem,

Katarzyna Mejer

385. **Wzruszający list wnuczki pokojówki, we dworze M. T. Karnkowskich w Paniewie, z dn. 2012-04-24. List obrazuje stosunki jakie w okresie międzywojennym panowały pomiędzy właścicielami, a służbą domową.**

Pokolenie 18.

Poz. 269 Kazimierz Karnkowski ur. 16.06.1933 r. w Warszawie. Syn Teodora (260) i Marii (268) z Bartoszewiczów Karnkowskiej.

Do 6 roku życia zamieszkiwał z rodzicami w majątku Paniewo, pow. Konin. 12.12.1939 r. został wraz z rodziną wysiedlony do miejscowości Więckowice, p-ta Wojnicz pow. Brzesko, gdzie zamieszkiwał w majątku pp. Jordanów. Od 1941 roku w wieku 8 lat zaczyna uczęszczać do 4 klasy szkoły powszechnej w Wojniczu, gdzie w lipcu 1944 r. kończy 6 klasę i zaczyna w domu przerabiać materiał obowiązujący w gimnazjum.

Na wiosnę 1945 r. wraca z wysiedlenia wraz z rodzicami do majątku Paniewo, skąd cała rodzina zostaje wyrzucona na bruk w ramach tzw. reformy rolnej. Przy pomocy zaprzyjaźnionych okolicznych gospodarzy (p. Antoniego Grochulskiego) rodzina znajduje tymczasowe *locum* i możliwość utrzymania we wsi Warzymowo-Goplana (w sąsiednim powiecie), gdzie ojciec Kazimierza, Teodor (260) uczył dzieci wiejskie za mieszkanie i jedzenie. Późnym latem 1945 r. przy pomocy brata matki Kazimierza, Janusza Bartoszewicza rodzina przenosi się do majątku Komasyce pod Inowrocławiem, gdzie ojciec Teodor (260) organizuje gminną szkołę rolniczą, którą kieruje i w której uczy. Kazimierz zaczyna naukę w Gimnazjum im. Jana Kasprowicza w Inowrocławiu. Na wiosnę 1946 r. rodzina przenosi się do Malborka, gdzie ojciec Teodor organizuje gminne szkoły rolnicze w Jegłowniku i w Gronowie pow. Elbląg, którymi kieruje i w których uczy. Kazimierz uczęszcza do gimnazjum im. H. Sienkiewicza w Malborku, w którym zdaje maturę w maju 1951 r.

Na jesieni Kazimierzowi udaje się dostać na studia na wydziale mechanicznym na politechnice w Pradze, którą kończy jako mgr inż. w specjalizacji kotłów parowych w 1956 r. Po ukończeniu studiów wraca do Poznania gdzie po śmierci ojca przeprowadziła się matka z siostrą. Pierwszą pracę rozpoczyna Kazimierz we wrześniu 1956 r. w Sosnowieckich Zakładach Budowy Kotłów. Po roku przenosi się do Fabryki Kotłów w Raciborzu, gdzie pracuje do 1961 r. W 1961 r. przenosi się do Poznania gdzie podejmuje pracę w zakładach Goplana. 7 września 1962 r. zawiera związek małżeński z Marią (271) Ludwiką Echaust. W 1962 r. podejmuje studia zaoczne na Wyższej Szkole Ekonomicznej w Poznaniu, którą kończy w 1966 r. uzyskując tytuł mgr ekonomii. W Poznaniu pracuje kolejno w Poznańskim Biurze Projektów Przemysłowych w Energoprojekcie i ponownie w Poznańskim Biurze Projektów Przemysłowych. 27.7.1972 r. przyjeżdża do Szwajcarii, gdzie we wrześniu 1972 r. podejmuje pracę w ówczesnych zakładach Brown Boveri Cie (BBC), gdzie pracuje do emerytury w 1995 r. (Pracuje m. in. przy projektowaniu największych na świecie turbin do elektrowni atomowych, oraz przy rzekazywaniu licencji na turbiny do elektrowni Bełchatów i innych, w Polsce.) W marcu 1987 r. Kazimierz uzyskuje obywatelstwo miasta Baden i za cenę 3'000.—fr. szw. „wykupuje” się z żoną z obywatelstwa polskiego.

Oprócz pracy jako inżynier, Kazimierz dorabia sobie jako tłumacz tekstów z najróżniejszych dziedzin w Polsce i w Szwajcarii w językach: czeskim, niemieckim, angielskim, francuskim i sporadycznie słowackim i włoskim.

W wolnym czasie pisze artykuły i korespondencje do różnych gazet i czasopism polskich, szwajcarskich i niemieckich jak: Neue Zürcher Zeitung, Tagesanzeiger, Badener Tagblatt, Die Zeit, Kultura (Paryż), Orzeł Biały (Londyn), Wprost itd.

Interesuje się polityką, historią i politologią. Posiada bogatą bibliotekę z niektórymi dziełami o wieku ponad 100, a nawet 400 lat. Zbiory starych map, sztychów i dokumentów, monet, banknotów, starych pocztówek, znaczków, specjalistycznych dokumentów filatelistycznych itd. Prowadzi intensywną korespondencję na tematy ogólne i polityczne z około 80 osobami na całym świecie.

Częste podróże prywatne i służbowe pozwoliły Kazimierzowi na zaznajomienie się z kulturą i zabytkami wielu krajów.

Poz. 270 Maria Ludwika Echaust ur. 1.4.1936 r. w Poznaniu.

Do wieku 2.5 lat przebywa w Poznaniu. W grudniu 1939 r. zostaje wraz z matką i siostrą zaaresztowana i osadzona w obozie na ul. Główniej w Poznaniu. (Pobyt w tym obozie uprawnia w Polsce do uzyskania kombatanckiego dodatku do renty). Następnie zostają wysiedlone do miejscowości Koniecpol k/ Częstochowy, gdzie zostaje przyjęta na okres wojny do pałacu hr. Potockiego w Chrzastowie. Ojciec Marii znajduje się w tym czasie w niewoli jenieckiej w Niemczech, jako oficer rezerwy. Po wojnie rodzina powróciła do Poznania, lecz ich własny dom znalazła zajęty przez sowieckie, a potem polskie wojsko. W tej sytuacji rodzina zamieszkała najpierw w Murowanej Goślinie, a następnie w Sztumie skąd pochodziła matka Marii córka Kazimierza Donimirskiego (opisanego przez Melchiora Wańkowicza w książce „Na tropach Smętka”). Ojciec Marii, jako adwokat pracował w tym czasie w Poznaniu. Do szkoły powszechnej uczęszcza Maria w Murowanej Goślinie i w Sztumie.

W latach 1948 do 1953 kończy Technikum Odzieżowe w Poznaniu, a w latach 1953 do 1959 Wyższą Szkołę Sztuk Plastycznych w Łodzi w dziale włókiennictwa z tytułem magistra. Od września 1959 r. do 1970 pracuje jako projektantka mody w Poznańskich Zakładach Przemysłu Odzieżowego Modena, a od 1970 do 1972 r. jako nauczycielka rysunku i historii ubioru w Technikum Odzieżowym w Poznaniu. Dnia 7 września 1962 roku poślubia Kazimierza Karnkowskiego.

27.7.1972 r. przyjeżdża wraz z mężem do Szwajcarii, gdzie podejmuje pracę, jako projektantka w różnych zakładach odzieżowych, jako „Cecile Dumont”, a od 1987 r. do emerytury w 1998 r. pracuje w posiadających renomę europejską zakładach CALIDA.

Główną pasją Marii poza pracą pozostaje malarstwo, które studiowała na PWSSP w Łodzi. Maluje i szkicuje w różnych technikach, a także wystawia swoje prace. W Polsce była regularnym uczestnikiem „plenerów”, które organizowano dla projektantów mody. „Na obczyźnie” do tych celów pozostaje skąpy czas urlopowy. Od początku pobytu w Szwajcarii, a szczególnie od wprowadzenia stanu wojennego zaangażowana jest w wysyłaniu paczek i organizowaniu pomocy dla wielu osób w Polsce.

386. Kazimierz (269) Karnkowski.

387. Maria (271) z Echaustów Karnkowska.

GENERALGOUVERNEMENT
GENERALNE GUBERNATORSTWO

L. 22
Kazimierz Karnkowski

geboren am *16. Juni* 19 *33* in *Warszawa*
 Kreis *Warszawa* Konfession *röm.-kath.*
 w *Warszawie* powiat *Warszawa* wyznania *rzym. kat.*

SCHULZEUGNIS
ŚWIADECTWO SZKOLNE

Kazimierz Karnkowski

Schüler(in) der *VI* Klasse — Abteilung erhielt für das Schuljahr *1943/44*
 uczeń *VI* klasy — oddziału otrzymała za rok szkolny

nachstehendes Zeugnis:
 stápień następujące:

Belagen <i>sehr gut</i>	za sprawowania się <i>bardzo dobry</i>
Schulbesuch <i>regelmässig</i>	z uczęszczania do szkoły <i>regularny</i>
Religion <i>sehr gut</i>	z nauki religii <i>bardzo dobry</i>
Polnisch <i>sehr gut</i>	języka polskiego <i>bardzo dobry</i>
Rechnen <i>sehr gut</i>	rachunków <i>bardzo dobry</i>
Raumlehre <i>sehr gut</i>	geometrii <i>bardzo dobry</i>
Naturkunde <i>sehr gut</i>	przyrody <i>bardzo dobry</i>
Prakt. Beschäftigung <i>sehr gut</i>	zajęć praktycznych <i>bardzo dobry</i>
Erkunde <i>sehr gut</i>	geografii <i>bardzo dobry</i>
Leibesübungen <i>gut</i>	ćwiczeń cielesnych <i>dobry</i>
Zeichnen <i>gut</i>	rysunku <i>dobry</i>
Gesang <i>gut</i>	śpiewu <i>dobry</i>

Anzahl der versäumten *10* Schulfesttagen *10*, davon *10* z czego
 Liczba opuszczonych godzin lekcyjnych *10*, z czego *10*

Bemerkungen *Przebieg choroby, do której się odzyskał.*

Uwagi *Przebieg choroby, do której się odzyskał.*

Klassenleiter — opiekun klasy *[Signature]* Schulleiter — kierownik szkoły *[Signature]*

Staatsdruckerei Warschau — Nr. 97114/46. V. 1. Q

388. Kazimierz (269) Karnkowski. Świadectwo ukończenia szkoły powszechnej w GG.

DYPLOM
UKOŃCZENIA STUDIÓW WYŻSZYCH

WYŻSZA SZKOŁA EKONOMICZNA
W POZNANIU

Kazimierz Karnkowski
 URODZONY DNIA *16 czerwca* 19 *33* ROKU
 w *Warszawie*
 ODBYŁ STUDIA NA WYDZIALE *Ogólna - Ekonomicznym*
 PRZEDSTAWIŁ PRACĘ MAGISTERSKĄ NA TEMAT:
Główne teorie lokalizacji w przemyśle
 OCENIONĄ JAKO *dostateczna*
 I PO ZŁOŻENIU EGZAMINU MAGISTERSKIEGO Z WYNIKIEM
dobrym
 UZYSKAŁ W DNIU *3 maja* 19 *66*

NINIEJSZY DYPLOM
Magistra Ekonomii

REKTOR *[Signature]* PRO DZIEKAN *[Signature]*

NUMER *373*

POZNAŃ, DNIA *4 maja* 19 *66* ROKU

389. Kazimierz (269) Karnkowski. Dyplom ukończenia Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu.

SWIADCTWO DOJURZĄDZCI SZKOŁY OGÓLNEKUNSTALACJI stopnia licealnego .....
 Fotografie estetyczna pięcioletnią okrągłą malarz KARNKOWSKI KAZIMIERZ urodzony dnia 16 czerwca 1923 r. w Warszawie powiat Warszawa po ukończeniu nauki w szkole ogólnokształcącej stopnia licealnego zdał egzamina dojrzałości...
 przez Państwową Komisję Egzaminacyjną, powołaną przez Prezydium Naczelniczego Rady Narodowej / Wydział Oświaty / w Olsztoku piątym z dnia 7 maja 1951 r. Nr. 7031/51 Świadectwo niniejsze uprawnia do studiów w szkołach wyższych w oparciu art. 79 i 80 skretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki szkolnictwa wyższego / Dz.U.R.P. Nr 66, poz. 415/. Szkoła Ogólnokształcąca at licealnego w Malborku. Malbork, dnia 1 czerwca 1951 r. Nr. 33 Pięcioletnią okrągłą z napisem w otoku Państw. Gim. i Liceum im. H. Sienkiewicza w Malborku .....
 Przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej Kłopotewski Oskarowie Państwowej Komisji Egzaminacyjnej A. Henaki. A. Prasaunek K. Witkiewicz, B. Tyszkowska, jęsem gością młodożytkaj.....
 STRONA ODWROTHA Karnkowski Kazimierz otrzymał następujące oceny roczne w klasie XI szkoły ogólnokształcącej at. licealnego i na egzaminie:.....
 język polski dobry, język łaciński dobry, język angielski bardzo dobry historia dobry, nauka o Polsce i świecie współczesnym dobry, nauka o społeczeństwie bardzo dobry, wielość bardzo dobry, geografia bardzo dobry geologia bardzo dobry, astronomia bardzo dobry, matematyka dobry, logika bardzo dobry, fizyka bardzo dobry, chemia bardzo dobry, przedmowa filozofii filii - rysunek - wychowawale filozoficzne dobry, przyrodopoznanie ogólnie dobry przysposobienie wojskowe S.P. bardzo dobry, religia bardzo dobry.....
 przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej Kłopotewski .....
 Cech. 05.

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA
 DIPLOM
 číslo 17185
 Kazimír Karnkowski
 narozen(d) dne 16. června 1923 v z. Varšavi (místovala) v letech 1947 - 1948
 v zákonníku) státní zkušební zkouška na fakultě Školní Estetika vysokého učení
 v Praze
 studium oboru (specializace) Malba kollekt
 Rozhodnutím státní zkušební komise ze dne 2. 5. 1951, nabývá podle vládního nařízení č. 60/1953 Sb. vysokokoškolskou kvalifikaci Školní umělec
 Ing. Miroslav Tondor, děkan
 Ing. Miroslav Tondor, děkan
 v Praze dne 29. 5. 1951
 C. i. 174/56

390. Kazimierz (269) Karnkowski. Duplikat świadectwa maturalnego w miejsce oryginału ukradzionego na terenie Polski.

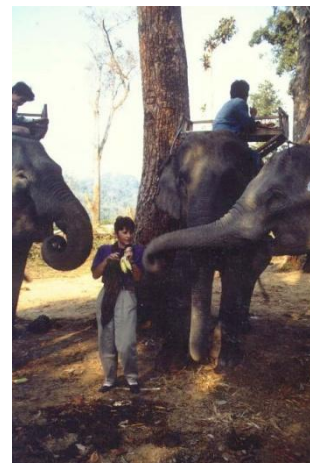
391. Kazimierz (269) Karnkowski. Dyplom ukończenia politechniki w Pradze.

392. Kazimierz (269) Karnkowski. „Przyjaciel zwierząt“ w Brisbane w Australii.

393. Maria (271) z Echaustów Karnkowska. Miłośniczka sztuki w Wenecji.

394. Maria (271) z Echaustów Karnkowska. Jak wytłumaczyć słońcowi, że banany już się skończyły.

395. Kazimierz (269) Karnkowski. Tygrysyca wyraźnie „chwali“ sobie głaskanie za uchem.

396. Maria (271) z Echaustów Karnkowska. Z tygrysem lepiej ostrożnie. Tajlandia.

Maria Karnkowski
Stylistin

CALIDA
NATURAL
Quality

Calida AG, Lingerie
Postfach
6210 Sursee, Switzerland
Telefon 041 925 45 25
Telefax 041 925 42 84

397. **Maria (271) z Echaustów Karnkowska.**
Wizytówka z okresu pracy w firmie Calida.

399. **Kazimierz (269) Karnkowski. Wizytówka z okresu pracy w BBC., które weszło w późniejszym okresie w skład ABB.**

398. **Kazimierz (269) Karnkowski. Wizytówka z okresu pracy w ABB.**

400. **Kazimierz (269) Karnkowski. Wizytówka z okresu pracy w Polsce.**

LICEUM OGÓLNOSZTAŁCĄCE
IM. HENRYKA SIEKNIOWICZA
W
MALBORKU

60 rocznica
Egzaminu Dojrzałości

401. **Strona 1.**

60-LECIE EGZAMINU DOJRZAŁOŚCI.

Diaamentowe spotkanie odbędzie się w dniach
14 i 15 czerwca 2011r
w Malborku

PROPONOWANY PROGRAM SPOTKANIA

- 14 VI godz. 12⁰⁰ Aula L.O.
Spotkanie jubileuszowe
Wręczenie "Medali za przetrwanie"
godz. 15⁰⁰ Obiad
godz. 19⁰⁰ Biesiada
- 15 VI godz. 10⁰⁰ Msza intencyjna za profesorów i przyjaciół
godz. 11⁰⁰ Wyjazd na Cmentarz Komunalny potem zwiedzanie Malborka i wystaw zamkowych

ZAKWATEROWANIE OSiR ZABEZPIECZONE

Telefon kontaktowy: (55) 272 22 00

402. **Strona 2.**

Poz. 270 Anna z Karnkowskich Górską, ur. 20. 05. 1937 r. w Poznaniu.

W wieku 2 lat zostaje wraz z rodziną dnia 12.12.1939 r. wysiedlona przez Niemców z majątku rodziców Paniewo i dzieli losy rodziny opisane przy notce biograficznej rodziców Marii (268) i Teodora (260) Karnkowskich. Kończy szkołę powszechną w Malborku i Średnią Szkołę Hotelarską (matura) w Sopocie. W latach 1954-1981 pracuje na stanowisku recepcjonistki w Hotelach Miejskich w Poznaniu. W 1964 r. wychodzi za mąż za Jerzego Górskiego, z którym ma 4 dzieci.

Poz. 363 Jerzy Górski, ur. 04.03. 1933 r. w Poznaniu

Mąż Anny (270) z Karnkowskich Górskiej. Technik elektronik, pracujący w Poznaniu w różnych instytucjach, a ostatnio do emerytury na Politechnice Poznańskiej. Zapalony krótkofalowiec posiadający kontakty krótkofalarskie na całym świecie.

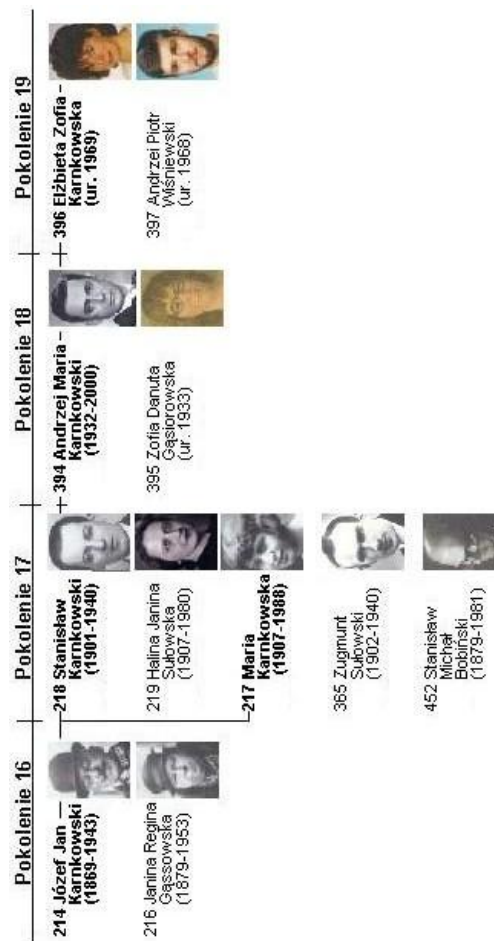
403. Anna z Karnkowskich (270) Górską.

404. Jerzy (363) Górski.

2.11.

Linia z Bobryk - Warszawa.

405.

Drzewo genealogiczne linii z Bobryka i z Warszawy.

Ponieważ Józef Karnkowski był właścicielem majątku Bobryk, a taka miejscowość jest wymieniona w SGKP i została opisana w tomie 2 niniejszego opracowania, przypisano tą linię do tego majątku. Jednak Józef Karnkowski prowadził swe interesy w wielu miejscowościach, między innymi i w Warszawie, a jego syn tam zamieszkiwał i pracował, dlatego przyjęto dla tej linii nazwę z Bobryka i z Warszawy.

Za protoplastę linii Karnkowskich z Bobryka i z Warszawy należy przyjąć Józefa Jana (214) Karnkowskiego, syna Władysława (188) Karnkowskiego i Teodory (210) Krzymuskiej. Józef Jan Karnkowski wychował się prawdopodobnie w majątku Paniewko, które dzierżawił jego ojciec. Łączyła go przyjaźń z bratem Kazimierzem Mściławem Antonim (212) Karnkowskim, któremu trzyma do chrztu jego pierworodnego syna Teodora Karnkowskiego (260) urodzonego w 1892 r. w Bochlewie już po utracie przez KMA Karnkowskiego Czamanina. Nie wiadomo dokładnie, jaki był udział J.J. Karnkowskiego przy działach majątkowych.

Pokolenie 16.

Poz. 214 Józef Jan Karnkowski ur. w 1869 r. zmarły, w r. 1943 w czasie okupacji w Warszawie. Z wykształcenia był inżynierem chemikiem, absolwentem politechniki w Rydze i członkiem znanej korporacji „*Arconia*“. Według tradycji był właścicielem majątków Ujście nad Słuczą, a następnie majątku leśnego Bobryk na Polesiu. Przed I wojną światową pracował w kopalnictwie naftowym na Kaukazie. Był też plenipotentem ks. Sanguszkii na Wołyniu i na Ukrainie.

W „*Kalendarzu Polskim*“ Moskwa 1916. Ukazała się następująca notatka: KARNKOWSKI Józef z Warszawy – zam. Kijów, ul. Żytomska 40/18.

Poz. 216 Janina Regina Gąssowska ur. 06. 09. 1879 r. w Miastkowie, zmarła 14. 03. 1953 r. w Gdańsku i została pochowana 17. 03. 1953 r. w Sopocie. Córka Ignacego Gąssowskiego i Marii z d. Ordęga. Żona Józefa Jana Karnkowskiego, z którym miała dwoje dzieci. Absolwentka szkoły Sacré Coeur, aktywna działaczka Sodalicii Mariańskiej na terenie Polski i przewodnicząca koła w Sopocie.

406.

Jan Józef (214) Karnkowski ze swą żoną Janiną Reginal (216) Gąssowską.

Pokolenie 17.

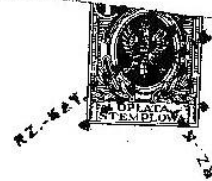
Poz. 218 Stanisław Karnkowski ur. 17. 09. 1901 r. w Miastkowie Kościelnym, pow. Garwolin. Zamordowany przez bolszewików w 1940 r. w Katyniu. Syn Józefa Jana i Janiny Reginy z Gąssowskich. Ojcem chrzestnym był Kazimierz Mściśław Antoni (212) Karnkowski z Wiśniewy.

№ aktu 4

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Rok 1931Rz.-kat. parafia **Ś. B. BARBARY** w Warszawie

Świadectwo ślubu

WYDANE NA ZASADZIE KSIĄG METRYCZNYCH.

Zaświadczą się, iż Stanisław Karnkowski lat 29 mającyi Halina Janina Sułowska lat 23 mającazawarli dnia 10 Sierpnia
związek małżeński, tysiąc dziesięć set trzydzieści jednego 1931 roku

Zgodność powyższego świadectwa z oryginałem stwierdzam.

W Warszawie, dnia 18 Sierpnia 1931 r.

Urządnik Stanu Cywilnego

411. Świadectwo ślubu Stanisława (218) Karnkowskiego z Haliną (219) Sułowską.

JANINA z JAKA-LYKOWSKICH i STANISŁAW
SUŁOWSCY

MAJĄ ZASZCZYĆ ZAWIADOMIĆ O ŚLUBIE CÓRKI SWOJEJ

HALINY

z
P. STANISŁAWEM KARNKOWSKIMJANINA z GĄSSOWSKICH i JÓZEF
KARNKOWSCY

MAJĄ ZASZCZYĆ ZAWIADOMIĆ O ŚLUBIE SUNA SWEGO

STANISŁAWA

z
P. HALINĄ SUŁOWSKĄ

ODRZĘD ŚLUBNY ODBĘDZIE SIĘ W WARSZAWIE W KOŚCIELE

PP. KANONICZEK PRZY UL. SENATORSKIEJ 19, DN. 10 STYCZNIA 1931 R. O GODZ. 5 P.P.

Warszawa, Chałubińskiego 10 m. 12

Warszawa, Marszałkowska 66 m. 2.

412. Zaproszenie na ślub Stanisława (218) Karnkowskiego z Haliną (219) Sułowską.

Wypis (uzupełniony) z WOJSKOWEGO PRZEGLĄDU HISTORYCZNEGO W-wa 1991 r. s. 218

Stanisław KARNKOWSKI, por. rez. art. WP. Urodzony 17.9.1901 r. w Miastkowie Kościelnym, syn Józefa Jana i Janiny Reginy z Gąssowskich. Naukę szkolną rozpoczął w Kijowie, gdzie uczęszczał do szkoły polskiej i ukończył 6 klas, a następnie do 8 klasowej Szkoły Realnej Męskiej Władysława Giżyckiego w Warszawie, w której otrzymał maturę 3.6.1922 r.

Do służby wojskowej zgłosił się jako ochotnik do 9 dywizjonu artylerii konnej; pozostawał w obsłudze jako kanonier od 1.7. do 1.9.1920 r.

Zawód inżyniera architekta zdobył na Politechnice Warszawskiej (indeks nr 7265). Ożenił się dnia 10.01.1931 r. w Warszawie z Haliną Janiną Sułowską. Z zamiłowania historyk sztuki. Mieszkał w Warszawie, w 1939 r. przy ul. Chłodnej 10 m. 12.

W okresie od 24.10.1927 do 3.4.1928 r. był słuchaczem w szkole podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu, którą ukończył uzyskując stopień podchorążego. W okresie od 28.9. do 7.11.1931 r. odbył ćwiczenia jako plutonowy podchorąży rezerwy. Od 17.7. do 26.8.1933 r. przeszedł 6-tygodniowe ćwiczenia na kursie oficerów łączności rezerwy jako podporucznik rezerwy.

Ostatnie ćwiczenia odbył od 7.6. do 3.7. 1938 r. w 9 dywizjonie artylerii konnej, sprawując funkcję dowódcy plutonu łączności artylerii i instruktora.

Cieszył się dobrą opinią dowódców, jako „ambitny, inteligentny, spokojny i bardzo obowiązkowy oficer ... Bardzo lubiany przez kolegów, przełożonych i podwładnych“. Znał języki: rosyjski i francuski.

Aresztowany przez Armię Czerwoną w 1939 r. i osadzony w obozie w Kozielsku. Zamordowany w Lesie Katyńskim. Znajduje się na liście wysyłkowej NKWD z 1940 r. poz. 53. Zidentyfikowany pod nr 2021, został ekshumowany z dołu śmierci do bratniej mogiły, prawdopodobnie trzeciej. (H.T.)

Sąd w Moskwie jednak zajmie się Katyniem

Moskiewski sąd rozpatrzy skargi organizacji Memorial w sprawie katyńskiej. Pierwsze dwie rozprawy zapowiedziano na początek grudnia

rejonowym, podczas której wyznaczono terminy: 4 grudnia rozpatrzone zostanie sprawa Marcina Świderskiego, jeńca Ostaszkowa, a 8 grudnia Stanisława Karnkowskiego, jeńca Kozielska.

Rosyjska Główna Prokuratura Wojskowa odmówiła rehabilitacji zamordowanych przez oddziały NKWD polskich oficerów, ale nie chce też wydać orzeczenia o braku podstaw do rehabilitacji, co jest sprzeczne z prawem. Sądy niższej instancji odmówiły rozpatrzenia skargi Memoriału w tej sprawie. Tymczasem prezydium Moskiewskiego Sądu Miejskiego postanowiło inaczej.

- To pierwszy, drobny sukces. Wcześniej nasza skarga na prokuraturę została odrzucona przez sąd rejonowy i przez kolegium Moskiewskiego Sądu Miejskiego - powiedział „Rz” Aleksander Gurianow z Memoriału.

Wczoraj odbyła się rozprawa przygotowawcza w sądzie

Przed rosyjskimi sądami toczą się trzy sprawy dotyczące Katynia. Dwie skargi złożone przez rodziny ofiar (w sumie 12) oraz skarga złożona przez Memoriał. Ta druga trafiła już do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. —p.k.

Rzeczpospolita 21 listopada 2008 r.

*obrobitek, był ze swoim
Karteczką, czy bi z jakimi
wymi bliższym krewnym
Pozostał i reszta w Oboznie
i grzebione w masie.
Karteczką w sprawie z Kozielska*

413. Karteczka opisująca pobyt Stanisława (218) Karnkowskiego w Kozielsku.

414. Notatka o wznowieniu sprawy por. Stanisława (218) Karnkowskiego przed sądem w Moskwie.

415. Stanisław Karnkowski z żoną Haliną Janiną z Sułowskich.

416. Warszawa-Łazienki wyścigi konne o puchar narodów 09.06.1930 r. Wysoka postać Stanisław Karnkowski, poniżej żona Halina Janina.

2021 Karnkowski Stanisław — por., ks. ofie.,
kalend. kieszonkowy, karta poczt., z nadaw-
cą: Karnkowska, Warszawa, Chałubińskie-
go 10/12, odznaka wojskowa, medalik z
łańcuszkiem.

417. Wiadomość o znalezieniu szczątków Stanisława (218) Karnkowskiego w grobach katyńskich. Nowy Głos
Lubelski nr 140 z dnia 19 czerwca 1934 r.

418. Koperta ze Stowarzyszenia "Memorial".

Nie zrehabilitują ofiar Katynia

•• Wczoraj moskiewski sąd po-
bityskawicznej, 15-sekundowej
naradzie kolejny raz odmówił prawa
do rehabilitacji jednej z ofiar zbrodni
katyńskiej – porucznika Stanisława
Karnkowskiego.

O rehabilitację oficera i jeszcze 15 in-
nych Polaków z ponad 22 tys. zamor-
dowanych w 1940 r. przez NKWD sta-
ra się przed kolejnymi sądami rosyj-
skie stowarzyszenie Memorial bada-
jące zbrodnie bolszewickie. Główna
prokuratura wojskowa odmówiła roz-
patrzenia tych wniosków i wydania
jakiegokolwiek decyzji, zasłaniając się
tym, że nie zachowały się dokumen-
ty postępowania karnego, w wyniku
którego rozstrzelano Polaków.

Z prokuratorami zgodził się sąd re-
jonowy moskiewskiej dzielnicy Cha-
mowniki, do którego odwołał się Me-
morial. Tam sędziowie nie chcieli wziąć
pod uwagę tego, że stalinowskie biuro
polityczne, podejmując decyzję o roz-
strzelaniu polskich jeńców, rozkaza-
ło zrobić to bez śledztwa i sądu. Przy-
mowali natomiast argumenty proku-
ratorów, że do końca nie wiadomo, co
w 1940 r. stało się z osobami, których
rehabilitacji chce Memorial, bo nie zi-

dentyfikowano ich wszystkich w zbio-
rowych grobach na miejscach straceń.

Wczoraj Aleksandr Gurianow, szef
polskiej sekcji Memorialu, występując
na rozprawie przed sądem miejskim,
powołał się na precedens Raula Wallen-
berga, dyplomaty szwedzkiego zamor-
dowanego po wojnie przez NKWD. Do-
kumenty w jego sprawie też się nie za-
chowaly, jego ciała nie znaleziono, ale
Szwed został zrehabilitowany. Guria-
now przypomniał też, że wydobyte
z mogiły w Katyniu ciało Karnkowskie-
go zostało zidentyfikowane jeszcze
w 1943 r., a rosyjska prokuratura woj-
skowa cztery lata temu w piśmie prze-
słanym krewnemu porucznika potwier-
dziła, że został on rozstrzelany.

Sąd jednak przychylił się do zdania
prokuratora wojskowego argumentu-
jącego, że nie można rozpatrywać „każ-
dego wniosku o rehabilitację”, bo mo-
że go złożyć każdy człowiek na świecie,
„np. z Zimbabwe”.

Po wczorajszej rozprawie Guria-
now powiedział „Gazecie”, że w spr-
awie pomordowanych Polaków Memo-
rial wkrótce złoży skargę do Europej-
skiego Trybunału Praw Człowieka. o
rncz, MOSKWA, PAP

G.W. 13 mar. 2009 r.

419. Nie zrehabilitują ofiar Katynia.

АРХИВНАЯ СПРАВКА

В документах Российского государственного военного архива имеют-
ся списки лиц, направленных в апреле–мае 1940 года из Козельского лаге-
ря военнопленных НКВД СССР в город Смоленск, в распоряжение на-
чальника Управления НКВД по Смоленской области. В списке с незапол-
ненным номером, с отметкой от 3 апреля 1940 г., под порядковым номером
53 значится КАРНКОВСКИЙ Станислав Иосифович, 1901 года рождения.

Сведений о его дальнейшей судьбе в документах архива не имеется.

Зам. директора
Российского государственного
военного архива

В.И.Коротаев

Зам. начальника
Отдела информационного обеспечения

О.А.Зайцева

Исх. № 37/и
24 сентября 2004 г.

420. Potwierdzenie archiwalne o przekazaniu Stanisława Karnkowskiego do dyspozycji NKWD
w Smoleńsku, tzn. do Katynia.

Moskwa, 25 września 2004

Komisja Polska Stowarzyszenia "Memoriał"
 127051 Москва, Малый Каретный пер., 12
 Общество "Мемориал"

Pan Kazimierz Karnkowski
 Rütistrasse 2
 CH-5400 Baden, Schweiz

Szanowny Panie!

W odpowiedzi na nasze wystąpienie w sprawie Stanisława Karnkowskiego otrzymaliśmy załączone zaświadczenie archiwalne, wystawione przez Rosyjskie Państwowe Archiwum Wojskowe (skrót polski RPAW, adres: 125212 Москва, ул. Адмирала Макарова, 29, Российский государственный военный архив), w którym znajduje się dokumentacja dawnego Głównego Zarządu NKWD ZSRR do spraw Jeńców Wojennych i Osób Internowanych.

Zaświadczenie stwierdza, że wśród dokumentów RPAW znajdują się wykazy osób, skierowanych w kwietniu i maju 1940 z Kozielskiego obozu-jenieckiego NKWD ZSRR do Smoleńska, do dyspozycji naczelnika Zarządu NKWD na Smoleńską obłast'. W wykazie, na odwrocie którego widnieje adnotacja z datą 3 kwietnia 1940, pod nr 53 figuruje Stanisław Karnkowski. Informacji o Jego dalszym losie w RPAW brak.

Wiadomo, że osoby figurujące w wymienionych powyżej wykazach zostały rozstrzelane (na mocy postanowienia Biura Politycznego KC WKP(b) z 5 marca 1940) i pochowane w "dołach śmierci" w Katyniu pod Smoleńskiem. Ale zapisów o rozstrzelaniu i pochowaniu konkretnych osób, w tym również Stanisława Karnkowskiego, nie ma w żadnym z odnalezionych dotychczas sowieckich dokumentów archiwalnych. Dlatego RPAW nie ma możliwości podawania w zaświadczeniach informacji o śmierci osób, figurujących w tych spisach; może umieszczać w zaświadczeniu tylko te dane, które zawarte są w dokumentach tego archiwum.

W sprawie poświadczenia tragicznego losu Stanisława Karnkowskiego wystąpimy jeszcze do Naczelnej Prokuratury Wojskowej Federacji Rosyjskiej. Ale do swego wniosku będziemy musieli załączyć Pański list z prośbą do Komisji Polskiej Stowarzyszenia "Memoriał" o pomoc w uzyskaniu informacji o losie Stanisława Karnkowskiego. Prosimy o podanie w tym liście stopnia Pańskiego pokrewieństwa ze Stanisławem Karnkowskim oraz o złożenie na liście własnoręcznego podpisu. Bardzo prosimy o pilne przysłanie takiego listu, bowiem bez niego nie możemy skierować wniosku do Prokuratury (Pański E-mail niestety nie wystarczy).

Bardzo przepraszamy za wielkie opóźnienie naszej odpowiedzi na Pański E-mail i za konieczność dalszego oczekiwania.

W poczuciu własnej odpowiedzialności moralnej jako obywatela kraju, który zawinił wobec Polski i Polaków, proszę o przyjęcie wyrazów żalu i współczucia w związku z tragicznym zgonem przed laty Stanisława Karnkowskiego.

Z poważaniem
 członek Komisji Polskiej

Александр Гурьянов

ГЕНЕРАЛЬНАЯ ПРОКУРАТУРА
 РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ
 ГЛАВНАЯ ВОЕННАЯ ПРОКУРАТУРА

пер. Хользунова, 14,
 Москва, Россия, К-160

17 .02.2005 № 5у-6818-90

В Генеральное консульство
 Швейцарии в Москве
 101000, Москва, Огородный
 переулок, 2/5

à	ВШ	АИИ	Трандукция + РСП	ЛСЕ
day			4.3	se
visu				
23.02.2005				
réf.				

В Главную военную прокуратуру поступило обращение гражданина Швейцарии Kazimiers Karnkowski, проживающего по адресу: Rutistrasse 2, CH-5400 Baden, Швейцария, с просьбой сообщить подробные сведения о смерти родственника – Карнковского Станислава, расстрелянного органами НКВД СССР в 1940 году.

Прошу сообщить заявителю, что Карнковский Станислав Иосифович, 1901 года рождения числится в списках узников Козельского лагеря НКВД СССР и в числе других был расстрелян весной 1940 года и захоронен в районе Катыни под Смоленском.

Другими сведениями об указанном лице мы не располагаем.

Старший военный прокурор
 1-го отдела 5-го управления ГВП

С.В. Шаламаев

БА № 149599 *

422.

Potwierdzenie Generalnej Prokuratury Federacji Rosyjskiej,
 o rozstrzelaniu Stanisława Karnkowskiego na wiosnę 1940 r. w lesie kатыńskim.

SCHWEIZERISCHE BOTSCHAFT
AMBASSADE DE SUISSE
AMBASCIATA DI SVIZZERA

Moskau Moscou 14.03.2005
Moscow,
Per. Ogorodnaya Sloboda 2/5
101000 Moskau
Tel: +7 095 789 87 82
Fax: +7 095 258 38 35
karin.ritzmann@mos.rep.admin.ch

Herr
Kazimierz Karnkowski
Rütistrasse 2
5400 Baden

Unsere Referenz 141.2 AML/RMK

Sehr geehrter Herr Karnkowski,

Sie haben vor einiger Zeit eine Anfrage an die Armee-Hauptstaatsanwaltschaft der Russischen Föderation gerichtet. Vor wenigen Tagen hat diese Stelle der schweizerischen Botschaft ein Schreiben folgenden Inhalts zukommen lassen:

Absender:
Generalstaatsanwaltschaft der Russischen Föderation
Armee-Hauptstaatsanwaltschaft
Per. Chol'zunova 14
Moskau, Russland, K-160
17.02.2005
Nr. 5u-6818-90

Empfänger:
Generalkonsulat der Schweiz in Moskau
Ogorodnyj per. 2/5
101000 Moskau

Die Armee-Hauptstaatsanwaltschaft hat eine Anfrage des Schweizer Bürgers Kazimierz Karnkowski, wohnhaft in CH-5400 Baden, Rütistrasse 2, erhalten, mit der Bitte, genauere Informationen über den Tod eines Verwandten, Stanislaw Karnkowski, mitzuteilen, der durch die Organe des NKWD im Jahre 1940 erschossen worden war.

Ich bitte dem Briefschreiber mitzuteilen, dass Stanislaw Iossiwowitsch Karnkowski, geb. 1901, auf der Liste der Gefangenen des NKWD-Lagers Koselsk figuriert und dass er zusammen mit anderen im Frühling 1940 erschossen und im Rayon Katyn' in der Nähe von Smolensk begraben wurde.

Über andere Angaben über die erwähnte Person verfügen wir nicht.

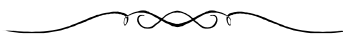
Sig. S. W. Schalamajew

Oberarmeestaatsanwalt
1. Abteilung, 5. Verwaltung der Armee-Hauptstaatsanwaltschaft

423. **Wyrazy współczucia ambasadora Szwajcarii w Moskwie, wyrażone przy okazji przekazania przez Generalną Prokuraturę Federacji Rosyjskiej potwierdzenia o morderstwie Stanisława Karnkowskiego w lesie katyńskim na wiosnę 1940 r. Str. 1.**

- 2 -

Sie finden das russische Original dieses Schreibens in der Beilage.

Empfangen Sie bitte mein herzliches Mitgefühl angesichts dieser traurigen Mitteilung.

Ihr Verwandter war offensichtlich einer der insgesamt rund 22'000 polnischen Offiziere, Beamten und Geistlichen, die nach dem Hitler-Stalin Pakt in sowjetische Gefangenschaft gerieten und dann, auf einen Vorschlag des damaligen Geheimdienstchefs Lawrentij Berija hin, auf Geheiss Stalins ohne jeglichen Prozess erschossen wurden. Während der ganzen Sowjetherrschaft wurde dieses Verbrechen verneint und den deutschen Besatzungstruppen angelastet. Heute steht in Katyn, wenige Kilometer ausserhalb Smolensk, eine monumentale Gedenkstätte, wo sämtliche Namen der Opfer an einer Mauer aufgeführt sind. Dort befindet sich auch ein Museum, das die Geschichte dieses dunklen Kapitels der russisch-polnischen Beziehungen beschreibt. Ich habe diese Gedenkstätte im Juni 2004 selber besucht und war davon stark beeindruckt.

Wenn auch die Information, die Sie nun von den russischen Behörden erhalten haben, tragisch ist und sehr knapp ausfällt, gibt sie Ihnen doch wenigstens Gewissheit über das Schicksal Ihres Verwandten. Und diese ist, bei aller Tragik, einer blossen Vermutung oder gar der gänzlichen Ungewissheit vorzuziehen.

Mit freundlichen Grüssen

DER SCHWEIZERISCHE BOTSCHAFTER

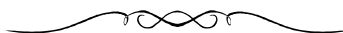
i.A.

Lorenzo Amberg

Beilage(n) erwähnt

424. **Wyrazy współczucia ambasadora Szwajcarii w Moskwie, wyrażone przy okazji przekazania przez Generalną Prokuraturę Federacji Rosyjskiej potwierdzenia o morderstwie Stanisława Karnkowskiego w lesie katyńskim na wiosnę 1940 r. Str. 2.**

Poz. 219 Halina Janina Sułowska ur. 14. 01. 1907 r. w Warszawie. Zmarła 20. 09. 1980 r. w Łodzi i została pochowana 26. 09. 1980 r. w Łodzi. Córka Stanisława Pawła Sułowskiego i Janiny Barbary z domu Jaxa Bykowskiej.

Z zawodu inżynier ogrodnik, pracowała również jako główna księgowa.

Absolwentka Gimnazjum Żeńskiego Leonii Rudzkiej w Warszawie, Wyższej Szkoły Gospodarczej w Chyliczkach i Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Pracowała jako kierownik Łódzkiego Inspektoratu Państwowego Zjednoczenia Przemysłu Konserwowego rejon wschodni, jako dyrektor do spraw finansowych Centralnego Zarządu Przemysłu Konserwowego w Warszawie, z-ca dyrektora Łódzkiej Fabryki Mebli. Przewodnicząca Komisji ochrony nad zabytkami, przewodnicząca Komisji Ochrony Przyrody. Odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, złotą odznaką „Zasłużony Działacz Turystyki”, odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”, złotą odznaką „Za Opiekę Nad zabytkami”, Złotą Odznaką PTTK, honorową odznaką m. Łodzi i medalem im. Aleksandra Jankowskiego „Za Zasługi Na Polu Krzewienia Krajoznawstwa”.

425. Sanna, pierwsza z lewej prawdopodobnie Halina Janina Sułowska.

426. Halina Janina z Sułowskich Karnkowska.

427. Na wycieczce. Halina z Sułowskich Karnkowska.

Dnia 20 września 1980 roku zmarła, przeżywszy lat 73
S. + P.
HALINA KARNKOWSKA
z SUŁOWSKICH,
absolwentka SGGW, gorąca patriotka, wspaniała Matka i Babka,
do końca swojego życia w pełni aktywna, Zasłużony Działacz
Kultury, Zasłużony Działacz Turystyki, przewodnik PTTK. Od-
znaczona Medalem 30-lecia PRL, Honorową Odznaką M. Łodzi,
Złotą Odznaką PTTK i wieloma innymi.
Pogrzeb odbędzie się w piątek, dnia 26 września 1980 roku
o godz. 16 na Starym Cmentarzu przy ul. Ogrodowej, o czym
powiadamiają z bólem:
SYN, SYNOWA I WNUCZKA

428. Nekrolog Haliny (219) z Sułowskich Karnkowskiej nr 1.

S. + P.
KOLEŻANKA
inż. **HALINA KARNKOWSKA**
wybitna i zasłużona działaczka PTTK od 30 lat nieprzerwanie
aktywna jako przewodnik turystyczny długoletnia członkini Za-
rządu Okręgu i Zarządu Wojewódzkiego PTTK, członkini Redakcji
Biuletynu PTTK, od wielu lat niezwykle zaangażowana przewod-
nicząca Okręgowej i Wojewódzkiej Komisji Opieki nad Zabytkami,
odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką „Zasłużony
Działacz Turystyki”, Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”, Zło-
tą Odznaką „Za Opiekę nad Zabytkami”, „Złota Odznaka PTTK”,
Honorową Odznaką M. Łodzi i innymi.
Zmarła nagle w dniu 20 września 1980 roku.
Jej odejście jest niepowetowaną stratą dla naszego towarzy-
stwa.
Pogrzeb odbędzie się w dniu 26 września 1980 roku (piątek) o go-
dzinie 16 na Starym Cmentarzu przy ul. Ogrodowej.
Hołd jej pamięci składają:
KOLEŻANKI I KOLEDZY z ODDZIAŁU ŁÓDZKIEGO
z ZARZĄDU WOJEWÓDZKIEGO PTTK w ŁODZI

429. Nekrolog Haliny (219) z Sułowskich Karnkowskiej nr 2.

W dniu 20 września 1980 roku zmarła nagle nasza Koleżanka
inż. **HALINA KARNKOWSKA**
założycielka i przewodnicząca Komisji Opieki nad Zabytkami,
wieloletni członek Zarządu Oddziału Łódzkiego PTTK, czło-
nek Komisji Opieki nad Zabytkami Zarządu Głównego PTTK,
długoletni przewodnik, przyjaciel i wychowawca młodzieży.
Wyróżniona Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury, Złotą
Odznaką Zasłużonego Działacza Turystyki, Honorową Odznaką
M. Łodzi, Złotą Odznaką Opieki nad Zabytkami i innymi.
Uroczystości pogrzebowe odbędzie się w dniu 26 września br.
o godz. 16 na Starym Cmentarzu rzymskokatolickim przy ul.
Ogrodowej.
KOLEŻANKI I KOLEDZY z ODDZIAŁU ŁÓDZKIEGO
PTTK im. JANA CZERASZKIEWICZA

430. Nekrolog Haliny (219) z Sułowskich Karnkowskiej nr 3.

Poz. 217 Maria Karnkowska „Ichna“ ur. 31. 07. 1907 r. w Szczytnikach, zmarła 29. 05. 1980 r. w Gdańsku i została pochowana 31. 05. 1980 r. w Sopocie. Córka Józefa Jana Karnkowskiego i Janiny Reginy Gąssowskiej. Zamężna I^o v-to za Zygmuntem Sułowskim, (ślub w 1930 r) i II° v-to za Stanisławem Bobińskim, data ślubu 20 września 1952 r. w Sopocie.
Z zawodu projektant budowlany, pracowała w Biurze Projektów Budownictwa Ogólnego w Gdańsku.

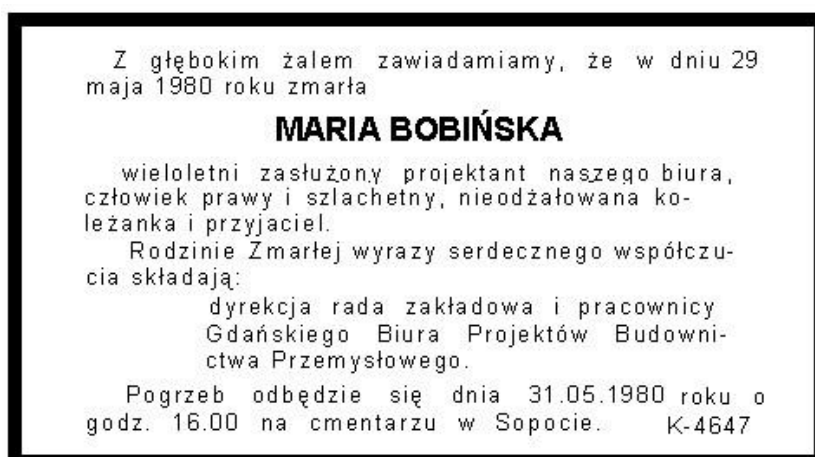

431. **Stanisław (218) Karnkowski ze swą siostrą Marią (217) Karnkowską „Ichną“.**

Nekrologi świadczą o popularności, jaką cieszyła się Maria (217) z Karnkowskich Bobińska, I o v. Sułowska, siostra i wdowa po zamordowanym w Katyniu oficerze.

432. **Nekrolog Marii (217) z Karnkowskich Bobińskiej nr 1.**

433. **Nekrolog Marii (217) z Karnkowskich Bobińskiej nr 2.**

Poz. 365 Zygmunt Marian Sułowski ur. 07. 04. 1902 r. w Warszawie. Zamordowany przez bolszewików w 1940 r. w Katyniu. Porucznik rezerwy. Syn Tadeusza i Zofii Sułowskich.

Absolwent Specjalnej Szkoły Handlowej Uniwersytetu w Liège w Belgii. Dyr. Adm. Handl. w Polskim Radiu, pracownik warszawskiej filii belgijskiej S-ki akc. „Solvay“.

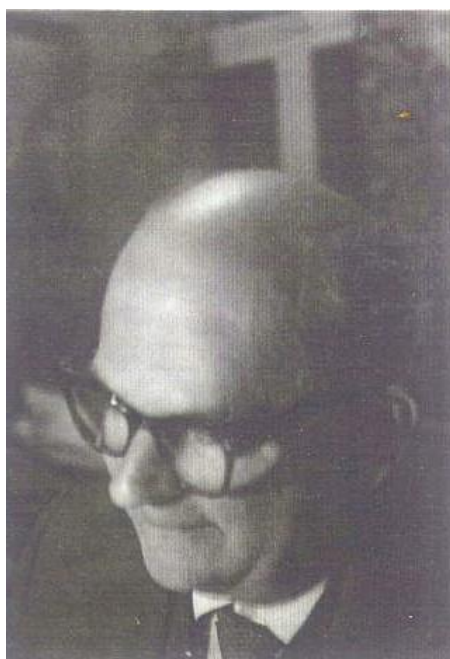

434.

Zygmunt Marian (365) Sułowski.

Poz. 452 Stanisław Bobiński ur. 10. 06. 1897 r. w Warszawie. Zmarły 28. 05.1981 r. w Sopocie i pochowany 30. 05. 1981 w Sopocie. Syn Michała Józefa i Marii Jadwigi Bobińskich.

Dr inż. arch. Zakład Historii Architektury Politechniki Gdańskiej. Pracownik Miastoprojektu, Pracownia Konserwacji Zabytków.

435. **Stanisław (452) Bobiński (ujęcie 1).**

436. **Stanisław (452) Bobiński (ujęcie 2).**

АРХИВНАЯ СПРАВКА

В документах Российского государственного военного архива имеются списки лиц, направленных в апреле–мае 1940 года из Козельского лагеря военнопленных НКВД СССР в город Смоленск, в распоряжение начальника Управления НКВД по Смоленской области. В списке № 036/2 от 16 апреля 1940 г. под порядковым номером 51 значится СУЛОВСКИЙ Зигмунд Тадеушович, 1902 года рождения.

Сведений о его дальнейшей судьбе в документах архива не имеется.

Зам. директора
 Российского государственного
 военного архива

В.И.Кортаев

Зам. начальника
 Отдела информационного обеспечения

О.А.Зайцева

Исх. № И-581
 26 апреля 2006 г.

Адрес отправителя — Absender:

Rußland — Россия
 MOSKAU — 103051 МОСКВА
 Малый Каретный переулок, 12
 Польская комиссия Общества «Мемориал»

Avis de réception

AR

Herr Kazimierz Karnkowski
 Rütistrasse 2
 CH-5400 Baden

SCHWEIZ — ШВЕЙЦАРИЯ

LSI

Signature

437.

Potwierdzenie archiwalne o przekazaniu Zygmunta Mariana Sułowskiego, męża Marii z Karnkowskich, do dyspozycji NKWD w Smoleńsku, tzn. do Katynia. Koperta ze Stowarzyszenia "Memoriał".

Moskwa, 26 maja 2006

Komisja Polska Stowarzyszenia "Memoriał"
127051 Москва, Малый Каретный пер., 12
Общество "Мемориал"

Pan Kazimierz Karnkowski
Rütistrasse 2
CH-5400 Baden, Schweiz

Szanowny Panie!

W odpowiedzi na nasze wystąpienie w sprawie Pańskiego Wuja Zygmunta Mariana Sułowskiego otrzymaliśmy załączone zaświadczenie archiwalne, wystawione przez Rosyjskie Państwowe Archiwum Wojskowe (skrót rosyjski RGWA, adres: 125212 Москва, ул. Адмирала Макарова, 29, Российский государственный военный архив), w którym znajduje się dokumentacja dawnego Głównego Zarządu NKWD ZSRR do spraw Jeńców Wojennych i Osób Internowanych.

Zaświadczenie stwierdza, że wśród dokumentów RGWA znajdują się wykazy osób, skierowanych w kwietniu i maju 1940 z Kozielskiego obozu jenieckiego NKWD ZSRR do Smoleńska, do dyspozycji naczelnika Zarządu NKWD na Smoleńską obłast'. W wykazie nr 036/2 z 16 kwietnia 1940 pod nr 51 figuruje Zygmunt Sułowski. Informacji o Jego dalszym losie w RGWA brak.

Wiadomo, że osoby figurujące we wspomnianych powyżej wykazach zostały rozstrzelane (na mocy postanowienia Biura Politycznego KC WKP(b) z 5 marca 1940) i pochowane w "dołach śmierci" w Katyniu pod Smoleńskiem. Ale zapisów o rozstrzelaniu i pochowaniu konkretnych osób, w tym również Zygmunta Sułowskiego, nie ma w żadnym z odnalezionych dotychczas sowieckich dokumentów archiwalnych. Dlatego RGWA nie ma możliwości podawania w zaświadczeniach informacji o śmierci osób, figurujących w tych spisach; może umieszczać w zaświadczeniu tylko te dane, które zawarte są w dokumentach tego archiwum.

W sprawie poświadczenia tragicznego losu Zygmunta Sułowskiego wystąpimy jeszcze do Głównej Prokuratury Wojskowej Federacji Rosyjskiej.

Bardzo przepraszamy za konieczność dalszego oczekiwania.

W poczuciu własnej odpowiedzialności moralnej jako obywatela kraju, który zawinił wobec Polski i Polaków, proszę o przyjęcie wyrazów żalu i współczucia w związku z zamordowaniem przed laty Pańskiego Wuja Zygmunta Mariana Sułowskiego.

Z poważaniem
członek Komisji Polskiej

Александр Гурьянов

ГЕНЕРАЛЬНАЯ ПРОКУРАТУРА
 РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ
 ГЛАВНАЯ ВОЕННАЯ ПРОКУРАТУРА

пер. Хользунова, 14,
 Москва, Россия, К-160

23 .06.2006 5у-6818-90
 №

Председателю Правления
 Общества «Мемориал»
 Рогинскому А.Б.

127051, Москва, Малый Каретный
 пер., д.12

Уважаемый Арсений Борисович!

В Главной военной прокуратуре рассмотрено Ваше обращение (исх.№ ММ-806 от 14.06.2006г.) с просьбой о предоставлении документов, свидетельствующих о судьбе гр-на Польши Суловского Зигмунта-Марьяна, сына Тадеуша, 1902 г.р., содержавшегося в Козельском лагере НКВД СССР.

Суловский Зигмунд Тадеушевич, 1902г.р. числится в списках узников Козельского лагеря НКВД СССР и в числе других весной 1940 года был направлен в распоряжение УНКВД СССР по Смоленской области.

Другими сведениями об указанном лице мы не располагаем.

С уважением

Старший военный прокурор
 1-го отдела 5-го управления ГВП

С.В. Шаламаев

439. Potwierdzenie Głównej Prokuratury Wojskowej Federacji Rosyjskiej, że nie dysponuje ona żadnymi wiadomościami o losie Zygmunta Mariana, Sułowskiego, (którego zwłoki zostały znalezione w lesie katyńskim).

- 440.

Koperta od powyższego dokumentu.

Pokolenie 18.

Poz. 394 **Andrzej Maria Karnkowski** ur. 25. 01. 1932 r. w Warszawie, zmarły 09. 05. 2000 w Łodzi. Syn Stanisława i Haliny Janiny z d. Sułowskiej. Mgr prawa, ekonomista.

Oddany pod opiekę Matki Boskiej Częstochowskiej i wpisany w płaszcz obrazu. W latach 1943-44 zastępował IV zastępcę I drużyny im Bolesława Krzywoustego, hufca Ziem Zachodnich Zawiszy „**Szarych Szeregów**”. Pseudonim „**Sokół**”.

Absolwent wydziału prawa Uniwersytetu Łódzkiego, oraz absolwent wydziału Ekonomiczno-Socjologicznego Uniwersytetu Łódzkiego specjalność prawo cywilne oraz organizacja zarządzania. Dnia 08.01.1966 r. ożenił się w Łodzi z Zofią Danutą Gąsiorowską. Posiada tytuł mistrza szachowego. Przeszło dwadzieścia lat zastępca dyrektora do spraw ekonomicznych i dyrektor w przedsiębiorstwach przemysłowych. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, honorową odznaką woj. Łódzkiego, oraz licznymi odznakami sportowymi i brązowymi.

441.

442.

443.

444.

„Człowiek nabiera lat“, Andrzej Maria (394) Karnkowski.

445.

Poważna sprawa. Pojedynek szachowy p. Tarnowski i Andrzej Maria (394) Karnkowski.

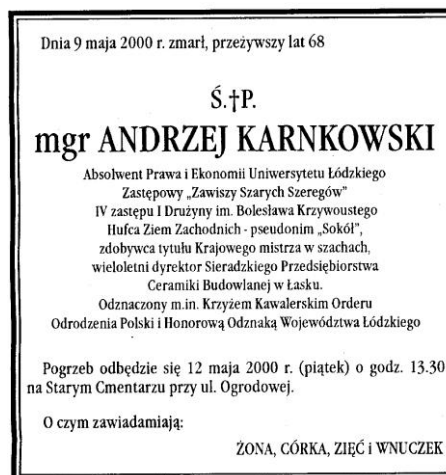
446. Wizytówka nr 1 Andrzeja Marii Karnkowskiego.

447. Wizytówka nr 2 Andrzeja Marii Karnkowskiego.

448. Andrzej Maria (394) Karnkowski. Ostatnia wigilia z wnukiem Krzysiem Wiśniewskim.

449. Nekrolog Andrzeja Marii (394) Karnkowskiego.

Poz. 395 Zofia Danuta Gąsiorowska ur. 15. 02. 1933 r. w Łodzi. Córka Wacława Gąsiorowskiego i Kazimieri z domu Pilińskiej.

Mgr filologii polskiej. Absolwentka Uniwersytetu Łódzkiego, wydziału Filologii Polskiej. Przez czterdzieści lat nauczycielka języka polskiego w szkole średniej, w tym dwadzieścia lat zastępca dyrektora. Odnznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, krzyżem kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

450. Na poważnie.

451. i na wesoło.

452. Komu tu dać piątkę, a komu dwójkę?

Zofia Danuta z Gąsiorowskich Karnkowska, jako „*pani profesor od polskiego*“.

Pokolenie 19.

Poz. 396. Elżbieta Zofia Karnkowska ur. 17. 06. 1969 r. w Łodzi. Córka Andrzeja Marii Karnkowskiego i Zofii Danuty z domu Gąsiorowskiej.

W dniu 25. 04. 1992 wychodzi za mąż za Andrzeja Piotra (397) Wiśniewskiego.

453.

454.

Ach, co to za ładna panienka!!! - Elżbieta Zofia Karnkowska.

Poz. 397 Andrzej Piotr Wiśniewski ur. 05. 06. 1968 r. w Łodzi. Syn Jerzego i Ireny Marii z d. Tokarek. Absolwent Politechniki Łódzkiej, mgr inż. elektronik, projektant.

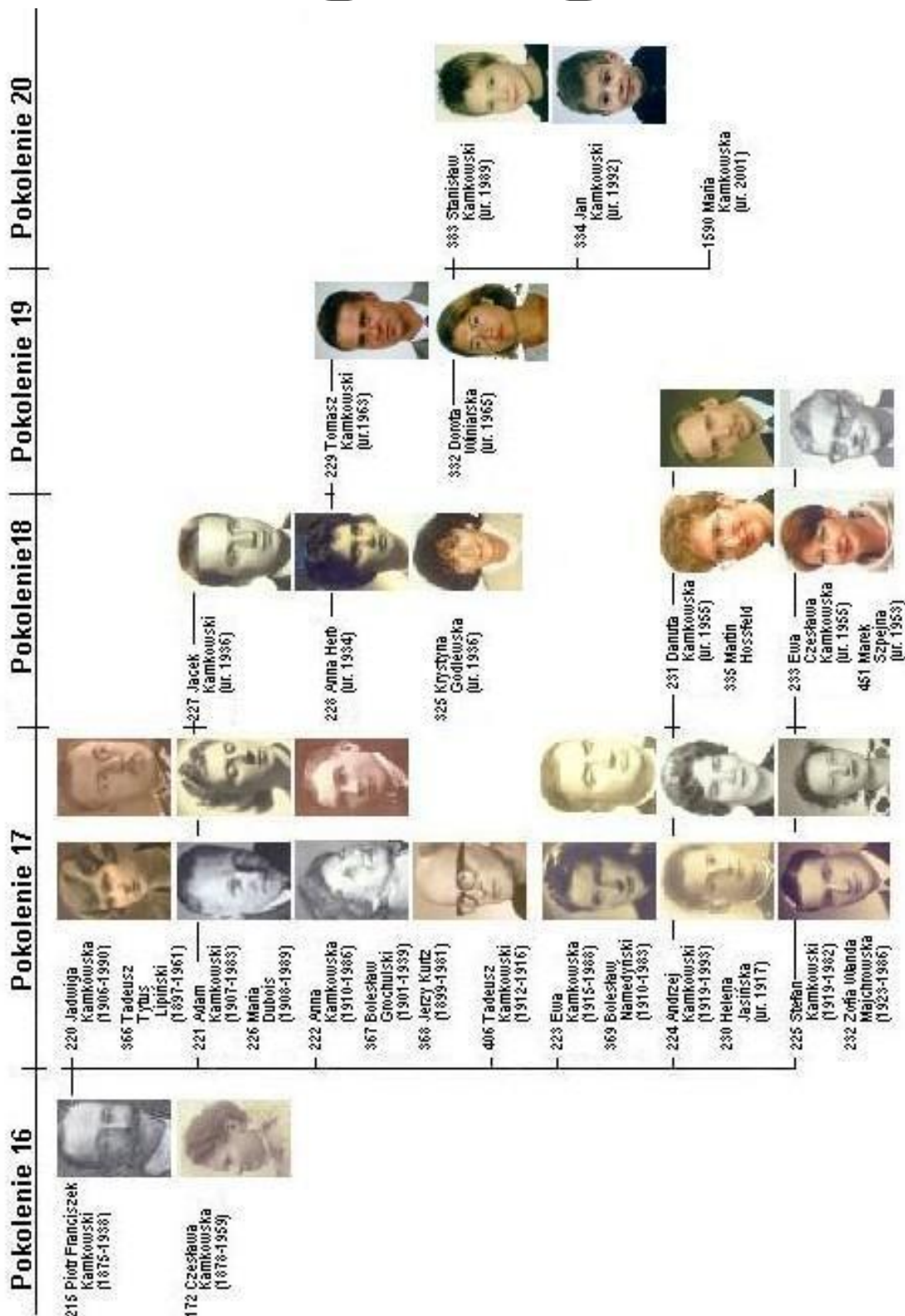
455.

Sto lat młodej parze! Andrzej Piotr Wiśniewski (397) z żoną Elżbietą Zofią (396) z d. Karnkowską.

2.12.

Linia z Oleszna.

Za protoplastę linii Karnkowskich z Oleszna należy przyjąć Piotra (215) Franciszka Karnkowskiego.

Pokolenie 16.

Poz. 215 **Piotr Franciszek Karnkowski** ur. 1 lipca 1876 r. w Wilczynie i zmarły 31.12.1938 r. w Olesznie. Syn Władysława (188) Karnkowskiego i Teodory (210) z Krzymuskich. Żonaty ze swą kuzynką Czesławą (172) Karnkowską, z którą dochował się 4 synów i 3 córek. Urodzony w Wilczynie majątku swych dziadków Krzymuskich, a wychował się prawdopodobnie w Paniewku majątku swego ojca. Za żoną Czesławą otrzymał majątek Oleszno. W okresie od 1 maja 1896 do 15 marca 1898 r. ukończył Wyższą Szkołę Rolniczą w Hohenheim (2 lata) i w letnim semestrze 1898 słuchał wykładów na Wyższej Szkole Rolniczej w Berlinie.

Prezes Akcji Katolickiej Sodalis Marianus, oddany pracy społecznej. W 1936 r. z jego inicjatywy i funduszy powstała w Olesznie Ochotnicza Straż pożarna. Zgodnie z relacją Stanisława Wyganowskiego (b. prez. m. st. Warszawy) bardzo delikatny w obcowaniu z ludźmi. Pozbawiony kompleksów ziemiańskich. Synów kierował do zawodów pozarolniczych. Syn Adam ożenił się z Marią Dubois siostrą znanego socjalisty, a córkę Annę wydał za swego administratora Bolesława Grochulskiego, któremu u schyłku swego życia przekazał Oleszno pod całkowity zarząd.

457. Przed gankiem dworu w Olesznie.

458. Oleszno. Anna (222) Karnkowska. Piotr (215) Karnkowski. Ewa (223) Karnkowska.

459. Piotr (215) Karnkowski z żoną Czesławą (172) z Karnkowskich Karnkowską.

460. Piotr (215) Franciszek Karnkowski z Oleszna.

461. Nekrolog Piotra (215) Franciszka Karnkowskiego z Oleszna.

Przykładem stanowiska ziemian w stosunku do spraw społecznych i ważnych dla polskiej kultury spraw i osób jest spontanicznie gościnne przyjęcie przez Piotra z Oleszna, por. Fr. Żwirki³¹ wraz z towarzyszącymi mu pp. Wituskim i Bukowińskim, którzy wylądowali awaryjnie samolotem na polach w pobliżu majątku. Epizod ten, który miał miejsce około 1927 r., przerodził się w wieloletnią przyjaźń z rodziną Wigurów, którzy często gościli w Olesznie na wakacjach letnich. Przyjaźń trwała do tragicznej śmierci por. Wigury w wypadku lotniczym pod Cierlickiem w ówczesnej Czechosłowacji.

462.

Samolot RWD por. Żwirki na polach pod Olesznem. Od lewej Anna (222) z Karnkowskich Grochulska, koleżanka, Andrzej (224) Karnkowski.

463.

Por. Franciszek Żwirko, Oleszno 1932 r.

464.

Agnieszka Żwirko, żona por. Żwirki, z synem Henrykiem, przy studni na podwórzu w Olesznie.

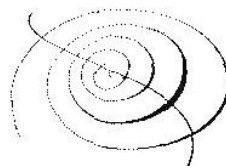
³¹ Zwycięzcy wraz z inż. St. Wigurą, w turnieju lotniczym Challenge w 1934 r.

Königl. Württembergische landwirtschaftliche Akademie
HOHENHEIM.
 Abgangszeugnis.

Herr Peter von Karnkowski
 aus Molezjow (Polen)
 welcher von der Akademie als
 ordentliches Mitglied
 vom 1. Mai 1896 bis 15. März 1898
 mitgearbeitet hat, ist als
 ordentliches Mitglied für folgenden
 Lehrgang zugelassen:

im Sommersemester 1896
 Spezielle Pflanzenproduktionslehre;
 Viehwirtschaft, Reproduktionslehre
 spezieller Teil (Rindergucht, Schafgucht,
 Schweinegucht); landw. Taxations-
 lehre; organische Experimentalche-

mie; Agrikulturchemie & Landw. Fütter-
ungslehre; Krankheiten der Kulturpflan-
zen; spezielle Botanik;

im Wintersemester 1896/97:

allgemeine Pflanzenphysiologie & Landw.;
Landw. Landw. Maschinen- & Gerätekunde;
allgemeine Tierproduktionslehre; Na-
tionalökonomie; Tierzyklopedie;
Experimentalphysik; anorganische Ex-
perimentalchemie; Geologie, I. Teil;
Landw. wichtige Mineralien; Einleitung
in die Botanik; Anatomie & Physiologie
der Hauswürgerei; Tierhygiene;

im Sommersemester 1897:

Prüfung; Tierproduktionslehre, spezieller
Teil; Landw. Taxationslehre; Hohenheimer
Güterbetrieb; Einleitung in die Technologie;
Nationalökonomie; Geodäsie mit Ab-
messungen im Feldmessen & Vermessung;
organische Experimentalchemie; Agri-
kulturchemie & Landw. Milchwirtschaft;
Geologie, II. Teil; spezielle Botanik; Tier-
hygiene; Leuchtelehre; Landw. Hoch-
baukunde; erste Hilfsleistung bei
Minglücksfällen;

im Wintersemester 1897/98:

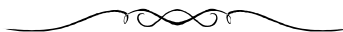
Geschichte & Literatur der Landwirtschaft;
Landw. Maschinen- & Gerätekunde;
Molkereiwesen; Landw. Betriebslehre;

Hohenheim's Gutsbetrieb, Landw. Man-
ualskunde & Buchhaltung, Technologie
(Gärungsgehirne, Zuckerfabrikation);
Gatalogen, I Teil; Anatomie & Physiologie
der Pflanzen, Mikroskopie - Hebung, u.
Landw. Bakteriologie.

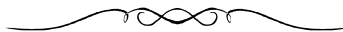
Wsch. für die Landwirtschaftslehre...
 Durchgeführt... gogaw... w... w... w... w...

Zur...
 Hohenheim, den 24. März 1898.

Director: Probel.

Secretary: Akademie - Administration
 Dr. Kerner

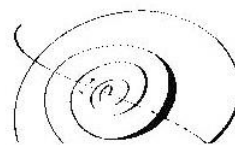

Königl. Württembergische
landwirtschaftliche Akademie

HOHENHEIM

Diplom.

*Dem verehrlichen Wirklichen Geheimen Räte Peter von Karakowski
aus Karnkowo bei Lipno, Posen, Kaiserland,
wurde auf Verlangen des SS. d. d. Hofrathes und Königl. Hof-
Ministers und des Königl. und Kaiserl. Hofrathes vom 5. Juli 1897
und vom 22. Juni 1898 zu dem in dem Targen vom 1. bis 5. März
1898 (1. Teil) und vom 2. bis 9. März 1899 (2. Teil)
abgehaltenen akademischen Abgangsprüfung zugelassen, wor-
auf bei dieser Prüfung, an welcher sich der verehrliche Wirkliche
Rath beihiligend betheiligte, beolanden und zum erstenmal
erhoffentlich für die Akademie*

A. Für das *obligatorische Prüfungsfach*

I. Teil:

1. Physik: *gut.*
2. Allgemeine (anorganische und organische) Chemie: *sehr gut.*
3. Geologie: *gut.*
4. Systematische landw. Botanik: *ziemlich gut.*
5. Anatomie und Physiologie der Mammalgattiere: *ziemlich gut.*
6. Nationalökonomie: *ziemlich gut.*
7. Allgemeine Pflanzenproduktionslehre: *sehr gut.*
8. Allgemeine Tierproduktionslehre: *ziemlich gut.*

II. Teil:

1. Agrikulturchemie und landw. Fütterungslehre: *sehr gut.*
2. Anatomie und Physiologie der Pflanzen: *gut.*
3. Spezielle Pflanzenproduktionslehre: *sehr gut.*
4. Spezielle Tierproduktionslehre (Pferdezucht, einschl. *Extérieur* des Pferdes
Rinderzucht, einschl. des *Molkereiwesens*, ^{*Schafzucht*}): *sehr gut.*
5. Landwirtschaftliche Betriebslehre, einschließlich der
landwirtschaftlichen Taxationslehre: *sehr gut.*
6. Landwirtschaftliche Technologie: *gut.*

B. Für das *fakultative Prüfungsfach*

Die Prüfung des Kandidaten *Piotr Karnkowski* in der Landwirtschaftlichen Fakultät der Universität zu Hohenheim ist *gut* befriedigt.

Zur Kandidatur in der Landwirtschaftlichen Fakultät

Hohenheim, den 9. März 1887

Der Lehrerkonvent der Akademie:

Karl Schöberl

Prof. Eppendorfer

Prof. Dr. Fleitz

Prof. Dr. Kirchmair

Prof. Dr. Beckmann

Prof. Dr. Sceptim

Prof. Dr. Mack

Prof. Dr. ...

Prof. Dr. Brannio

Herrn Dr. ...

...

Spontel. P. M. von ... 1887

...

...

Bemerkung:

Die Akademie bedient sich bei ihrer Diplomprüfung folgender Prädikate: ~~ausgezeichnet~~, sehr gut, gut, ziemlich gut, ausreichend, unzureichend.

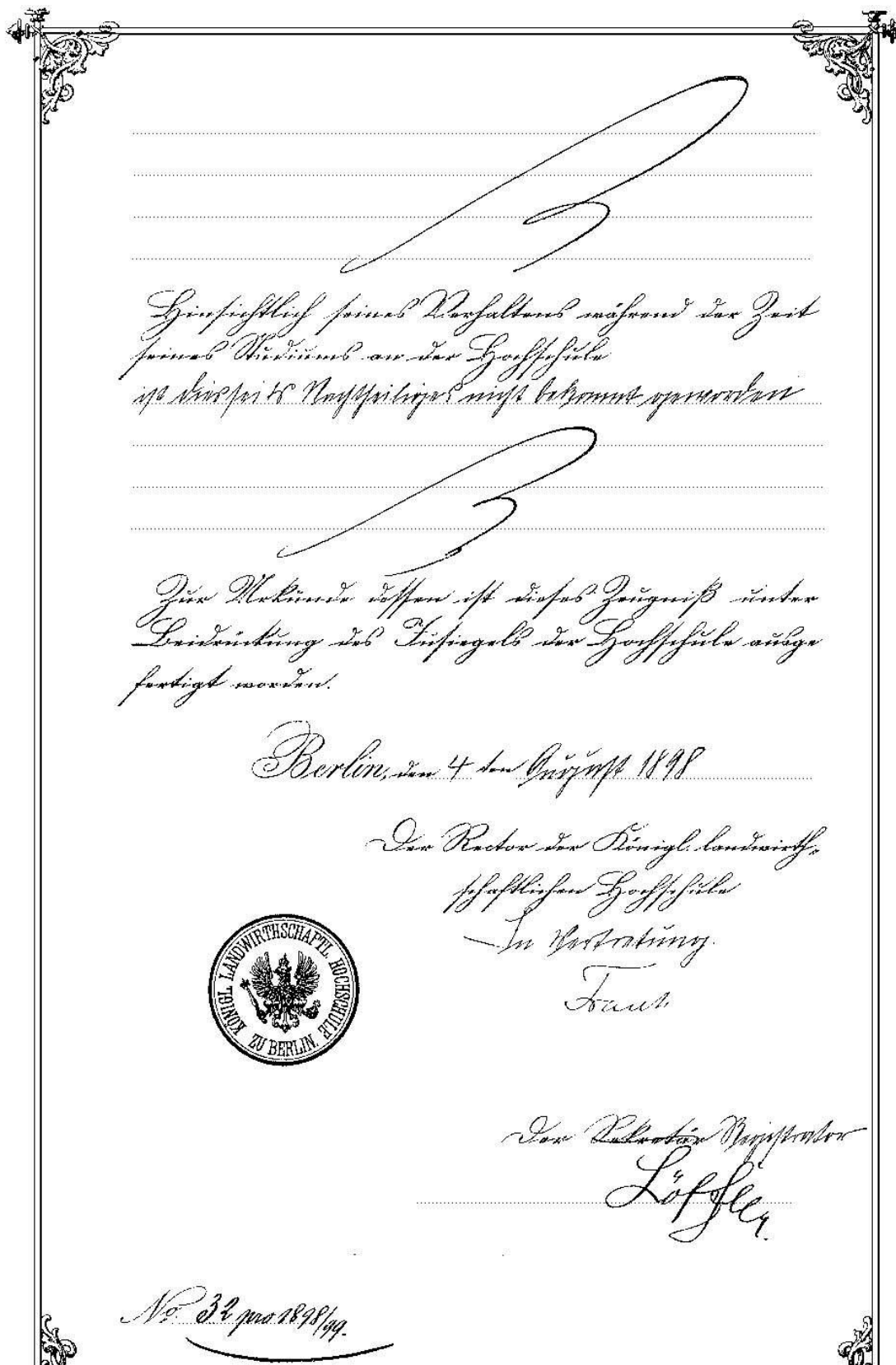
Königliche Preussische
landwirthschaftliche Hochschule
ZU BERLIN.

Studien-Beugnis

Herrn Peter von Karnkowski

Herrn Peter von Karnkowski geboren
am 1. Juli 1826 zu Mielzyca, Posen, wird
auf Grund gesetzlicher Abmachung bei dem Herrn
Vogten hiermit amtlich bezeugt, daß erfallend
als Lehrling gehört an der k. k. Preussischen
Königlichen landwirthschaftlichen Hochschule die
wissenschaftlichen Vorlesungen und Übungen besucht
hat, an welchem Orte geboren sein soll.

Namen der Disciplin.	Namen des Dozenten.
<u>Sommer-Semester 1898.</u>	
Vogelbau Lethen. sind Pflanzenbau d. Feld: Anbau der Weizen. sind Rasenbau sind der Handlungswissenschaften	Prof. Ing.-Rath Prof. Dr. Ullrich
Landbauwissenschaftliche Grundrisslehre	Prof. Ing.-Rath Prof. Dr. W. Bauer
Landbauwissenschaftliche Grundrisslehre	Prof. Dr.
Lehrbuch der landwirtschaftlichen Fortbildungswissenschaften (Landbaulehre)	Prof. Dr.
Maschinenlehre	Prof. Dr. Lehmann
Mathematik	Prof. Dr.
Landbauwissenschaftliche Grundrisslehre	Prof. Dr.
Die naturwissenschaftlichen Grundlagen der Marktwirtschaft	Prof. Dr. Fleischer
Physiologie der Pflanzen	Prof. Dr. Frank
Zoologie und Geschichte der Haustiere	Prof. Dr. Lehmann
Lehrbuch	Prof. Dr.
Lehrbuch der landwirtschaftlichen Wissenschaften	Prof. Ing.-Rath Prof. Dr. Viethe
Nationalökonomie	Prof. Dr. Leising

Poz. 172 **Czesława Karnkowska** ur. 28.10.1878 r. w Olesznie, zmarła 05.02.1959 r. we Włocławku. Pochowana w grobowcu rodzinnym w Zadusznikach k. Oleszna.

Córka Antoniego (159) Karnkowskiego i Jadwigi Stefanii (170) Cissowskiej. Po ojcu dziedziczka Oleszna. Ukończyła Gimnazjum SS. Urszulanek w Krakowie (wychowanka U. Ledóchowskiej).

Zamężna za swym kuzynem Piotrem Franciszkim (172) Karnkowskim, któremu wniosła w posagu dziedziczny majątek Oleszno. Miała z nim 4 synów i 3 córki.

Wraz z mężem Piotrem (215) podejmowała wiele akcji charytatywnych i społecznych. Zorganizowała w Olesznie ochronkę dla dzieci folwarcznych, oraz Koło Gospodyń, gdzie zapoznawała kobiety z podstawami zdrowego żywienia, higieny, pielęgnacji dzieci i chorych oraz uczyła robótek ręcznych, w czym była mistrzynią. Do dziś w kościele w Zadusznikach znajdują się haftowane przez nią wg projektów córki Anny (222) ornaty i chorągwie.

Lubili młodzię – każde z ich dzieci miało prawo zaprosić na ferie i wakacje kolegę, a wtedy w Olesznie było bardzo wesoło. Panny robiły kawały kawalerom, a oni nie pozostawali dłużni. Upłynęło wiele lat, a pamięć tamtych dni pozostała i na 80 urodziny Czesławy przyjechali Zosia Montalbetti, Tadek Rychter, Dodek Biernacki – zabrakło najczęściej goszczonego Kazia Nowcy.

W latach 1950-55 mieszkanie na ul. Młynarskiej znane było w Liceum M. Konopnickiej - przychodziły tu koleżanki wnuczek Marii Elżbiety i Bogumili a często i nauczyciele. Dziewczęta miały obowiązek mieć zajęte ręce robótką, a „Babunia“ jak ją wszystkie nazywały czytała nam głośno Trylogię, Krzyżaków i inne lektury. Ale jak czytała! Potrafiła zmieniać barwy głosu od basu Zagłoby do sopranu Anusi przez śpiewny głos Longinusa Podbipięty. Siedziałyśmy wokół zasłuchane i zachwycone, a gdy przerywała by napić się herbaty prosiłyśmy, chociaż o jeszcze jeden rozdział.

W październiku 1998 r. odbył się zjazd, LMK – ze wzruszeniem słuchałam wspomnień koleżanek z tych właśnie spotkań.

Do śmierci mieszkała z córką Anną (222) i wnuczkami, którym wszczerpiła zasady uczciwości i prawości.

Była wspianą kobietą i cudowną kochającą i kochaną Babunią.

(Wspomnienie wnuczki, Marii Elżbiety Karczewskiej z d. Grochulskiej)

475.

Czesława (172) z Karnkowskich, Karnkowska z Oleszna.

476. Zjazd z okazji 80-lecia „Babuni” Czesławy (172) Karnkowskiej, Włocławek 1958 r. Na fotografii od lewej: Helena (230) Karnkowska, Stefan (225) Karnkowski, Adam (221) Karnkowski, Maria (226) Karnkowska, Tadeusz Szturmberg-Rychter³² (kolega Adama), Zofia Montalbetti (koleżanka Anny), Anna (222) Karnkowska, Andrzej (224) Karnkowski, Ewa (223) Namedyńska, Dodek Biernacki, p. Oziminkowska z Wojtkiem (znajomi), Ela Karczevska (wnuczka), JUBILATKA, Bogumiła Meier (wnuczka), Bolesław (369) Namedyński.

477. Czesława (172)
Karnkowska z Oleszna.
Fotografia z 1950 r.

478. 80-urodziny Czesławy (172) Karnkowskiej (1958), w otoczeniu dzieci. Od lewej Andrzej 224), Anna (222) 1ov. Grochulska, 2 ° v Kurtzowa, JUBILATKA, Adam (221), album ze zdjęciami symbolizujący nieobecną Jadwigę (220) Lipińską (Kanada), Stefan (225) i Ewa (223) Namedyńska.

³² Patrz fotografia nagrobku na cmentarzu na Powązkach, Na następnej stronie. Postać plk. Tadeusza Szturmberg-Rychtera powróci w toku narracji jeszcze dwukrotnie.

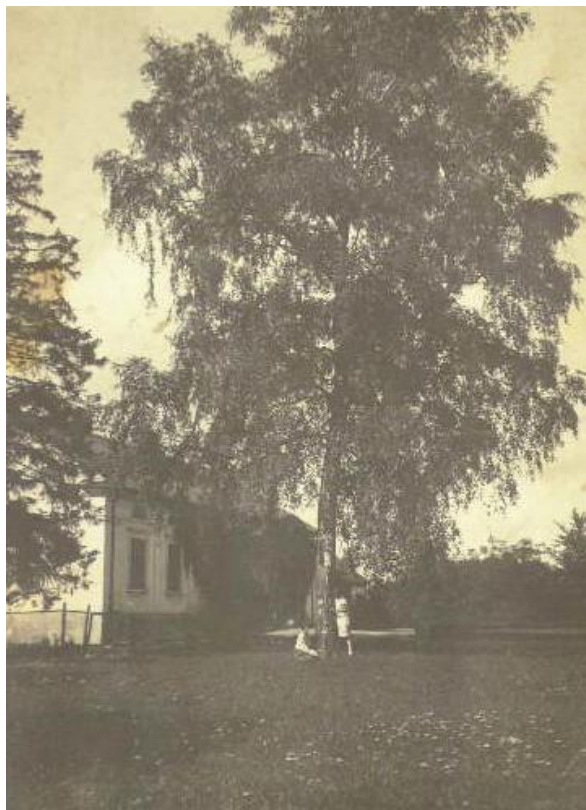
479. Płk. Tadeusz Sztumberg-Rychter, kolega Adama (221) Karnkowskiego i komendant Stefana (224) z czasów jego służby w 27 płk. piechoty AK a czasie walk na Wołyniu. Tablica na grobowcu na Powązkach.

Pokolenie 17.

480. W czapce Adam (221) Karnkowski, koleżanka, Maria (226) z Dubois Karnkowska, Ewa (223) Namedyńska, Andrzej (224) Karnkowski, u góry (Stefan (225) Karnkowski. Oleszno 1934 r.

481. Oleszno przed wojną, „słynna” brzoza, wspomniana w opisie i pokazana na planie Oleszna, sporządzonego przez Irenę z Karnkowskich Jarnuszkiewicz tomie II niniejszego opracowania.

482. Jadwiga (220) później zamężna Lipińska z matką Czesławą (172) Karnkowską w Inowrocławiu.

483. Oleszno (1932-34). Od lewej Kazik Nowca (częsty gość), Ichna (217) Karnkowska I^o v., Sułowska II° v. Bobińska, Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińska, Tadeusz Tytus (265) Lipiński.

Poz. 220 **Jadwiga Karnkowska** ur.31.07.1906 w Olesznie, zmarła 12. 12. 1990 r. w Toronto w Kanadzie. Pochowana na Holy Cross Cementary Thornhill, Ontario.

Zamężna z ppłk Tadeuszem Tytusem (366) Lipińskim (25. 03. 1930 w Zadusznikach). Ukończyła szkołę w Pniewach. W 1942 r. aresztowana przez gestapo w Warszawie. Została wywieziona do obozu na granicy holendersko-niemieckiej (prawdopodobnie był to obóz w Oberlangen) gdzie udzielała się w pracy konspiracyjnej. Obóz został wyzwolony przez wojska amerykańskie. Z mężem, który służył w wojsku angielskim spotkała się w Paryżu. Po wojnie wyjechali do Kanady. Do emerytury pracowała w szpitalu wojskowym. Udzielała się w organizacjach polonijnych i charytatywnych. Prowadziła zbiórki na KUL.

484. **Jadwiga Karnkowska, jako opiekunka rodzeństwa Od lewej Adam (226), Jadwiga (220), Ewa (223) i Anna (222).**

485. **Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińska, ujęcie 1.**

486. **Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińska, ujęcie 2.**

487. **Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińska, ujęcie 3.**

488. **Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińska, ujęcie 4.**

489. **Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińska w Kanadzie.**

Poz. 366 Tadeusz Tytus Lipiński, ur. w 1897 r. zmarł 13. 09. 1961 r. w Toronto w Kanadzie. Żonaty z Jadwigą z Karnkowskich.

Podpułkownik W.P. kawaler Virtuti Militari, odznaczony Krzyżem Walecznych, Krzyżem Niepodległości, Złotym Krzyżem Zasługi, oraz odznaczeniami zagranicznymi. Uczestnik I i II wojny światowej.

490. T. (366) Lipiński, ujęcie 1.

491. Tadeusz (366) i Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińscy, ujęcie 1.

492. T. (366) Lipiński, ujęcie 2.

493. Tadeusz (366) i Jadwiga (220) z Karnkowskich Lipińscy, ujęcie 2.

494. Nekrolog Tadeusza (366) Tytusa Lipińskiego.

495. Zaduszniki – Grobowiec rodziny Karnkowskich z OLESZNA, przed przebudową.

Pochowani w grobowcu w Zadusznikach: Piotr (215) i Czesława (172) Karnkowscy, ich syn Tadeusz (406), oraz rodzice Czesławy, Antoni (159) i Jadwiga (170) z Cissowskich Karnkowscy.

Zebrani z okazji wizyty Jadwigi (220) Lipińskiej z Kanady we wrześniu 1972 r.

Od lewej: Urszula Karczewska, Maria Elżbieta Karczewska z d. Grochulska, Jadwiga (220) Lipińska z d. Karnkowska, Bogumiła Meler z d. Grochulska, Anna (222) Kurtz z d. Karnkowska I^{ov}. Grochulska. W drugim rzędzie z tyłu od lewej: Jerzy (368) Kurtz, Adam (221) Karnkowski i Andrzej (224) Karnkowski.

Poz. 226 Maria Wanda Dubois ur. 04.08.1908 r., zmarła 14.03.1989 r. w Warszawie.

Córka Mieczysława i Stanisławy Aleksandry z Rafalskich. Siostra Stanisława Dubois działacza PPS zamordowanego w Oświęcimiu.

W 1933 r. ukończyła Wyższą Szkołę Handlową w Poznaniu. Żołnierz AK, odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi z Mieczami, Krzyżem Armii Krajowej i Krzyżem Kawalerskich Orderu Odrodzenia Polski. Długoletni pracownik RWS Prasa na kierowniczych stanowiskach.

497. **Maria Wanda (226)
Karnkowska z d. Dubois.**

1937.08.19
5 ppł. 200. 11.6.12/35
RZECZPOSPOLITA POLSKA.

№ Akta 19
Rok 1937

KS.-KAT. PAR. ŚW. BARBARY
W WARSZAWIE

Świadectwo Ślubu

WYDANE NA ZASADZIE KSIĄG METRYCZNYCH.

Zaświadcza, się iż Adam Karnkowski 27 lat mający
z ojca Anton Ścianański z matki Christany z domu Karnkowska
z Marią Wandą Dubois z domu Dubois 26 lat mającą
z ojca Mieczysława z matki Stanisławy Aleksandry z Rafalskiej

zawarli związek małżeński
dnia 19 lutego
miesiąca _____
tytuł stanowiska i etatu zawodowego 1937 r.

Za rzetelność czego niniejszym zaświadczam.
dnia 19 m-ca marca

Urządnik Stanu Cywilnego

Druck. Józef Hall, Warszawa, Długo 45

498. **Akt zawarcia związku małżeńskiego pomiędzy Adamem
Karnkowskim, a Marią Wandą Dubois.**

499. **Adam (221) Karnkowski z ogierem na podwórzu w Olesznie.**

500.

Adam (221) Karnkowski w biurze.

501.

Od lewej: Danuta (231) z Karnkowskich Hoßfeld, Ewa (223) z Karnkowskich Namedyńska i Adam (221) Karnkowski.

502. Bracia Karnkowscy z Oleszna. Od lewej Stefan (225), Adam (221) i Andrzej (225). Włocławek (1958), ul. Młynarska 5. Zjazd z okazji 80-lecia ich matki Czesławy (172).

503. Tabliczka na grobie (221) Adama i Marii (226) z Dubois Karnkowskich na cmentarzu powązkowskim w Warszawie.

504. Adam (221) Karnkowski nekrolog nr 1.

505. Adam (221) Karnkowski nekrolog nr 2.

Poz. 222 **Anna Karnkowska** ur. 15.07.1910 r. w Olesznie, zmarła 05.03. 1986 r. w Włocławku.

Córka Piotra Franciszka (216) i Czesławy z (172) Karnkowskich.

I^{ov.} za Bolesławem Grochulskim (09.02.1937 r.), II^{ov.} za Jerzym Kurtzem (01.10.1961 r.). Wychowała się w Olesznie majątku swych rodziców. Ukończyła Gimnazjum SS. Urszulanek w Poznaniu, a następnie Szkołę Zdobniczą w Warszawie (rysunek dekoracje, żurnalistyka). Z pierwszym mężem miała dwie córki: Marię Elżbietę (02.01.1938 r.) i Bogumiłę (02.02.1940 r.). Mąż został 15.10.1939 r. zaaresztowany w Lipnie przez Niemców i zamordowany prawdopodobnie w lutym 1940 r. w pobliżu Działdowa.

Po zaaresztowaniu męża Anna została wraz z matką i córką wysiedlone z dworu na wieś do domu kucharki, gdzie urodziła drugą córkę. Następnie przesiedlono je do Małej Chelmicy, gdzie zamieszkiwały w małym domku (2 izby) przy drodze do dworu hr. Aleksandrowicza. Anna pracowała tam, jako kontroler pól ziemniaczanych, a jej matka Czesława Karnkowska zajmowała się domem i wnuczkami.

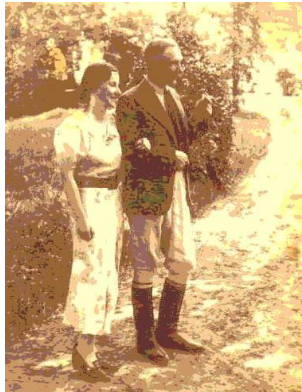
Po zakończeniu wojny panie wróciły do Oleszna, skąd po kilku miesiącach wywieziono je na 1 wozie do Włocławka. Było gorzej niż za Niemców, bo panie nie miały gdzie mieszkać ani z czego żyć. Rzeczy zrzucano w rozwalającej się szopie drewnianej, bez mebli i bez możliwości ugotowania jedzenia dla małych dzieci. Pieniądzy nie było, a zakopane kosztowności zostały skradzione. Po pewnym czasie Annie udaje się wynająć izbę w Dolnym Szpetalu w zamian za naukę dzieci właścicielki. Z ciężkiej sytuacji wybrał Annę z matką i dwoma córeczkami, szwagier Antoni, Grochulski, (który pomagał także Karnkowskim z Paniewa). Przywiózł pościel, jedzenie (ziemniaki i mąkę), oraz trochę pieniędzy. Potem Grochulscy pomagali stale, a dzieci jeździły do Warzymowa na wakacje. Anna zamieszkała z matką i z córeczkami na stałe w Włocławku. Po wojnie uczyła w szkole historii, geografii i rysunków, oraz prywatnie języka francuskiego i muzyki. Następnie pracowała w biurze Fabryki Papieru i Celulozy we Włocławku, jako księgowa, a następnie st. księgowa. Po zamążpójściu za Jerzego Kurtza wyjeżdżają oboje do Złotoryi, gdzie Anna Kurtz pracowała w Hucie Miedzi Lena, jako Gł. Księgowa. Po osiągnięciu wieku emerytalnego wracają do Włocławka gdzie zamieszkiwali do śmierci. Zostali pochowani na cmentarzu we Włocławku.

506. Anna (222) z Karnkowskich. I v. Grochulska,
 II v. Kurtz.

507. Anna (222) z Karnkowskich. I v. Grochulska,
 II v. Kurtz. Włocławek 25. 12.1985. 2.5
 miesiąca przed śmiercią.

508. A. (222) Karnkowska ze swym pierwszym
 mężem B. (367) Grochulskim. Oleszno 1938.

509. Anna (222) Karnkowska, Elżbieta z
 Grochulskich Karczewska i B. (367)
 Grochulski.

510. W Małej Chelmicy w czasie okupacji. A. z Karnkowskich Grochulska z córkami i z matką.

ŁAD BOŻY Włocławek 10. IX. 1989

W dniach, w których obchodzimy 50 rocznicę wybuchu II wojny światowej, warto wspomnieć o jednej z mniej znanych dróg męczeńskiej inteligencji Włocławka, o drodze, która rozpoczęła się w październiku 1939 r.

Na dzień 15. X³⁴ (niektórzy podają datę 18. X) 1939 r. Niemcy zwołali do szkoły nr 2 (przy ulicy Słowackiego) konferencję nauczycieli, pod pozorem omówienia planów uruchomienia szkół. Podczas tej „konferencji” dokonano pierwszych aresztowań. Następnie kontynuowano akcję, zatrzymując nie tylko nauczycieli szkół włocławskich i powiatu włocławskiego, ale księży prefektów i innych kapłanów, obywateli ziemskich z okolicy Włocławka, a nawet zwykłych urzędników miejskich. Zabierani oni byli wprost z domów według precyzyjnie sporządzonej listy. Można było próbować ucieczki, ale wielu zagrożonych zrezygnowało z niej, obawiając się odwetu na swoich rodzinach.

Bolesny był moment rozstania z najbliższymi. Kto wtedy przeczuwał, że na zawsze? Chyba tylko nieliczni, Rodzinom aresztowanych zostawiono, bowiem dyplomatycznie nadzieję. Dzieci wielu skazańców widziały swoich ojców po raz ostatni – w murach więzienia przy słomianych barłogach i pryzkach więziennych, – bo „łaskawie” zezwolono kilkorgu spośród stojących przed bramą na wejście do cel.

Następnie około 200 mężczyzn (według naocznego świadka) pod eskortą żołnierzy niemieckich uzbrojonych w karabiny i z psami przeprowadzono ulicą Gęsią do bocznic kolejowej. Tam załadowano ich na kilka wagonów bydłęcych i wysłano w kierunku Torunia. Jak się potem okazało, zostali wywiezieni do Prus Wschodnich i internowani w kilku miejscowościach: Springborn (ob. Stoczek), Hochenbruch i Grossmischen.

Nie sposób dziś ustalić pełnej listy (a nie wiadomo, czy jest to ogóle możliwe) wywiezionych w październiku 1939 r. Spis samych księży według „Martyrologium polskiego duchowieństwa rzymskokatolickiego pod okupacją hitlerowską 1939-1945” (wyd. Przez ATK w Warszawie) zawiera 15 nazwisk. Wszyscy oni przeszli przez Grossmischen – o wielu z nich nie ma już dalszych wiadomości – pięciu z nich notowanych jest jeszcze w Działdowie). Są to księża: Mieczysław Chwiłowicz (dyrektor Gimnazjum im. J. Długosza), Karol Zygmunt Guzenda (prefekt i wikariusz katedralny), Antoni Jankowski (prefekt i wikariusz w par. św. Jana), Stanisław Kempniński (prefekt z Brzeźcia Kuj.), Ludwik Klepaczewski (prefekt szkół zawodowych we Włocławku), Antoni Miastkowski (prefekt i wikariusz z Lubrańca), Michał Morawski (prof. Semin. Duchownego we Włocławku), Antoni Pawlak (profesor seminarium i ojciec duchowny w Liceum im. Piusa X), Faustyn Stefańczyk (Profesor w Liceum im. Piusa X), Władysław Szafranski (prefekt szkół włocławskich; zbiegł w czasie transportu z Grossmischen w głąb Niemiec), Stanisław Feliks Szczepanowski (prefekt włocławskich szkół średnich), Marian Szczodrowski (profesor Gimnazjum im. J. Długosza), a także dwaj klerycy: Mieczysław Błagodziński i Stanisław Płoszaj.

Przy nazwisku ks. Jana Krysińskiego jest notatka. „... zginął pod Królewcem, lub w Działdowie w grupie prefektów i nauczycieli z powiatu włocławskiego”. A więc jest wskazówka, gdzie zostali zamordowani nauczyciele wymienieni na tablicy pamiątkowej, ufundowanej przez Zarząd Oddziału Miejskiego ZNP we Włocławku, w szkole im. Stanisława Staszica: Tadeusz Cichowicz, Jan Domanowski, Jan Drzewiecki, Stanisław Felicki, Jan Kazimierz Nowakowski, Kazimierz Sypniewski, Zygmunt Wiśniewski,

To tylko ci z tej jednej szkoły. A pozostali? Kto o nich pisze czy mówi?

Jest czczony Grób Nieznanego Żołnierza – ciężki od wieńców i kwiatów – a tutaj są ludzie z nieznanymi grobów. Na wspomnianej tablicy widnieją słowa Mieczysława Jastruna:

*Jakże mam uczcić śmierć twoją
Jak iść za twoim pogrzebem
Bezdomna garstko popiołu
Pomiędzy ziemią i niebem!*

*Żyje jeszcze jednak we Włocławku pokolenie ludzi, którzy pamiętają nazwiska i sylwetki swoich nauczycieli, wychowawców i prefektów. Mam nadzieję, że nie zapomną o nich nigdy i będą polecać ich Panu w modlitwach. **Jadwiga Sypniewska.***

O ziemianach wydaje się p. Sypniewska już po trosze zapomniała, więc z obowiązku kronikarskiego przypominam: Byli to:

1. Józef Żychliński	maj. Płomiani
2. Stefan Pruski	maj. Złowody
3. Stanisław Wilski	maj. Wielgie
4. Władysław Niedwiedzki	maj. Wierznica
5. Jan Mięczyński	maj. Stróżewo
6. Artur Rutkowski	maj. Szpetal Górny
7. Bolesław Grochulski	maj. Oleszno

³⁴ Wg napisu na tablicy pamiątkowej w kościele w Lipnie.

8. Stanisław Karnkowski

maj. Karnkowo (był aresztowany, ale nie jest jasne czy był w tej grupie).

Poz. 367 Bolesław Grochulski, ur. w 18.12.1901 r. w Warzymowie k. Skulska. Zamordowany przez Niemców prawdopodobnie w lutym 1940 r. w Działdowie. Żonaty (09.02.1937) z Anną (222) z Karnkowskich.

Bolesław Grochulski syn Feliksa Grochulskiego i Marianny z d. Domińskiej wychował się wraz z 3 braćmi Antonim, Józefem i Tadeuszem, oraz siostrą Mieczysławą w majątku Warzymowo należącym do jego rodziców. Ukończył prywatną szkołę rachunkowości rolnej Zielińskiego w Warszawie. 1.11.1929 r. przyjął obowiązki rządcy, a następnie administratora majątku Paniewo, należącego Teodora (260) Karnkowskiego, a od 01.04.1931 do 01.04.1933 był jego dzierżawcą.

Nie jest znana data, kiedy objął obowiązki rządcy w majątku Oleszno Piotra (215) Karnkowskiego. Pełnił je jednak do śmierci właściciela (31.12.1938), a następnie przejął wszystkie obowiązki związane z jego administracją. 24.10.1939 r. został na zebraniu wszystkich właścicieli majątków w Lipnie aresztowany przez Niemców i przewieziony do więzienia we Włocławku. Przebywał w różnych więzieniach i obozach i ślad po nim się urywa. Przyjęto, że został zamordowany w Działdowie i został uznany za zmarłego 10.05.1946 r.

511.

**Bolesław (367)
Grochulski.**

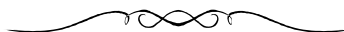
512.

**Oleszno lato 1939 r.
Na podjeździe do
dworu: Bolesław (367)
Grochulski na
motocyklu z córką
Marią-Elżbietą. Z tyłu
szwagier Stefan (225)
Karnkowski.**

513.

**Oleszno lato 1939 r. Stefan
(225) Karnkowski z
siostrzenicą Marią-Elżbietą i
bratankiem Jackiem (227)
Karnkowskim.**

ODPIS

Institut Pamięci Narodowej
 Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni
 – Ośrodek Zamiejscowy w Olsztynie
 ul. Partyzantów 87
 10-402 Olsztyn
 S.95/01/Zn

POSTANOWIENIE o umorzeniu śledztwa

Olsztyn, dnia 21.12.2007 r.

Andrzej Dziuba - prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Białymstoku

w sprawie S.95/01/Zn dot. zabójstw szeregu obywateli polskich dokonanych od grudnia 1939 r. do nieustalonego terminu w nieustalonych miejscach, więzionych w obozie Rudau i innych w pobliżu Królewca, tj. o przestępstwa z art. 1 pkt 1 Dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz.U. Nr 69 z 1946 r., poz.377, z późn. zm.) i innych,

na podstawie art.17§1 pkt 7 kpk

p o s t a n o w i ł

umorzyć śledztwo w sprawie zabójstw ponad 250 obywateli polskich, zatrzymanych w październiku 1939 r. we Włocławku i okolicach nauczycieli oraz duchownych i w Lipnie ziemian z terenu powiatu lipnowskiego, więzionych następnie w obozach Rudau, Hohenbruch i Heydriten w pobliżu Królewca, dokonanych od grudnia 1939 r. do nieustalonego terminu w nieustalonych miejscach przez funkcjonariuszy III Rzeszy Niemieckiej poprzez spowodowanie śmierci w wyniku postrzałów z broni palnej, tj. o przestępstwa z art. 1 pkt 1 Dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz.U. Nr 69 z 1946 r., poz.377 z późn. zm.)

- wobec stwierdzenia, że postępowanie karne co do tych samych czynów tych samych osób zostało prawomocnie zakończone.

za zgodności z trybunałem
 27 BRU 2007

Aleksander Dąbrowski, Jan Domanowski, Ludwik Domański, Jan Drzewiecki, Ignacy Duczmał, Stanisław Felicki, Jan Garwacki, Władysław Gawrysiak, Józef Gąszczyński, Lucjan Godlewski, Edward Grochulski, Edward Hajdrych, Józef Jackowski, Stanisław Kapusta, Jan Józef Kaszyński, Józef Katkiewicz, Henryk Kawalec, Wincenty Kawecki, Leonard Kawka, Antoni Kędzierzawski, Marian Kępczyński, Stanisław Konarzewski, Czesław Kosmański, Jan Kosmański, Stanisław Kowalski, Józef Kuzio, Józef Kwiatkowski, Józef Kwieciński, Stanisław Liszewski, Eugeniusz Maciejewski, Józef Malendowicz, Karol Masłowski, Antoni Mastkowski, Ignacy Męczałowski, Roman Mirosz, Teofil Mirski, Antoni Muszelski, Marian Niesłuchowski, Jan Kazimierz Nowakowski, Walery Nowicki, Ladysław Nyke, Stanisław Ołolów, Jan Olszewski, Stanisław Opalka, Stefan Pawliński, Piotr Podsiadły, Stanisław Pszczeliński, Witold Reh, Jan Skrzetuski, Władysław Snopkowski, Bolesław Sobczak, Tadeusz Sobota, Stanisław Sypek, Kazimierz Sypniewski, Mieczysław Szulc, Stefan Szyszowski, Michał Traciłowski, Antoni Walter, Zygmunt Wąsowicz, Edward Wiśniewski, Feliks Wiśniewski, Władysław Wiśniewski, Władysław Wiśniewski, Zygmunt Wiśniewski, Teofil Wojczak, Kazimierz Wolski, Władysław Wroński, Ludwik Zajęcki, Roman Zajęcki, Józef Zgliński, Zenon Ziółkowski, Stanisław Znawski, Mieczysław Zwierzchowski, Jan Zygmanski, Mieczysław Józef Zytner.

Ponadto w materiałach uzyskanych od przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków stwierdzono dane 33 ziemian z terenu powiatu lipnowskiego, którzy także zostali zatrzymani przez Niemców w grupie liczącej łącznie 50 osób, a następnie podzielili losy wymienionych wyżej nauczycieli. Osoby z tej listy to:

Władysław Bejger, Józef Chyczewski, Wacław Dmochowski, Wincenty Dobrzeński, Jerzy Damiński, Władysław Duszyński, Bernard Duszyński, Witold Duszyński, Marian Górecki, Bolesław Grochulski, Bohdan Juszkiewicz, Stanisław Karnkowski, Władysław Kawecki, Stanisław Landie, Jan Linowski, Władysław Lipczyński, Czesław Majer, Jan Mieczyski, Władysław Niedźwiecki, Eugeniusz Olszewski, Jerzy Ostrowski, Julian Paterkowski, Roman Petlik, Eugeniusz Pomirski, Pomirski (syn), Artur Rutkowski, Leon Rykaczewski, Bronisław Turant, Wincenty Turant, Janusz Tymieniecki, Wojciech Tymieniecki, Stanisław Wielgus, Zygmunt Józef Zychliński.

W tokie prowadzonego śledztwa ustalono, że Otto Rascha po zakończeniu II wojny światowej oskarżono w Procesie Norymberskim o to, że jako dowódca Einsatzgruppe 6 był odpowiedzialny za mordy ludności żydowskiej w okresie: czerwiec 1941 r. - styczeń 1942 r. na terytorium Ukrainy. W dniu 12 stycznia 1948 r. zapadła

27 BRU 2007

514. **S. 1 i 8, postanowienia IPN z dn. 2007-12-21 o umorzeniu śledztwa w sprawie zamordowania (367) B. Grochulskiego z Oleszna i (178) St. Karnkowskiego z Karnkowa w listopadzie 1939 r.**

Zaświadczenie

Niniejszym stwierdzam, że ob. Grochulski Bolesław zatrudniony był w majątku moim Paiewo pow. Iława naj dłużej w charakterze rzadcy w czasie od 1 kwietnia 1931 roku do 1 kwietnia 1933 roku z pensją miesięczną 200 (dwie set) zł to była pensja pełna utrzymania - i był ubezpieczony jako pracownik umyślowy w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Zaświadczam niniejsze wyzając, na prośbę wstępującą po im. Bolesława Grochulskiego dla przedłożenia Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

Iława dnia 14 maja 1944

[Podpis]

515. **Zaświadczenie Teodora (260) Karnkowskiego, o zatrudnieniu Bolesława (367) Grochulskiego w majątku Paiewo.**

519. Jerzy (368) Kurtz (r. 1973).

520. Anna (222) z Karnkowskich I v. Grochulska, ze swym drugim mężem Jerzym (368) Kurtzem.

Poz. 368 Jerzy Kurtz, ur. 03.06.1899 r. w Jaśle zmarł 02. 04. 1981 r. we Włocławku. Drugi mąż (01.10.1961) Anny z Karnkowskich I v. Grochulskiej.

Do wybuchu wojny w 1939 r. mieszkał we Lwowie. Był żonaty z lekarką, z którą miał syna. Oboje zginęli w czasie wojny. W czasie wojny był w armii Andersa i po zakończeniu działań wojennych powrócił do Polski zamieszkując w Krakowie. Z Anną Grochulską poznali się na wczasach w Spale. Po trzech latach znajomości pobrali się w 1961 r. i zamieszkali w Złotorzy na Dolnym Śląsku gdzie pracował jako główny księgowy. Po przejściu w 1970 roku na emeryturę zamieszkali oboje z żoną we Włocławku, przy ul. Olszowej 3 m 51. Miał pogodne usposobienie. Był bardzo rodzinny i serdeczny. Bardzo kochał żonę – miał zwyczaj zwracać się do niej serdecznie i ciepło. Jako zainteresowania należy wymienić: książki, krzyżówki, szarady, pasjansy i wycieczki piesze (ponad 20 km.). Zmarł nagle na zawał serca.

Poz. 406 Tadeusz Karnkowski, ur. w 1912 r. w Olesznie.

Syn Piotra Franciszka (216) i Czesławy z (172) Karnkowskich. Zmarł, jako dziecko w 1916 r.

Poz. 223 **Ewa Karnkowska** ur. 26.09.1915 r. w Olesznie, zmarła w 1998 r. w Lublinie.

Córka Piotra Franciszka (216) i Czesławy z (172) Karnkowskich.

Za Bolesławem Namedyńskim [369] (18.04.1941 r. w Suchowoli), z którym miała synów Tadeusza i Bohdana. Wychowała się w Olesznie majątku swych rodziców. Ukończyła szkołę Sacré Coeur w Pobiedziskach, a następnie szkołę pielęgniarstwa. Została odznaczona za udział w obronie Warszawy. Do emerytury pracowała w służbie zdrowia.

521.

522.

523.

524.

Ewa z Karnkowskich Namedyńska ujęcie 1,2,3 i 4.

Dedykacja na odwrocie jednego ze zdjęć (582): „Najukochańszemu Braciszкови Ewelina. Suchowola 3. IX.42.“ Oraz pieczętka «*Stalag X 63 Geprüft*». Znak, że fotografia była pierwotnie przeznaczona dla Andrzeja Karnkowskiego, który był w niemieckim obozie dla jeńców wojennych

Wspomnienie Ewy z Karnkowskich Namedyńskiej o Olesznie.

Tradycją było, że każdego roku w Sylwestra zjeżdżało się „12 strzelb“ tj. myśliwych saniami przed dwór. Janczary brzęczały i o godz. 8⁰⁰ żegnając się ukłonami myśliwi wyjeżdżali na stanowiska wg planu polowania, które mój brat Stefan zawsze dawał uprzedniego dnia do akceptacji memu ojcu.

I kociół był zawsze za parkiem na wielkim płaskim polu. Wiadomości mieliśmy najświeższe od chłopaków z nagonki. „Łoj paninko! Nasz panicz już trzy zabił tylko się «złożył» i «już zając nasz» – a zwierzyzna ostro «chodzi», bo mróz tęgi“.

Jak pamiętam III-ci kociół był pod lasem. Koło 12⁰⁰ sankami w parę koni z janczarami wiozło się smakowite przekąski na rozgrzewkę, które spożywali panowie. W przerwie między gonieniem z lasu gorący bigos. Brawami przywitano serdelki w sosie i nalewkę na wiśniach lub na tarkach.

Okolo 16⁰⁰ zajeżdżał wóz drabiniasty na płozach, zbierał zające poukładane przez nagonkę.

Były także ubite bażanty, czasem 1 lub 2 lisy, które zabierał do domu strzelec.

Myśliwi wracali do dworu gdzie czekały ich ciepłe pokoje na odpoczynek i o 22⁰⁰ obfita kolacja, z którą czekało się na młodzież, rodziny myśliwych, często z matkami, bo o 23⁰⁰ już p. Stanisław zaczynał przygrywać do tańca. Starsi panowie w gabinecie ojca mieli przygotowane stoliki do gry w bridge'a. Jak się człowiek bawił jak się wytańczył. Mazur w cztery pary, który był specjalnością Stefana Pruskiego z maj. Złotowody. W kujawiakach rej wodził mój brat Stefan, fantastyczny tancerz. „Mamy“ poobsiadywały kanapki w salonach i fotele obserwując, która, z którym najwięcej tańczy!!!, marząc, że może z tej asysty coś się zrobi!!! Bo piękny, a ona urodziwa i majątna.

Ołtarz w Zaduszniakach fundacji mojego dziadka Antoniego Karnkowskiego z Oleszna jest o tej samej tematyce, co figura w parku. Nad ołtarzem jest umieszczony nasz herb Junosza, jako dowód, kto fundował i nie wolno go zdjąć. Mój ojciec (Piotr (215) Karnkowski) na swoje imieniny fundował ornat do kościoła, kiedy proboszczem był wielki przyjaciel moich Rodziców ks. Kazimierz Straszyński człowiek pięknej powierzchowności i wychowania.

Z listu do Marii-Elżbiety Karczewskiej.

525.

Bolesław (369) Namedyński.

526.

Maria (226) z Dubois Karnkowska i Ewa (223) Namedyńska.

527.

Nekrolog Ewy (223) z Karnkowskich Namedyńskiej.

Ewa Namedyńska zmarła w swoim mieszkaniu na rękach wnuka Łukasza (syna Bohdana) o godz. 8⁰⁰ rano dnia 12.10.1998 r. i pochowana została dnia 15.10.1998 r. na cmentarzu na Majdanku w Lublinie obok męża Bolesława. Na pogrzeb zjechała cała niemal rodzina – byli Andrzej Karnkowski z Warszawy, Stanisław Wyganowski, Jacek i Tomek Karnkowscy, Irena Jarnuszkiewicz z córką i zięciem, Szpejnowie, a z Włocławka Elżbieta Karczewska z córkami Ulą i Ewą, oraz Bogumiła i Zdzisław Melerowie.

Zgodnie z informacją E. Karczewskiej.

Poz. 369 Bolesław Namedyński, ur. 07.11.1910 r. w Chodorkowie k. Żytomierza, zmarł 02. 05. 1983 r. we Lublinie. Mąż (01.10.1961) Ewy (223) z Karnkowskich.

W 1920 r. w czasie eksterminacji Polaków na Ukrainie, ojca Bolesława zwolnili z pracy, a całą rodzinę (żonę z sześciorgiem dzieci) wyrzucili z domu. W 1922 r. NKWD aresztowało i zamordowało ojca. Matka zmarła na tyfus w obozie sowieckim, a czworo młodszych dzieci umieszczono staraniem PCK w sierocińcu w Warszawie. Bolesław kończy Średnią Szkołę Rzemieślniczą i kursy inżynierskie NOT. W czasie II wojny światowej bierze udział w bitwie nad Bzurą, jako dowódca zwiadu artylerii. Po wojnie pracował w branży gorzelnianej na stanowiskach kierowników zakładów w Suchowoli, Piaskach, Garbowie i Niemcach w woj. lubelskim.

528. Andrzej (224) Karnkowski, jako elew Szkoły Kadetów w Rawiczu.

Poz. 224 **Andrzej Karnkowski**, ur. 23.01.1919 r. w Olesznie, zmarł 05.01.1993 r. we Włocławku.

Syn Piotra Franciszka (216) i Czesławy z (172) Karnkowskich. Brat bliźniaczy Stefana Karnkowskiego. Dzieciństwo spędził w majątku swych rodziców w Olesznie. Początkowe nauki pobierał w gimnazjum im. Długosza we Włocławku. W 1938 r. ukończył Korpus Kadetów nr 3 w Rawiczu. Od 28.09.1938 do 13.09.1939 r. pełnił służbę wojskową w Szkole Podchorążych rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim ostatnio na stanowisku podchorąży plutonowy. Brał udział w II wojnie światowej i był jeńcem w niewoli niemieckiej³⁵.

W 1946 r. powrócił do kraju. 30.11.1948 r. żeni się z Heleną Jasińską I o v. Chojnacką, której mąż został zamordowany w obozie koncentracyjnym w Mauthausen.

Po wojnie pracował w następujących zakładach pracy w Włocławku: Fabryce Kawy Zbożowej dawn. Bohm, Fabryce Papieru i Celulozy i w Fabryce Fajansu. Od 05.02.1951 do 31.01.1986 r. w Sztuce Kujawskiej Cepelia, przez ostatnie lata na stanowisku prezesa.

Poza pracą zawodową dużo czasu poświęcał pracy społecznej, jako opiekun klubów sportowych i pracy radnego miejskiego. Jedną z jego pasji była też gra w bridge'a.

³⁵ Stalag IIA, 173 1B, Stalag, XI B 21, Stalag X A 111 633 59 86, Stalag X A 59, Stalag X C 42.

529. Andrzej (224)
Karnkowski.

530. Helena (230) Jasińska
I° v. Chojnacka
II° v. Karnkowska.

531. Andrzej (224) Karnkowski z żoną
Heleną (230) Jasińską,
I° v. Chojnacką.

Poz. 230 Helena Jasińska I°v. Chojnacka, ur. 17.02.1917 r. w Miechowicach. Córka Michała i Bronisławy. Żona (30.11.1948) Andrzeja (224) Karnkowskiego († 11. Grudnia 2010 w Włocławku, pogrzeb 15. Grudnia 2010 w Włocławku).

Początkowe nauki pobiera w domu. Następnie uczęszcza do szkoły podstawowej w Brześciu Kujawskim. Ukończyła Gimnazjum im. Marii Konopnickiej we Włocławku. W czasie okupacji niemieckiej prowadziła tajne nauczanie.

Po wojnie pracowała we Włocławku w następujących zakładach pracy: w Fabryce Kawy (1946-1951), w szkolnictwie (1951-1963), w Narodowym Banku Polskim (1963-1964), w Urzędzie Miejskim – Wydział Zdrowia (1964-1975).

W dniu 8 stycznia 1993 roku odprowadziliśmy na miejsce wiecznego spoczynku

śp.

ANDRZEJA KARNKOWSKIEGO

założyciela i długoletniego prezesa zarządu Spółdzielni Pracy Rękodzieła Ludowego i Artystycznego "Sztuka Kujawska" we Włocławku. Uczestnika wojny obronnej września 1939 roku, jeńca obozów jenieckich, Kawalera Orderu Polonia Restituta, odznaczonego wieloma odznaczeniami bojowymi i cywilnymi, wspaniałego Kolegę, Przyjaciela, działacza spółdzielczego.

Składamy wyrazy współczucia Rodzinie Zmarłego.

**ZARZĄD, RADA NADZORCZA
i KOMISJA ZAKŁADOWA NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"**
(2699g)

532. Andrzej (224) Karnkowski, nekrolog.

Poz. 225 Stefan Karnkowski, ur. 23.01.1919 r. w Olesznie, zmarł 21.05.1982 r. w Lublinie.

Syn Piotra Franciszka (216) i Czesławy z (172) Karnkowskich. Brat bliźniaczy Andrzeja Karnkowskiego. Żonaty z Zofią Wandą (232) Majchrowską.

Dzieciństwo spędził w majątku swych rodziców w Olesznie. Ukończył gimnazjum im. Długosza we Włocławku. Studia prawnicze rozpoczęte w Poznaniu przerwała wojna.

Żołnierz ZWZ i AK pseudonim „Cis”. Aresztowany w łapance w Warszawie i zesłany 22.09.1940 r. do Oświęcimia, który opuścił w listopadzie 1941 r. W latach 1943-1944 bierze udział w akcjach dywersyjnych. Od czerwca 1944 r. bierze udział w walkach w ramach 27 Wołyńskiej Dywizji Piechoty.

АРХИВНАЯ СПРАВКА

В документах Российского государственного военного архива имеются сведения о том, что КАРНКОВСКИЙ Стефан (Stefan Karnkowski), сын Петра и Чеславы, 1919 года рождения, уроженец дер. Олешно повята Липно Поморского воеводства, житель гор. Варшава, Польша, поляк, гражданин Польши, находился в СССР в качестве интернированного с 21 ноября 1944 года по 28 октября 1946 года.

Арестован 21 ноября 1944 г. в Варшаве. Сведений о причине ареста и интернирования в документах архива не обнаружено. Содержался в лагерях НКВД–МВД СССР: проверочно–фильтрационном лагере № 283 с управлением в гор. Сталиногорск Московской области (с 11 января 1945 г.), в лагере военнопленных № 388 с управлением в гор. Сталиногорск (по 12 сентября 1946 г.; в частности в лаготделении № 10 в пос. шахты № 17 Красноармейского стройуправления треста "Мосшахтстрой" в Донском районе и в лаготделении № 6 при шахте № 19 треста "Красноармейскуголь" в Донском районе) и в лагере № 284 в гор. Брест, где 28 октября 1946 г. передан польским властям.

В период интернирования использовался на различных работах. Сведений о работе под землей в документах архива не обнаружено. За время пребывания в СССР к судебной ответственности не привлекался. Несчастных случаев зарегистрировано не было.

Зам. директора
 Российского государственного
 военного архива

В.И.Коротаев

Зам. начальника
 Отдела информационного обеспечения

О.А.Зайцева

Исх. № 37/и
 8 июля 2004 г.

533.

Archiwalne potwierdzenie losów Stefana Karnkowskiego, który latach 1944-1946 zaarrestowany przez NKWD, zostaje zesłany do kopalni węgla w Stalinogorsku (obecnie Nowomoskowsk). Po okresie 2.5 roku wraca do Polski. Pracuje, jako księgowy w Kocku, Kodniu i Łęcznej, a następnie do emerytury w Przedsiębiorstwie Rybackim w Lublinie.

Moskwa, 25 września 2004

Komisja Polska Stowarzyszenia "Memoriał"
 127051 Москва, Малый Каретный пер., 12
 Общество "Мемориал"

Pan Kazimierz Karnkowski
 Rütlistrasse 2
 CH-5400 Baden, Schweiz

Szanowny Panie!

W odpowiedzi na nasze wystąpienie w sprawie Stefana Karnkowskiego otrzymaliśmy załączone zaświadczenie archiwalne, wystawione przez Rosyjskie Państwowe Archiwum Wojskowe (skrót polski RPAW, adres: 125212 Москва, ул. Адмирала Макарова, 29, Российский государственный военный архив), w którym znajduje się dokumentacja dawnego Głównego Zarządu NKWD do spraw Jeńców Wojennych i Osób Internowanych.

Podane w zaświadczeniu daty początku i końca internowania w ZSRR pochodzą z archiwalnej teczki personalnej Stefana Karnkowskiego: 21 listopada 1944 — to data Jego aresztowania w Warszawie, oraz 28 października 1946 — data Jego repatriacji. Stefan Karnkowski nie był skazany, więziono Go w ZSRR bez wyroku, w charakterze internowanego. Niestety, dokumenty archiwalne nie zawierają informacji o powodzie Jego aresztowania i internowania.

Z dokumentów archiwalnych wynika, że Stefan Karnkowski był przetrzymywany w obozach NKWD-MSW ZSRR: obozie kontrolno-filtracyjnym nr 283 z siedzibą zarządu w Stalinogorsku w Moskiewskiej obłasti (od 11 stycznia 1945), następnie w obozie jenieckim nr 388 z siedzibą zarządu również w Stalinogorsku (do 12 września 1946; m.in. w podobozie nr 10 w osiedlu kopalni nr 17 Krasnoarmiejskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego Zjednoczenia "Mosszachtstroj" [*budowa kopalni — przyp. AG*] w rejonie Dońskim oraz w podobozie nr 6 przy kopalni nr 19 Zjednoczenia "Krasnoarmiejskugol" w tymże Dońskim rejonie Moskiewskiej obłasti) i w obozie nr 284 w Brześciu, gdzie 28 października 1946 przekazano Go władzom polskim.

Stalinogorsk (obecna nazwa — Nowomoskowsk, aktualnie w Tulskiej obłasti, około 190 km w linii prostej na południe-południowy wschód od Moskwy) był centrum Podmoskiewnego Zagłębia Węglowego u źródła rzeki Don. Geograficznie region ten nie ma nic wspólnego z Donieckim Zagłębiem Węglowym i Hutniczym — t.zw. Donbas — na wschodzie Ukrainy, w dorzeczu rzeki Doniec.

Bardzo przepraszamy za wielkie opóźnienie naszej odpowiedzi na Pański E-mail.

W poczuciu własnej odpowiedzialności moralnej jako obywatela kraju, który zawinił wobec Polski i Polaków, proszę o przyjęcie wyrazów ubolewania z powodu cierpień i krzywd, doznanych przez Stefana Karnkowskiego.

Z poważaniem
 członek Komisji Polskiej

Александр Гурьянов

PS. Bliższych informacji o obozach stalinogorskich i pobycie w nich uwięzionych Polaków zasięgnąć można w tomie VII serii *Индекс Represjonowanych* — "Uwięzieni w Stalinogorsku", opracowanym przez «Memoriał» wspólnie z Ośrodkiem KARTA, z udziałem innych instytucji w Rosji, na Litwie i w Polsce (Warszawa, 1999, do nabycia w Polsce w księgarniach lub bezpośrednio w Ośrodku KARTA, E-mail: ok@karta.org.pl). Stefan Karnkowski figuruje w tym tomie na str. 196 (drugi biogram od dołu w lewej kolumnie).

535. Stefan (225) Karnkowski.
 Zdjęcie z lipca 1943
 dedykowane Matce i Haneczce.

536. Stefan (225)
 Karnkowski, jako
 elegancki
 spacerowicz.

537. Stefan (225) Karnkowski
 przy wesołej lekturze.
 Komentarz na odwrocie:
 „niech choć sobie obejrzy
 coś zgrabnego!“.

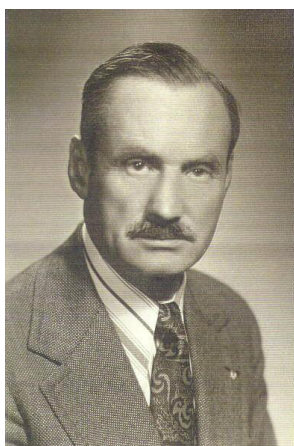

538. Stefan (225) Karnkowski z żoną Zofią (232) Wandą z Majchrowskich i córką Ewą Czesławą (233) zamężną Szpejną.

539. Stefan (225) Karnkowski z córką Ewą Czesławą (233), zamężną Szpejną.

540.

541.

542.

543.

Stefan (225) Karnkowski, ujęcie 1, 2, 3 i 4.

544.

Stefan (225) Karnkowski, nekrolog.

GENEZA POWSTANIA 27. DYW. PIECHOTY AK NA WOŁYNIU

(Stefan (225) Karnkowski, był właśnie żołnierzem tej jednostki.)

Dla polskiego rządu w Londynie wołyńska tragedia stanowiła niezrozumiałe zniweczenie jego własnego planu wojennego. Rzeź była zupełnie nieoczekiwana, a reakcje wołyńskich Polaków niepożądane. Za najdonioślejszą uważano obecnie potrzebę skupienia się na interesach Polski, jako całości. Nawet bez ukraińskiego frontu polskie dowództwo stanęło w obliczu dylematu nie do pozazdroszczenia. Kiedy wiosną 1943 r. Armia Czerwona przystąpiła do ofensywy i rozbiła niemieckie siły pancerne pod Kurskiem, perspektywa sowieckiego zwycięstwa stała się realna. Od polskiego rządu, jako jednego z sojuszników, oczekiwano rzucenia Armii Krajowej na pomoc sowieckiemu natarciu. Jako reprezentant polskich interesów rząd pragnął, by widziano w nim instytucję, która odegrała pewną rolę w wyzwolaniu Polski. Mimo to Londyn zmuszony został do skierowania swoich ograniczonych sił na wojnę z UPA. 20 lipca 1943 r. Armia Krajowa wezwała polskie oddziały samoobrony, by oddały się pod jej dowództwo. 30 lipca 1943 r. wezwała do położenia kresu mordowaniu cywilów i opowiedziała się za niepodległością Ukrainy na terytoriach, gdzie nie było polskiej ludności. Nie powstrzymało to mordów i w istocie rzeczy być może potwierdziło przekonanie ukraińskich nacjonalistów, że czystki etniczne są jedyną drogą do zdobycia polskich ziem.

W styczniu 1944 r. Armia Krajowa sformowała 27 (wołyńską) Dywizję Piechoty, w sile 6'558 żołnierzy, której zadaniem było stanąć do walki z UPA, a potem z Wehrmachtem. Dywizja wołyńska, największa spośród oddziałów Armii Krajowej, czerpała rekrutów z polskich oddziałów samoobrony, uformowanych, by chronić cywilów przed UPA, oraz spośród byłych polskich policjantów, którzy porzucili niemiecką służbę. Gdyby niedokonywane przez UPA czystki etniczne, formacja ta nigdy by nie powstała. Choć polski rząd rozkazał, by nie krzywdzić cywilów, w praktyce polscy partyzanci palili ukraińskie wsie i mordowali Ukraińców schwytanych na drogach Wołynia.

Poz. 232 Zofia Wanda Majchrowska, ur. 06.01.1923 r. w Torczynie woj. Wołyńskie, zmarła 29. 10. 1986 w Lubartowie. Córka Antoniego i Ewy z d. Szwarnowskiej. Żona (14.02.1954 w Kocku) Stefana (225) Karnkowskiego. Dzieciństwo Zofia Majchrowska spędziła w domu rodzinnym. Ojciec urzędnik, a matka wychowywała sześcioro rodzeństwa. W latach 1935-1939 ukończyła gimnazjum SS. Urszulanek w Lublinie. W czasie wojny kończy szkołę pielęgniarek i od 1944 r. pracuje jako dyplomowana pielęgniarka kolejno w Jeleniej Górze, Kocku, Kodniu, Łącznej i w Lublinie ostatnio w Zespole Opieki Zdrowotnej. W 1982 r. zapada na raka, który był także przyczyną jej śmierci.

545.

Zofia (232) Wanda Karnkowska z d.
Majchrowska.

546.

Zaduszni - październik 1997 r. Grobowiec rodziny Karnkowskich z Oleszna po przebudowie sfinansowanej przez wnuki – dzieci Adama, Anny, Ewy i Andrzeja.

547.

Dwór w Olesznie, od 1946 r. szkoła podstawowa. Stan z 1997 r.

O miejsce wiecznego spoczynku protoplastów rodu dbają mieszkające we Włocławku córki Anny (222) z Karnkowskich Grochulskiej: Maria-Elżbieta Karczewska i Bogumiła Meler, które są z tym miejscem uczuciowo związane.

Pokolenie 18.

Poz. 227 **Jacek Karnkowski**, ur. 02.09. 1936 r. w Warszawie.

Syn Adama (221) i Marii Wandy (226) z Dubois Karnkowskiej.

Ożeniony dnia 14.02.1957 w Warszawie z Anną z Herbów, z którą ma syna Tomasza i z którą rozwodzi się 08.10.1991 r. i żeni się z Krystyną, z Godlewskich I^ov. Czartoryską.

W 1962 r. ukończył Akademię Rolniczą w Olsztynie uzyskując stopień mgr inż. w specjalności żywienia i żywności. Jest długoletnim pracownikiem Spółdzielczości Mleczarskiej na stanowiskach dyrektorskich. Zapalony myśliwy.

548. Młode lata Jacka (227) Karnkowskiego.

549. Jacek (227) Karnkowski lata młodzieńcze.

550. Jacek (227) Karnkowski.

551. Jacek Karnkowski, trofeum ze srebrno medalowego byka, 1987 r.

Poz. 228 Anna Herb, ur. 26.12.1934 r. w Pruszkowie. Córka Oswalda i Józefy. Pierwsza żona Jacka (227) Karnkowskiego. Posiada z nim syna Tomasza (229) Karnkowskiego.

Ukończyła Akademię Rolniczo-Techniczną w Olsztynie uzyskując stopień mgr inż. w specjalności żywienia i żywności, oraz obroniła stopień doktora nauk technicznych. Jest autorem wielu publikacji naukowych na temat programowania i prognozowania przemysłu spożywczego.

552.

553.

554.

Anna (228) z Herbów Karnkowska, ujęcie 1, 2, i 3.

555.

Anna (228) z Herbów Karnkowska, uroczystość wręczenia dyplomu dr nauk techn.

556.

Krystyna z Godlewskich I °v. Czartoryska, II °v. Karnkowska.

Poz. 325 Krystyna Godlewska I °v. Czartoryska, ur. 21.11.1936 r. w Chełmie Lubelskim. Córka Mieczysława i Janiny. Druga żona (21.12.1991 r.) Jacka (227) Karnkowskiego.

Ukończyła wydział Historii Sztuki na Uniwersytecie Warszawskim z tytułem magistra. Pracowała jako straszny redaktor merytoryczny w wydawnictwach szkolnych. Napisała książkę pt. „**O sztuce prozą i wierszem**“.

Poz. 231 **Danuta Karnkowska**, ur. 16.06. 1955 r. w Włocławku.

Córka Andrzeja (230) i Heleny (226) z Jasińskich Karnkowskiej. Za Martin'em (335) Hoßfeld'em (grudzień 1986).

Ukończyła Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku, a następnie studia biologiczne na Uniwersytecie Warszawskim. Uzyskała stopień doktora na wydziale biologii Uniwersytetu w Kaiserlautern.

557. **Danuta (231) Karnkowska z psem.**

558. **Danuta (231) z Karnkowskich Hoßfeld.**

559. **Martin (335) Hoßfeld.**

560. **Danuta (231) z Karnkowskich ze swym pierwszym mężem Martin'em (335) Hoßfeld'em.**

Poz. 335 Martin Hoßfeld, mąż Danuty (231) z Karnkowskich, 2° v. Schramm.

Poz. 233 **Ewa Czesława Karnkowska**, ur. 27.01.1955 r. w Lublinie.

Córka Stefana (225) i Zofii (232) Wandy z Majchrowskich Karnkowskiej. Za Markiem (451) Szpejną (18.09.1976).

Dzieciństwo spędziła w domu rodzinnym. Szkołę podstawową ukończyła w latach 1961-1969 w Lublinie, a następnie w latach 1969-1973 Liceum im. J. Zamoyskiego w Lublinie. W latach 1973-1977 ukończyła studia prawnicze na Uniwersytecie im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W latach 1977 do 1995 praca na stanowisku prokuratora w Prokuraturze Rejonowej w Lubartowie. W r. 1995 uzyskuje nominację na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim.

561. **Ewa Czesława (233) z Karnkowskich Szpejna.**

562. **Marek (451) Szpejna.**

Poz. 451 **Marek Szpejna**, ur. 11.06.1953 r. w Lublinie.

Mąż Ewy Czesławy (236) z Karnkowskich.

Dzieciństwo spędził w domu rodzinnym z czwórką rodzeństwa. Ojciec prokurator, a matka urzędniczka. Szkołę podstawową ukończył w latach 1960-1968 w Lublinie, następnie zawodową szkołę przemysłu spożywczego 1968-1974 i liceum uzupełniające. W latach 1974-1980 kontynuuje studia na Wydziale Weterynarii Akademii Rolniczej w Lublinie. W latach 1980-1997 pracuje jako lekarz weterynarii w Kamionce k/ Lubartowa, a od 1990 r. prowadzi prywatną praktykę weterynaryjną. Od 1997 r. jest ponadto rejonowym lekarzem weterynarii Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej w Lubartowie.

Pokolenie 19.

Poz. 229 Tomasz Karnkowski, ur. 21.06. 1963 r. w Warszawie.

Syn Jacka (227) i Anny (228) z Herbów Karnkowskiej.

Żonaty (18.03.1989) z Dorotą (332) z Winiarskich z którą ma dwóch synów Stanisława (333) i (334) Jana.

Ukończył wydział prawa i administracji na Uniwersytecie Warszawskim. Po aplikacji uzyskał uprawnienia adwokata. Zapalony sportowiec, uprawia narciarstwo i windsurfing.

Poz. 232 Dorota Winiarska, ur. 02.02. 1965 r. w Warszawie.

Córka Macieja i Joanny z Borowskich Winiarskiej.

Za Tomaszem (229) Karnkowskim z którym ma dwóch synów Stanisława (333) i (334) Jana.

Ukończyła wydział filologii na Uniwersytecie Warszawskim. Przystąpiła do tłumaczenia sądowego z języka francuskiego.

563.

Od lewej: Tomasz (229), Jan (334), Dorota Anna (332) z Winiarskich i Stanisław Karnkowsky, ujęcie 1.

Pokolenie 20.

Poz. 333 Stanisław Maciej Karnkowski, ur. 09.10. 1990 r. w Warszawie.
Syn Tomasza (229) i Doroty (232) z Winiarskich Karnkowskiej.

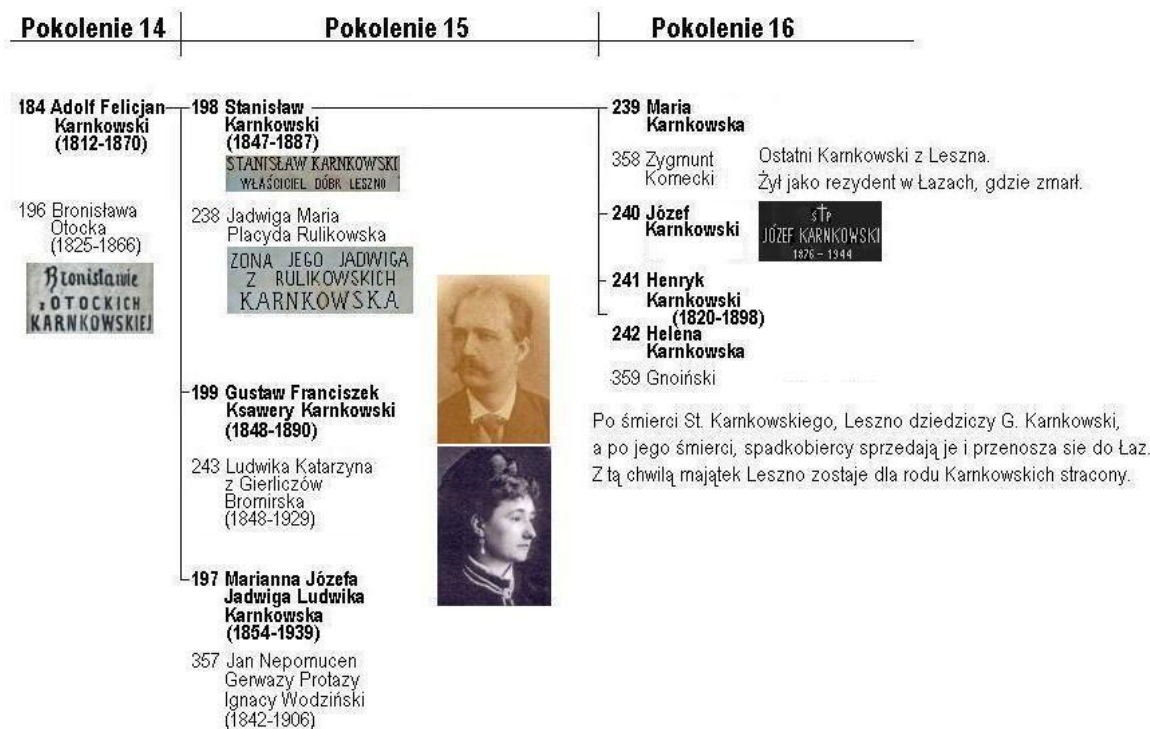
Poz. 334 Jan Jacek Karnkowski, ur. 06.11. 1992 r. w Warszawie.
Syn Tomasza (229) i Doroty (232) z Winiarskich Karnkowskiej.

564. Od lewej: Tomasz (229), Jan (334), Dorota Anna (332) z Winiarskich i Stanisław Karnkowski, ujęcie 2.

2.13. Linia z Leszna.

565. Drzewo genealogiczne rodziny Karnkowskich Leszna. Ze względu na brak fotografii wkomponowano do wykresu wyretuszowane elementy z tablic nagrobnych na nagrobku z cmentarza w Strzegocinie.

Linia Karnkowskich z Leszna jedną z linią rodu Karnkowskich o stosunkowo krótkim okresie trwania. Pomimo tego pełniła ona rolę jednego ze zworników, aby dać początek dalszym liniom, wymrzeć, względnie wtopić się w inne rody.

Linia ta wyszła z linii, z Czamanina, której Eustachia z Orsettich dała czterech synów.

Bogusławice otrzymał Piotr, z których linia przeszła na Paniewko, Wiśniewę i Oleszno posiadając obecnie największy potencjał rozwojowy.

Leszno, kupił od Wujca (Jana Orsetti) Adolf Felician, Karnkowski. Po śmierci odziedziczył je jego syn Stanisław, a następnie jego brat Gustaw Franciszek Ksawery. Po śmierci Gustawa rodzina, a prawdopodobnie głównie wdowa Ludwika Katarzyna z Gerliczów Karnkowska sprzedała je zamykając istnienie linii Karnkowskich z Leszna.

Było to posunięcie: strategicznie słuszne, bo Łazy miały lepsze położenie komunikacyjne, dając możliwości zbytu produktów rolnych, a w Łazach powstała piękna rezydencja wyposażona w zabytkowe meble. Wdowa kierowała rodziną, która dała dalsze potomstwo i dysponowała dodatkowo majątkami w Paskach i Starożrebach. II wojna światowa zadała tej rodzinie poważne straty rozwojowe. Rozwój jej stracił swój dynamizm, ale zachował pewne perspektywy.

Czamanin, odziedziczył Teodor, bezdzietny i przekazał go Kazimierzowi z Paniewka, który go sprzedał, a następnie dał początek linii z Wiśniewy.

Młogoszyn, dostał Sylwester, którego rodzina po różnych ciężkich kolejach losu, utraciła ten majątek w latach 20-tych XX w... Mieszkający obecnie w Toruniu ostatni jej potomek „*po mieczu*”, dr Witold Karnkowski, ożenił się niedawno, a więc tzn. istnieją pewne perspektywy rozwojowe.

Cieciulów, posiadał drugi z synów Sylwestra, Stefan (201) Franciszek Karnkowski, po którym odziedziczył go hipotetyczny syn Bolesław (1582) Karnkowski.

Tak, więc linia Karnkowskich z Leszna posiada dla historii rodu istotne znaczenie.

Pokolenie 14.

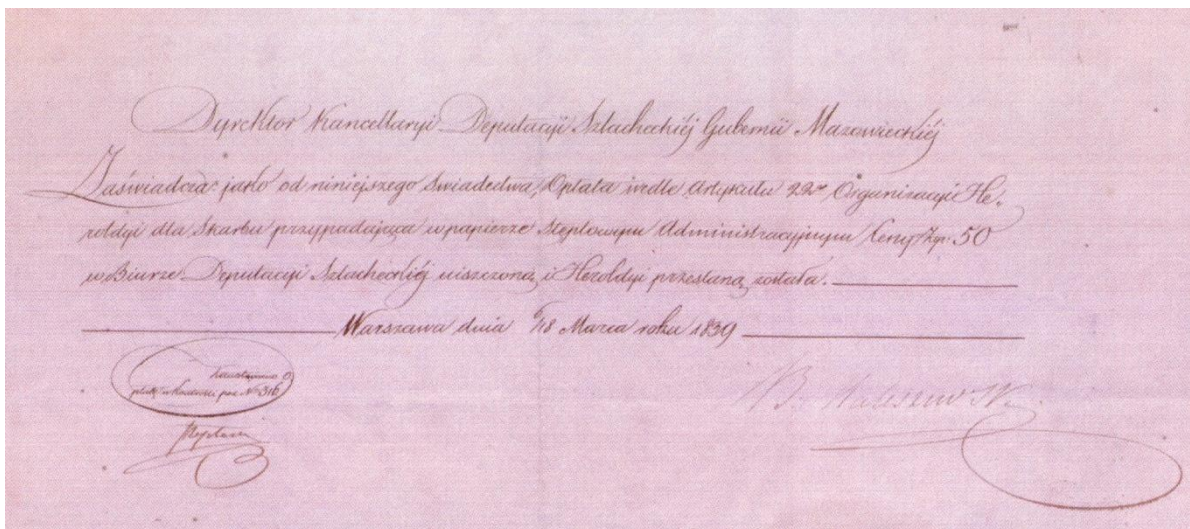
Poz. 184 **Adolf Karnkowski** ur. w Czamaninie 1812 r. (metr. W Orlu), zm. w 1870 r. Na cmentarzu w Strzegocinie pochowana jest (zgodnie z inskrypcjami zachowanymi na pomniku) jego żona i syn Stanisław, dlatego uzasadnione jest przypuszczenie, że został on tam także pochowany, tylko, że tablica nagrobna zaginęła.

Syn Józefa (122) i Eustachii (182) z Orsetich Karnkowskiej, był protoplastą linii Karnkowskich z Leszna, które zakupił w 1842 r. od swego wuja Tomasza Orsetti, brata matki. Żonaty z Bronisławą (196) Otocką, z którą miał synów (198) Stanisława i Gustawa Franciszka Ksawerego (199), oraz córkę Marię Józefę Jadwigę Ludwikę (197). Adolf wylegitymował się ze szlachectwa w królestwie Polskim. Odpowiedni dokument datowany 26 października 1837 r. przechował się w archiwach AGAD w Warszawie i został reprodukowany poniżej.

566.

Potwierdzenie Herodyi, o legitymacji Adolfa (184) Karnkowskiego
ze szlachectwa w Królestwie Polskim.

567.

Potwierdzenie płatności przez Kancelarię Deputacji Szlacheckiej Guberni Mazowieckiej.

Odpis dokumentu znaleziony w Archiwum Państwowym w St. Petersburgu

Świadectwa № 857 Dziennika 29^{go} № 1701. Księgi Litera K. Numer kolejny 119.

Heroldia Królestwa Polskiego.

Z mocy Artykułów 51 i 60 Prawa o Szlachectwie w Królestwie Polskim zapadłego w roku 1836, rozpoznawszy dowody złożone przez Pana Karnkowskiego Adolfa i uznawszy takowe za dostateczne, na zasadzie decyzji Rady Stanu oznajmionej przez Wypis z Protokołu posiedzenia z dnia 14/26 Lipca roku 1837 opinia Heroldii zatwierdzającej, potwierdza niniejszym, że Pan Karnkowski Adolf, herbu Junosza, jest szlachcicem Królestwa Polskiego wraz z potomstwem prawnym płci obojga w kraju zamieszkałym, lub z dozwolenia Rządu w Rosji, zagranicą przebywającym. W skutek, czego Pan Karnkowski Adolf, może być wpisanym do Ksiąg Szlachty dziedzicznej, która nabyła uprawnienia tego stanu przed ogłoszeniem wyżej wymienionego Prawa. Deputacja Szlachecka Gub. Mazowieckiej otrzymała w tej sprawie stosowne zawiadomienie.

Świadectwo niniejsze z podpisem Prezesa i Dyrektora Kancelarii Heroldii opatrzone jej pieczęcią, wydane zostaje Panu Karnkowskiemu Adolfowi. Działo się w Warszawie na posiedzeniu dnia 26. Października / 7. Listopada roku 1837.

(..... Heroldia Królestwa Polskiego).

Członek Rady stanu Królestwa, Prezes Heroldii (.....) Aleksander Hrabia Colonna Walewski.

Członek Heroldii, dyrektor Kancelarii (....) Jan Chyliczkowski

Odpis dokumentu znaleziony w Archiwum Państwowym w St. Petersburgu

No 8. Gosławice

Działo się to w Warszawie dnia dziewiętnastego miesiąca listopada tysiąc osiemset czterdziestego piątego roku o godzinie trzeciej po południu.

Wiadomo czynimy, iż w przytomności świadków:

Tomasza Orsetti dziedzica dóbr Oporów w powiecie Gostyńskim Guberni Warszawskiej położonych i tamże zamieszkałego, lat pięćdziesiąt mającego

Władysława Orsetti lat czterdzieści siedem liczącego, dóbr Dobrzelin nazw. W Powiecie Gostyńskim Guberni Warszawskiej położonych dziedzica, w tychże Dobrach zamieszkałego

W dniu dzisiejszym zawarte zostało religijne małżeństwo pomiędzy:

Adolfem Felicjanem Karnkowskim, dóbr Leszno Wielkie w Powiecie Łęczyckim Parafii Strzegocińskiej położonych dziedzicem, młodzianem lat trzydzieści dwa liczącym, synem Józefa Kalasantego Karnkowskiego i Eustachii z Orsettich małżonków już nieżyjących, w Czamaninie w Powiecie Kujawskim Guberni Warszawskiej Parafii Świerczyn urodzonym, a w wymienionych dobrach Leszno Wielkie zamieszkałym, z jednej a panną

Bronisławą Otocką córką Mikołaja Otockiego posesora dzierżawnego dóbr Żeronice z przyległościami w Powiecie Gostyńskim Guberni warszawskiej położonych i Karoliny z Szamowskich małżonków Otockich lat dwadzieścia mającej we wsi Grodno Parafii Grochowskiej urodzoną, a we wsi Gosławicach Parafii Sobockiej przy Rodzicach zamieszkałą.

Małżeństwo to poprzedziły trzy zapowiedzi w Kościołach Parafialnych w Sobocie i w Strzegocinie w dniach drugim, dziesiątym i szesnastym listopada bieżącego roku ogłoszone. Zaprotestowanie małżeństwa nie nastąpiło. Małżonkowie nowi oświadczają, iż żadna umowa przedślubna zawartą nie została. Zezwolenie ustne obecnych temu aktowi rodziców nowo zaślubionej oświadczone. Po czym akt ten Stawającym i Świadkom którymi są Wujowie rodzeni nowo zaślubionego odczytany przez nich wraz z Nami podpisanym został ( )

Adolf Karnkowski, Bronisława Otocką, Mikołaj Otocki, Tomasz Orsetti, Władysław Orsetti.

X. Ludwik Gruszecki, Kasz. Łow. Proboszcz Sobocki.

Odpis dokumentu znaleziony w Archiwum Państwowym w St. Petersburgu

Kancelaria General - Gubernatora Warszawskiego
Archiwum spraw dawnych,
14 lipca 1894 roku № 7929
Warszawa

Potwierdzenie

Wskutek prośby właścicielki dóbr Łazy powiatu Sochaczew Ludwiki Karnkowskiej Kancelaria General - Gubernatora Warszawskiego zaświadcza, że Adolf Karnkowski w prośbie swojej, podanej do b. Heroldii Królestwa Polskiego 26 maja (7 czerwca) 1837 roku, prosił o potwierdzenie jego przynależności do szlachty dziedzicznej i przedstawił wśród innych dokumentów, metrykę swego urodzenia i chrztu, z której wynika, że przy chrzcie otrzymał dwa imiona Adolf Felicjan, że b. Heroldia Królestwa, rozpatrzywszy dokumenty złożone przez Karnkowskiego, orzeczeniem swoim z dnia 11/23 czerwca 1837 roku, zatwierdzonym przez b. Radę Państwa Królestwa Polskiego dnia 14(26) lipca tegoż roku, uznała go jako należącego do dziedzicznej szlachty herbu Junosza, ale w protokole z posiedzenia b. Heroldii, tak jak i w wydany przez Heroldię potwierdzeniu szlachectwa z dnia 26 października (7 listopada) 1837 roku № 857/1701 został on wymieniony jako posiadający jedno imię Adolf, lecz w księdze szlachty która otrzymała prawo piastowania tej godności, przed wydaniem w roku 1836 Ustawy o szlachectwie w //

I. 13

Królestwie Polskim został zapisany jako dwojga imion Adolf Felicjan.

Tak to, z dokumentów znajdujących się w aktach b. Heroldii Królestwa Polskiego i korespondencji wynika, że orzeczenie b. Heroldii z dnia 11/23 czerwca 1837 roku i potwierdzenie № 857/1701 odnoszą się do tej samej osoby: Karnkowskiego, który na chrzcie otrzymał imię Adolf-Felicjan.

Oplatę herbową zapłacono.

Administrator Kancelarii [podpis] K. Borowski

Pieczęć

Dyrektor Archiwum [podpis] A. Szajewski

HISTORIA GROBOWCA KARNKOWSKICH Z LESZNA W STRZEGOCINIE

Grobowiec, Karnkowskich z Leszna, w Strzegocinie, wzniesiony około roku 1866 przez Stanisława Karnkowskiego dla swej matki, Bronisławy z Otockich Karnkowskiej (☆ 1825 - † 1887), w którym znajdują się również prochy fundatora (☆ 1847 - † 1887) i jego żony Jadwigi z Rulikowskich Karnkowskiej (zm. 1898) znajdował się w roku 2004 w stanie zaniedbania i groził zawaleniem. Do trumien obitych ozdobnymi blachami z brązu dokonano włamania – wybito otwór, który naruszył równowagę całego grobowca. Trumny zostały spenetrowane i uszkodzone. Otwór posłużył do wrzucania śmieci przez ludzi utrzymujących starannie groby swoich własnych krewnych.

W roku 2004 p. **Henryk Lesiak** postanowił zachować tą autentyczną pamiątkę historyczną dla potomności i zmobilizował podobnych jemu miłośników ziemi kutnowskiej do ofiar i do czynu. Karnkowscy z Leszna dawno wymarli, ich majątki uprawiają obecnie inni. Żyjący jeszcze potomkowie tego rodu rozproszeni po całym świecie, składają niniejszym hołd tym dzielnym współrodakom, dla których opieka nad opuszczonymi grobami nie pozostała pustym słowem.

Niech wolno mi będzie wspomnieć tutaj: wójta gminy Kutno, Jerzego Bryłę, właściciela f-my Budimus p. Mieczysława Stomę, p. Adama Handzelewicza (f-ma Vester), p. Kazimierza Kolczaka (f-ma Avis), pp. Złotowskich (Hydrobud) p. Rafała Baranowskiego, z których każdy w miarę swych możliwości przyczynili się pracą organizacyjną, ofiarowanymi materiałami budowlanymi i własną pracą fizyczną dla zachowania tej pamiątki.

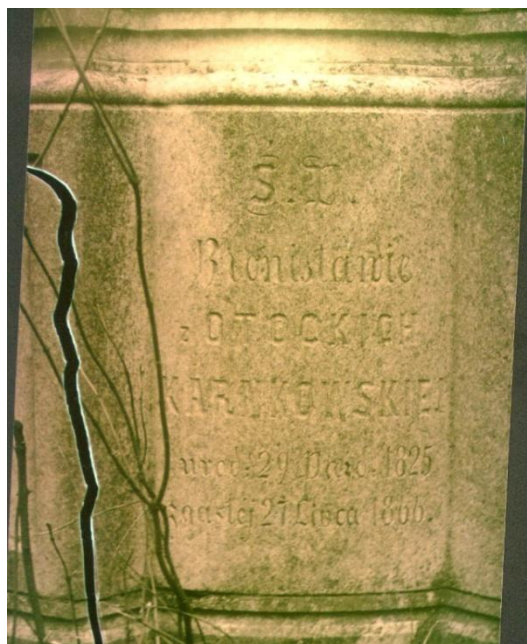
*Kazimierz Karnkowski (na podstawie artykułu Henryka Lesiaka
POMNIKOM NA RATUNEK) Powiatowe Życie Kutna Nr 12, 2005-06-26*

568. Grobowiec rodziny Karnkowskich z Leszna na cmentarzu w Strzegocinie. Stan przed renowacją.

569. Grobowiec rodziny Karnkowskich z Leszna na cmentarzu w Strzegocinie. Po renowacji stan z 18 września 2005 r.

570. Tablica na podstawie krzyża, z inskrypcją:
Ś. P. / Bronisławie z OTOCKICH / KARNKOWSKIEJ / urodz. 29. paźdz. 1825 / zgasła 27. Czerwca 1866. Stan przed renowacją.

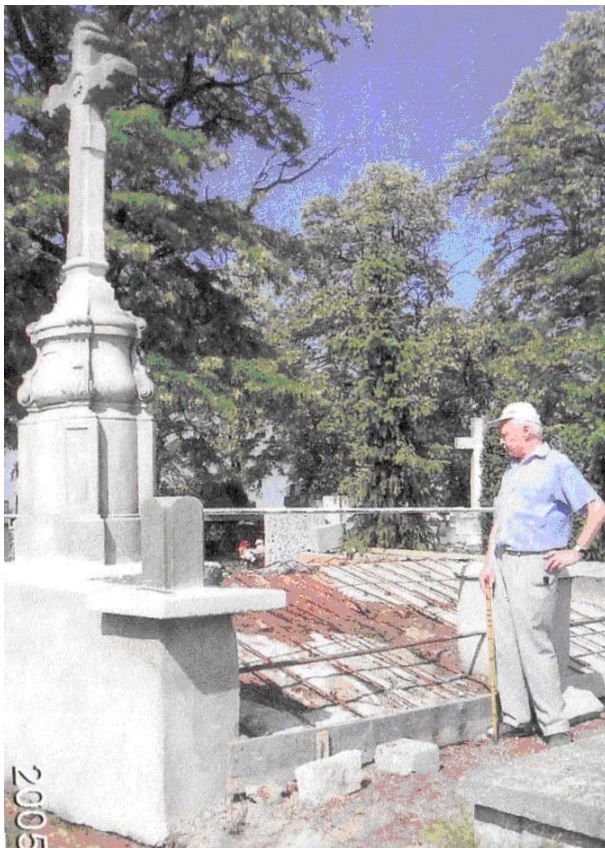
571. Tablica jak obok, po renowacji, stan z dnia 8 września 2006 r.

572.

Stan trumien z 2 kwietnia 2005 r. po otwarciu grobowca.

573.

Inicjator renowacji grobowca, p. mgr Henryk, Lesiak, któremu rodzina Karnkowskich winna jest pamięć i dozonną wdzięczność. Zdjęcie z dnia 14 czerwca 2005 r.

UROCZYSTE PODZIĘKOWANIE

W CZASIE MOJEGO POBYTU W KUTNIE WE WRZEŚNIU 2005 ROKU ZAZNAJOMIŁEM SIĘ Z REWALORYZACJĄ GROBOWCA RODZINY STANISŁAWA KARNKOWSKIEGO, BYŁEGO WŁAŚCICIELA DÓBR W LESZNIE, NA CMENTARZU W STRZEGOCINIE.

RODZINA KARNKOWSKICH Z LESZNA NALEŻY DO OD DAWNA WYMARŁYCH I ŁĄCZY MNIE Z NIĄ DALEKIE KUZYNSTWO. BYLI ONI JEDNAK MIESZKAŃCAMI TEJ ZIEMI I NALEŻĄ DO JEJ HISTORII.

JAKO CZŁONEK RODZINY KARNKOWSKICH CHCIAŁBYM ZŁOŻYĆ NINIEJSZYM UROCZYSTE PODZIĘKOWANIE SPOŁECZEŃSTWU ZIEMI KUTNOWSKIEJ, A W SZCZEGÓLNOŚCI TYM OSOBOM, KTÓRE SWYM TRUDEM I WKŁADEM FINANSOWYM PRZYCZYNIŁY SIĘ DO OPIEKI NAD TYM ZABYTKIEM HISTORII ZAZNACZAJĄC SWÓJ GŁĘBOKI PATRIOTYZM, ORAZ PRZYWIĄZANIE DO ZIEMI OJCZYSTEJ.

KAZIMIERZ KARNKOWSKI
 CH 5400 BADEN, SZWAJCARIA

BADEN, 30. LISTOPADA 2005 R.

574.

Podziękowanie złożone w imieniu rodziny Karnkowskich, wg publikacji w Życiu Kutna nr 3/183 z 9 lutego 2006 r.

Pokolenie 15.

Poz. 198 **Stanisław Karnkowski** ☆ 1847 r., † 12. 2. 1887 r. pochowany na cmentarzu w Strzegocinie. Pierwszy syn Adolfa i Bronisławy z Otockich. Żonaty z Jadwigą Marią Placydą Rulikowską h. Korab, z którą miał dwie córki: Marię i Helenę i dwóch synów: Józefa i Henryka. Dziedzic i właściciel dóbr Leszno.

Poz. 238 **Jadwiga Maria Placyda Rulikowska** † 09. 08. 1889 r. córka Henryka i Jadwigi Orsetti, herbu Złotokłos, żona Stanisława Karnkowskiego.

575. Tablica nagrobna Stanisława (198) Karnkowskiego z Leszna, budowniczego niniejszego grobowca i Jadwigi z Rulikowskich, przed renowacją.

576. Tablica jak na fotografii obok, po renowacji, stan z dnia 8 września 2006 r.

577. Nekrolog Jadwigi (238), Marii Placydy Rulikowskiej, żony Stanisława (198) Karnkowskiego z Leszna.

578. Nekrolog Henryka Rulikowskiego (☆1820 † 1898), ojca Jadwigi (238), Marii Placydy z Rulikowskich Karnkowskiej.

Poz. 199 **Gustaw Franciszek Karnkowski** ☆ 1848 r., † 01. 09. 1890 r. Drugi syn Adolfa i Bronisławy z Otockich. Żonaty z Ludwiką (243) Gerliczówną 1^{ov}. Bromirską, z którą zapoczątkował linię Karnkowskich z Łaz. Dokładny biogram Gustawa Karnkowskiego znajduje się przy opisie linii Karnkowskich z Łaz.

Poz. 243 Ludwika Katarzyna z Gierliczów Bromirska, ☆ w 1847 r., † 27. 02. 1929 r., Żona Gustawa Karnkowskiego. Szczegółowy biogram Katarzyny z Gierliczów Karnkowskiej znajduje się przy opisie linii Karnkowskich z Łaz.

Poz. 197 **Maria Józefa Jadwiga Ludwika Karnkowska** ☆ 1854 r. † 22. 06. 1939 r. w Zaborówku i pochowana w grobie rodzinnym.

Na podstawie akt stanu cyw. Par. Św. Krzyża w Warszawie 1872-1876, 1873, akty mał., nr 113 12. 07. 1873. 21.30 w Warszawie zawarli związek małżeński:

Jan (375) Nepomucen Gerwazy Protazy Ignacy Wodziński, kawaler, 32 lata: właściciel dóbr; zamieszkały w Zaborówku, tamże urodzony, syn Józefa i Anny z Izbińskich, oraz

Marianna Józefa Jadwiga Ludwika Karnkowska, panna, 19 lat; właścicielka dóbr; zamieszkała we wsi Oporów (wieś w dawnym pow. kutnowskim, między Kutnem i Żychlinem), urodzona we wsi Leszno (wieś par. w dawnym pow. błońskim, do tej par. należała wieś Zaborówek), córka zmarłych Adolfa i Bronisławy z Otockich.

Zapowiedzi wygłoszone w parafii Leszno 18. 25. 05, 1.06. w parafii Oporów 15. 22. 29. 06.

Umowę przedmałżeńską nowożeńcy zawarli przed rejentem kancelarii ziemiańskiej Maj...kowskim (?).

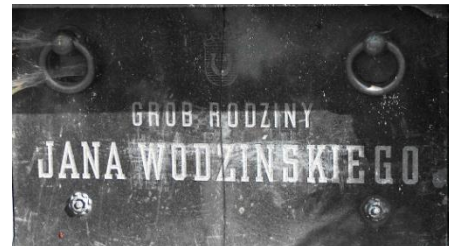
Świadkowie: August Wodziński, 24 lata, zamieszkały we wsi Zawada, Wilhelm Orsetti, 43 lata, zamieszkały we wsi Oporów.

Akt podpisali nowożeńcy i świadkowie oraz opiekun, Teodor (185) Karnkowski.

579.

**Nekrolog M. (197) z Karnkowskich Wodzińskiej. Kurier
Warszawski nr 171 23.06.1939 s. 7.**

580.

**Grób rodziny Wodzińskich w
Zaborówku.**

581.

Obelisk na grobie rodzinnym Jana Wodzińskiego w Zaborówku.

Pokolenie 16.

Poz. 239 **Maria Karnkowska** pierwsza córka Stanisława (198) Karnkowskiego i Jadwigi P. M. z Rulikowskich, za Zygmuntem Komeckim. Jadwiga została wcześniej osierocona i była wychowywana przez babkę Rulikowską ze Świerż. Z Zygmuntem Komeckim miała dwie córki. Jedną z nich Maria Jadwiga ☆ 1903, studiowała języki w Paryżu i w Londynie. Po powrocie do Polski zajmowała się w Bogusławicach parkiem, oranżerią i sadem. Po wojnie przez 40 lat udzielała w Włocławku lekcji języków obcych. Była przez jakiś czas zaręczona z Stanisławem Karnkowskim z Karnkowa jednak zaręczyny te zostały zerwane. Druga córka Krystyna ☆ 1906, w 1927 r. wstąpiła do Zgromadzenia SS. Urszulanek Szarych, zmarła przed wojną

Poz. 358 Zygmunt Komecki mąż Marii z Karnkowskich. ☆ 1870 w Siemianowie. Był bardzo dobrym gospodarzem i wzorowo zorganizował maj. w Bogusławicach k. Kowala. W 1939 r. wysiedlony przez Niemców, przebywał jakiś czas u Karnkowskich w Łazach po wojnie wrócił do Włocławka gdzie zamieszkał w klasztorze. † 1948 r. Pochowany na cmentarzu w Kowalu.

~~~~~

Poz. 240 **Józef Karnkowski** ☆ 1878, † 1944 r.

Pierwszy syn Stanisława (198) Karnkowskiego i Jadwigi P. M. z Rulikowskich z Leszna. Wg przekazu rodzinnego był rezydentem w Łazach, jako „**wuj Józio**”, gdzie zmarł i został pochowany w grobowcu rodzinnym Karnkowskich Łaz we wsi Zawady.

582. Tablica nagrobna Józefa (240) Karnkowskiego grobowcu rodzinnym Karnkowskich w Zawadach.

Poz. 241 **Henryk Karnkowski**, ☆ 1880 w Lesznie. Drugi syn Stanisława (198) Karnkowskiego i Jadwigi P. M. z Rulikowskich. Był na nauce w zakładzie Jezuitów w Chyrowie latach 1892-1895.

Słownik biograficzny wychowanków Zakładu Naukowo-Wychowawczego OO. Jezuitów w Chyrowie, 1886-1939. Wydawnictwo WAM. WSF-P „Ignatianum”, Kraków 2000. S. 225

~~~~~

Poz. 242 **Helena Karnkowska** druga córka Stanisława (198) Karnkowskiego i Jadwigi P. M. z Rulikowskich, za Gnoińskim.

Poz. 358 Gnoiński, mąż Heleny z Karnkowskich.

Koniec części 2, tomu III.